

Het boek der Psalmen, nevens de gezangen bij de Hervormde Kerk van Nederland in gebruik

<https://hdl.handle.net/1874/44666>

J. P. Harman

H E T
B O E K
D E R
P S A L M E N.

E. 8: 27/16.

H E T
B O E K
D E R
P S A L M E N,
N E V E N S D E
G E Z A N G E N

B I J D E
HERVORMDE KERK VAN NEDERLAND
I N G E B R U I K ;

DOOR LAST VAN DE HOOG MOGENDE HEEREN
S T A A T E N G E N E R A A L
D E R

V E R E E N I G D E N E D E R L A N D E N ,

Uit drie berijmingen, in den jaare 1773,
gekooren,

Met de noodige daar in gemaakte veranderingen.

Eerste volledige openbaere Uitgaeve,

T E L E Y D E N ,

Bij C. VAN HOOGEVEËN, JUNIOR. 1773.

*Met Consent van Hunne Ed. Gr. Achtb. die van
den Gerechte derzelve Stad.*

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

ACTE VAN CONSENT.

*Die van den Gerechte der Stad Leyden hebben (ach-
tervolgens de Last en Ordre begreepen in de Pu-
blicatie van de Edele Groot Mogende Heeren Staaten
van Holland en Westvriesland den 1. October 1773.
geemaneeerd) geconsenteerd en toegeslaan zoo als Hun
Edele Groot Achthbare consenteeren en toestaan mits
dezen, aan Cornelis van Hoogeveen, Junior, de
Nieuw verbeterde Psalmberijming zonder bijvoeging
van Zangnooten in Octavo en Duodecimo te mogen
drukken verkoopen en uitgeven, mits zich stiptelijk
gedragende naar d'ordre daar omtrend in de voorz.
Publicatie gesteld.*

*En hebben wijders Hun Edele Groot Achthbare
tot evitatie van alle suppositie, ingevolge van de meer-
gemelde Publicatie geauthoriseerd den Persoon van
Willem Hendrik Dozy, eerste Klerk ter Secreta-
rije dezer Stad om ieder der Nieuw gedrukte Exem-
plaaren, van de voorz. Psalmberijming, zonder bij-
voeging van Zangnooten, alvorens die worden uitge-
geven, onder 't Wapen van deze Stad te ondertekenen.
Actum den 21. October 1773. (Onderstond)*

Mij Jegenwoordig

(en was getekend)

YSBRAND VAN DAM.

W. H. Dozy

H E T
B O E K
D E R
P S A L M E N.

DE EERSTE PSALM.

I.

Welzalg hij, die in der boozen raad
Niet wandelt; noch op 't pad der zondaars staat;
Noch nederzit, daar zulken samenrotten,
Die roekeloos met God en godsdienst spotten;
Maar 's HEEREN wet blijmoedig dag en nacht
Herdenkt, bepeinst, en ijverig betracht:

2.

Want hij zal zijn gelijk een frische boom;
In vetten grond geplant bij eenen stroom,
Die op zijn' tijd met vruchten is beladen,
En sierlijk pronkt met onverwelkte bladen:
Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed;
Het gaat hem wel; 't gelukt hem wat hij doet.

3.

Gansch anders is 't met hem, die 't kwaad bemint;
Hij is als kaf, dat wegstuift voor den wind;
Geen zondaar zal 't gewis verderf ontkomen,
Als in 't gericht door God wordt wraak genomen:
Hij, die van deugd en godvrucht is ontaart,
Zal niet bestaan, daar 't vroomme volk vergaert.

A

D:

De HEER toch staat der menschen wegen gaê,
 En wendt alom het oog van zijn genaê
 Op zulken, die, oprecht en rein van zeden,
 Met vasten gang het pad der deugd betreedden;
 God kent hunn' weg, die eeuwig zal bestaan,
 Maar 't heilloos spoor der boozen zal vergaan.

D E I I. P S A L M.

I.

W at drift beheerscht het woedend heidendom,
 En heeft het hart der volken ingenoomen?
 De koningen verheffen zich alom;
 De vorsten zijn vermetel saamgekomen,
 Om God, den HEER, zelfs naar de kroon te stecken,
 En tegen zijn' Gezalfden op te staan.
 Zij spreeken saam: „Laat ons hun banden breeken,
 „En van hun juk en touwen ons ontslaan!”

2.

Maar d' Opperheer, die zijn' geduchten stoel
 Op starren sicht, en grondvest op de wolken,
 Zal lachen met dat vruchteloos gewoel,
 En spotten met den waan der dwaaze volken.
 God zal zijn' wraak ontdekken voor hun oogen;
 Straks gloeit de lucht door 't vlamvend bliksemlicht:
 't Is God, die spreekt; Hij dondert uit den hoogen,
 En jaagt den schrik zijn' haatren in 't gezicht.

„ Durft

3.

- „ Durft gij bestaan te twisten met mijn kracht?
 „ Zal nietig stof mij 't hoog gezag ontwringen,
 „ Of weêrftand biën aan mijn geduchte magt?
 „ Ontziet mijn' toorn, verdoolde stervelingen!
 „ Gij zult vergeefs mijn rijksbestel weêrftreeven:
 „ Mijn Koning is gezalfd door mijn beleid:
 „ Hij, door mijn hand op Sions troon verheven,
 „ Heerscht op den berg van mijne heiligheid”;

P A U Z E.

4.

- En ik, die Vorst, met zoo veel magt bedeed,
 Zal Gods besluit aan 't weerdronde doen hooren.
 Hij sprak tot mij: „ 'k Heb heden U geteeld:
 „ Gij zijt mijn Zoon; Gij zijt mijn cengebooren.
 „ Zeg vrij uw eisch; ik zal uw magt verhoogen,
 „ Opdat uw naam alom ontzaglijk zij;
 „ Het heidendom ligg' voor uw' stoel geboogen.
 „ En 't eind der aard erkenn' uw heerschappij!

5.

- „ Uw ijzren staf, die al hun magt verpset,
 „ Maak' hen eerlang eerbiedig' onderzaaten,
 „ En noodzaak' hen te buigen voor uw wet,
 „ Of slaa z' aan gruis, als pottebakkers vaten!”
 O Vorsten! wilt de wet der wijsheid hooren,
 Eer gij God zelv' en zijn' Gezalften hoont:
 O Rechters, tot den stoel der eer gekooren!
 Verdraagt zijn tucht, die u zijn liefde toont.

4 P S A L M. II. III.

6.

Vreest 's HEEREN magt, en dient zijn majesteit;
 Juicht, beevend op 't gezicht van zijn vermogen,
 En kust den Zoon, van ouds u toegezeid,
 Eer u zijn toorn verdelg' voor aller oogten;
 U op uw' weg tot stof doe wederkeeren,
 Wanneer zijn wraak, getergd door uw gedrag,
 U, onverhoeds, zou door haar' gloed verteeren,
 Tot staaving van zijn langgehoond gezag.

7.

Welzalig zij, die, naar zijn reine leer,
 In Hem hun heil, hun hoogst geluk beschouwen;
 Die Sions Vorst erkennen voor hunn' Heer!
 Welzalig zij, die vast op Hem betrouwen!

DE III. P S A L M.

I.

Hoe vreeslijk groeit, o God!
 Het saamgezwooren rot
 Der genen, die mij drukken;
 Zij maaken niet alleen
 Den opstand algemeen,
 Om mij mijn kroon t' ontrukken;
 Maar, veelen doen van mij,
 Hoe bitter ik ook lij',
 Nog deze smaadtaal hooren:
 „ God zal hem nu niet meer
 „ Verlossen, als weleer;
 „ Hem is geen heil beschooren. ”

Maar

2.

Maar, trouwe God, Gij zijt
 Het schild, dat mij bevrijdt,
 Mijn eer, mijn vast betrouwen.
 Op U vest ik het oog:
 Gij heft mijn hoofd om hoog,
 En doet m' uw gunst aanschouwen;
 'k Riep God niet vruchtloos aan;
 Hij wil mij niet versmaên,
 In al mijn tegenheden;
 Hij zag van Sion neêr,
 De woonplaats van zijn eer,
 En hoorde mijn gebeden.

3.

Ik lag en sliep gerust,
 Van 's HEEREN trouw bewust,
 Tot ik verfrischt ontwaakte:
 Want God was aan mijn zij';
 Hij ondersteunde mij
 In 't leed, dat mij genaakte.
 Ik zal, vol heldenmoed,
 Daar mij zijn hand behoedt,
 Tienduizenden niet vreezen;
 Schoon ik, van alle kant,
 Geweldig aangerand
 En fel geprangd moog' weezen.

6 P S A L M III. IV.

4.

Sta op, verlos mij, HEER!
 Gij hebt, o God! weleer
 Getoond voor mij te waaken,
 Mijn haaters onderdrukt,
 En mij 't gevaar ontruikt;
 Gij sloegt hen op de kaaken,
 Verbreekend onverwacht
 Hun tanden door uw magt:
 Ik heb d'overhand verkreegen!
 Gij, HEER, alleen, Gij zijt
 Verwinnaar in den strijd,
 En geeft uw' volk den zegen.

DE IV. P S A L M.

I.

Wil mij, wanneer ik roep, verhooren,
 O God, die mijne rechtzaak redt!
 Gij hebt in angst mij hulp beschooren,
 En mij doen gaan in ruime spooren:
 Betoon genaê; hoor mijn gebed.
 Wat moogt gij, mannen, toch beginnen?
 Zal steeds tot schande zijn mijn eer?
 Zult gij dan d'ijdelheid beminnen,
 En, t'eenemaal beroofd van zinnen,
 De leugen zoeken, keer op keer?

Her-

2.

Herinnert u, gij rockeloozen,
 Dat zich de HEER een' Gunstgenoot
 Heeft afgezonderd en verkoozen.
 Hij doet mij nooit van schaamte bloozen,
 Die, als ik riep, mij bijstand bood.
 Zijt gij beroerd, ontfeld, verlegen,
 Zoo zondigt niet; verzaakt uw' wil;
 Spreekt in uw hart; herdenkt uw wegen,
 Op 't eenzaam bedde neêrgezegen;
 En weest in al ontmoeting stil.

3.

Dan zult gij recht naar 't outer treden,
 En offren God' een rein gemoed,
 Het offer der gerechtigheden,
 En 't zuivre reukwerk der gebeden:
 Betrouwt op Hem, want Hij is goed.
 Daar veelen twijfelmoedig vraagen:
 „Wie zal ons 't goede toch doen zien?“
 Doe Gij, o HEER! na 't angstig klaagen,
 Ons 't lieflijk licht uws aanschijs daagen,
 En wil uw rijke gunst ons biên.

4.

Gij hebt in' in 't hart meer vreugd gegeven,
 Dan andren smaaken, in een' tijd
 Als zij, door aardsch geluk verheven,
 Bij koorn en most wellustig leeven,
 In hunnen overvloed verblijd.
 Ik zal gerust in vrede slaapen,
 En liggen ongestoord ter neêr;
 Want gij alleen, mijn schild en wapen;
 Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen,
 Zult mij doen zeker wonen, HEER.

D E V. P S A L M.

1.

Neem, HEER, mijn bange klagt ter ooren;
 Zie, als 't aan woorden mij ontbreekt,
 Wat d'overdenking in mij spreekt;
 Gewaardig U, uit 's hemels chooren,
 Mijn stem te hooren!

2.

Sla ieder zucht, mijn hart ontgleeden,
 Opmerkend gaê; schenk mij 't genot
 Uws heils, mijn Koning en mijn God!
 Ik zal tot U, met mijn gebeden,
 Eerbiedig treden.

3.

Ik zal, door ijvervuur aan 't blaaken,
 O HEER! bij 't scheemrend morgenlicht;
 Mij stellen voor uw aangezicht;
 Oprechte boezemzuchten slaaken,
 En biddend waaken.

4.

Gij, die geducht zijt in vermogen,
 Verdraagt de goddeloosheid niet:
 Gij zult, O God, die 't al doorzielt!
 Den boozen, voor uw heilig' oogen,
 Geenszins gedoogen.

5.

Wie zinloos, zonder t'overweegen
 Wat hem betaamt, tot U durft gaan,
 Zal voor uw aanschijn niet bestaan:
 Gij haat, en staat hun billijk tegen,
 Die onrecht pleegen.

PAUZE.

P S A L M V.

P A U Z E.

6.

Gij, HEER, verdelgt den logenspreker.
Hij, die zijn hand met bloed bevekt,
En grouwlen met bedrog bedekt,
Tergt, als de snoodste wetverbreker,
Den hoogsten Wrecker.

7.

Maar mij ontmoet uw mededoogen?
Ik zal, uw woning ingeleid,
En, naar 't paleis der heiligheid
In waare godvrees neêrgeboogen,
Uw gunst verhoogen.

8.

Leid mij in uw gerechtigheden,
Om mijn' verspiedren wil, en richt
Uw wegen voor mijn' aangezicht:
Dan zal ik veilig voorwaards treden,
Met vaste schreden.

9.

Al 't recht is van hunn' mond geweeken;
Zij leggen 't op verderven toe;
Hun keel is nooit verslindens moê;
Hun tong tracht, vleiend, ons door trekken
Naar 't hart te steeken.

10.

Draagt Gij, o God! hen nog geduldig?
Verwoest hunn' raadslag; drijf hen heen,
Daar z' uwe wet zoo stout vertreên.
Zij tergen U te menigvuldig:
Verklaar hen schuldig.

A 5

Maar

11.

Maar geef uw' dierbren gunstelingen,
 Wier geest in U zijn sterkte vindt,
 Wier hart uw' naam oprecht bemint,
 In U volvrolijk op te springen,
 En blij tè zingen.

12.

't Rechtvaardig volk zult Gij beloonen,
 Terwijl Gij, HEER, hen overdekt,
 Hun tot een veilig schild verstrekt.
 Gij zult goedgunstig hen bekroonen,
 Ja bij hen wonen.

D E VI. P S A L M.

1.

O HEER! Gij zijt weldaadig;
 Straf mij niet ongenadig,
 In uwen toornegloed.
Ai! maatig uw kastijden;
 Sla mij met medelijden,
 Gelijk een vader doet.

2.

Vergeef mij al mijn zonden;
 Die uwe hoogheid schonden:
 Ik ben verzwakt, o HEER!
 Genees mij, red mijn leven:
 Gij ziet mijn beendren beeven;
 Zoo staat uw hand mij neêr.

3.

Mijn ziel, gansch neêrgeboogen,
 Schrikt voor uw heilig' oogten,
 In dezen jammerstaat:
 Hoe lang zal ik nog klaagen?
 Hoe lang uw gramfchap draagen?
 O HEER, mijn toeverlaat!

4.

Keer eindlijk, HEER, toch weder;
 Mijn ziel buigt zich ter neder:
 Ait red haar van 't verderf;
 Sla mijn ellende gade,
 Tot roem van uw genade,
 En help mij, eer ik sterf.

5.

Want wie kan, na 't verfcheiden,
 Op aarde meer verbreiden
 Uw grootheid en uw' lof?
 Wie zal uw gunfbewijzen,
 In 't zwijgend graf, ooit prijzen;
 U zingen in het stof?

6.

Uw ftrenge geesfelroede
 Maakt mij van 't zuchten moede,
 Verteert geheel mijn kracht;
 Ik voel uw flagen klemmen,
 En doe mijn bedde zwemmen
 In traanen, al den nacht.

7.

Mijn oog is rood gekreeten,
 Van traanen uitgebeeten,
 Verouderd en doorknaagd;
 Daar ik, in mijn ellenden,
 Door al mijns vijands benden
 Verdrukt word en gejaagd.

8.

Mijn ziel grijpt moed! wijkt, boozen!
 Vlugt van mij weg, godloozen!
 De HEER heeft mijne klagt,
 Met toegeneegen ooren,
 Genadig willen hooren,
 En al mijn finert verzacht.

9.

De HEER wild', op mijn kermen,
 Zich over mij ontfermen;
 Hij heeft mijn stem verhoord:
 De HEER zal, op mijn smeeken,
 Geen hulp mij doen ontbreken;
 Hij houdt getrouw zijn woord.

10.

Hij zal mijn haaters weeren,
 Hen straks te rug doen keeren,
 Beschaamd, en vol van schrik:
 Zijn grimmigheid, aan 't blaaken,
 Zal hen te schande maaken,
 Zelfs in een oogenblik.

DE VII. PSALM.

I.

O HEER, mijn God, volzalig Wezen!
 'k Betrouw op U, wien zou ik vreezen?
 Red mij hulpvaardig uit den nood,
 Eer mij mijn vijand breng' ter dood:
 Geef mij ten roof niet in zijn handen,
 Die mij, met felle leeuwentanden,
 Verscheuren zou door wond op wond,
 Wanneer ik geen' verlosfer vond.

2.

Mijn God! zoo 'k immer hebb' bedreeven
 Het booze stuk, mij aangewreeven,
 't Onkreukbaar recht ooit hebb' gefnuikt,
 En een oneven schaal gebruikt,
 Of kwaad voor goed hebb' toegewoogen,
 En mijnen vreëgenoot bedroogen;
 (Hem heb ik zelfs 't gevaar ontrukkt,
 Die mij ten onrecht had verdrukt:.)

3.

Zoo moet' mijn vijand op de hielen
 Mij volgen, ja geheel vernielen;
 Hij roov' mijn leven en mijn eer,
 En werp' mijn kroon ter aarde neêr.
 Sta op, o HEER! wil mij behoeden;
 Uw gramfchap straff' mijns vijands woeden;
 Ontwaak voor mij, en keer 't geweld:
 't Gericht hebt Gij zelf ingesteld.

4.

Zoo zullen zich geheele schaaren
 Van volken om U heen vergaëren;
 Beklim dan, boven dit gewoel,
 Uw' hemeltrou, uw' rechterstoel.
 De HEER zal al de volken richten,
 En 't onrecht voor het recht doen zwichten:
 Geef dan, o HEER! dat voor elks oog
 Mijn recht en vroomheid blijken moog'.

P A U Z E.

5.

Laat toch het kwaad der goddeloozen
 Een einde nemen, straf de boozen;
 Maar sterk uw volk, dat hulp behoeft,
 Gij, die elks hart en nieren proeft.
 Laat vrij voor U mijn vijand vreezen,
 Voor U, rechtvaardig Opperwezen:
 Bij U, mijn Bondgod, is mijn schild,
 Die 't vroom gemoed behouden wilt.

6.

God, die op 't recht zijn' trou wil stichten,
 God is rechtvaardig in zijn richten,
 En toont zijn gramschap dag aan dag:
 Bestrijdt de mensch zijn hoog gezag;
 Blijft hij zich tegen Hem verzetten;
 God zal zijn glinstrend wraakzwaard wetten;
 Hij kromt en spant alreë zijn' boog,
 En dreigt met pijlen van omhoog.

7.

God heeft de wapnen aangegrepen,
Tot 's vijands wisfen dood gesleepeu:
Hij legt de pijlen op hem aan;
Wie hittig woedt zal niet bestaan:
De booze wringt en kromt de leden,
In arbeid van onzinnigheden,
Hij gaat van dwaaze moeite zwaar;
Verwacht dan dat hij leugen baar'.

8.

Hij heeft een' diepen kuil doen delven,
Maar 't was, bij d' uitkomst, voor zich zelveu;
Schoon hij, met zooveel loos beleid,
Dien had tot mijn verderf bereid:
De moeite, die hij dorst verwekken,
Zal zijnen kop eerlang bedekken,
En zijnen schedel al 't geweld,
Waarmeê hij andren had gekweld.

9.

Ik zal het eeuwige Wezen prijzen,
Zijn recht de schuldig' eer bewijzen,
En zingen 's Allerhoogsten lof,
Met psalmen, tot in 't hemelhof.

DE VIII. PSALM.

1.

HEEER, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!
 Hoe wordt uw naam op aard alom gepreezen!
 Gij, die den glans van uwe majesteit
 Hebt boven lucht en heemlen uitgebreid.

2.

Uw moogendheid heeft sterkte willen gronden
 Uit kindren, ja uit zuigelingen monden;
 Zoo breekt uw hand des vijands boos geweld,
 Daar Gij zijn haat en wraakzucht paalen stelt.

3.

Sla ik naar 't ruim der heldre hemelboogen,
 Dat heerlijk werk van uwe vingren, d' oogen;
 Zie ik bedaard den glans der zilvren maan,
 En 't starrenheir, door U geschapen, aan:

4.

Mijn God, wat is de mensch dan op deez' aarde!
 De brooze mensch! hoe klimt hij tot die waarde,
 Dat Gij aan hem in zooveel gunst gedenkt,
 En 's menschen zoon uw teêrste liefde schenkt!

P A U Z E.

5.

Gij deedt hem wel, een weinig tijds, beneden
 Het englenheir een rang en plaats bekleeden;
 Maar hebt hem ook uw rijkste gunst betoond,
 En hem met eer en heerlijkheid gekroond.

Gij

6.

Gij geeft hem, wijd en zijd in alle landen,
 De heerschappij der werken uwer handen,
 Ja zet en aard en zee voor 's menschen zoon,
 Door uw gezag, ter voetbank van zijn' troon.

7.

Waar schaapen zijn, of osfen in de weiden;
 Waar eenig vee op bergen zij of heiden;
 Waar 't wild gediert ook zwerv' in woud en veld:
 Gij hebt het al in zijne magt gesteld.

8.

Wat vooglen door den ruimen luchtkring zweeven;
 Wat vischen er in stroom en beeken leven;
 En wat de paên doorwandelt van de zee:
 Zijn hoog bevel deelt hij aan allen meê.

9.

HEER, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!
 Hoe billijk wordt uw groote naam gepreezen!
 Hoe heerlijk rolt, uit aller vroomen mond,
 Die groote naam door 't gansche weerdronde!

D E I X. P S A L M.

1.

Ik zal met al mijn hart den HEER,
 Blijmoedig, geeven lof en eer;
 Mijn tong zal mijn gemoed verzellen,
 En al uw wonderen vertellen.

2.

Ik zal in U, mijn God, van vreugd
 Opspringen, in den geest verheugd:
 Uw naam zal door mijn psalmgezangen,
 O Allerhoogste! lof ontvangen.

3.

Omdat mijn vijand, hoe geducht;
 Te rug gekeerd is en gevlugt;
 Hij is, schoon itout te veld getoogen,
 Vergaan, gevallen voor uw oogen.

4.

Want, naar uw allerheiligst recht,
 Hebt Gij mijn twistgeding beslecht;
 En, op uw' hoogen troon gezeten,
 Deedt Gij, o Rechter! 't vonnis weeten.

5.

Gij scholdt de heidnen keer op keer,
 En wierpt de goddeloozen neêr;
 Hunn' naam, hunn' roem hebt Gij vertreeden,
 En uitgedelgd in eeuwicheden.

I. PAUZE.

I. P A U Z E.

6.

O vijand! hebt gij door uw magt
't Verwoesten voor altoos volbragt?
Hebt gij de steden gansch bedorven?
Is haar gedachtenis verstorven?

7.

Neen, dwaas, uw hoop zal ras vergaan,
Maar 's HEEREN troon zal eeuwig staan;
Dien wilde Hij onwrikbaar stichten,
Om naar het heilig recht te richten.

8.

Hij zelf zal aan het weerdronk
Het recht doen hooren uit zijn' mond;
De volken voor zijn vierschaar stellen,
En daar 't rechtmatig vonnis vellen.

9.

De HEER zal zijn een hoog vertrek
Voor die getrapt wordt op den nek;
Een hoog vertrek in drukkend lijden;
Een toevlugt in benaauwde tijden.

10.

Hij, die uw' naam in waarheid kent,
Zal, HEER, op U in zijn' olland'
Vertrouwen, wijl Gij nooit liet zuchten
Hen, die geloovig tot U vlugtten.

II. P A U Z E.

II. PAUZE.

11.

Zingt, zingt den HEER', die eeuwig leeft,
 Die Sion tot zijn woning heeft;
 En laat voor aller volkren ooren,
 Met psalmgezag, zijn daaden hooren.

12.

Hij zoekt en Hij gedenkt het bloed,
 Gestort in wreevlen euveldoed:
 Hij toont der armen nood te weeten,
 En zal hun kermen niet vergeeten.

13.

Bewijs, o HEER! uw' knecht genaë;
 Sla mij in mijn ellende gaë;
 Zie, hoe mijn haaters mij verdrukken,
 Gij, die mij wilt den dood ontrukken.

14.

Opdat ik, Heer, U, blij te moë,
 In Sions poorten hulde doe,
 En in uw heil, ten allen tijde,
 Met Sions dochter mij verblijde.

15.

De heidnen zijn, door waan misleid,
 Gestort in kuilen, mij bereid;
 Hun voet verwart zich in de netten,
 Die z' in 't verborgen voor mij zetten.

III. PAUZE.

III. P A U Z E.

16.

Thans is de HEER bekend alom,
Door recht te doen bij 't heidendom:
De goddelooze raakt in banden,
Verfrik't in 't werk van zijne handen.

17.

De stoute zondaars zullen snel
Te rugge keeren naar de hel,
Met al de godvergeeten benden
Der heidnen, die zijn wetten schenden.

18.

Nooddruftigen vergeet God niet,
Noch laat hen eindloos in 't verdriet:
't Ellendig volk mag op Hem wachten;
Hij zal hun hoop niet steeds verachten.

19.

Sta op, o HEER! en laat den mensch
Zich niet versterken naar zijn' wensch;
Maar oordeel Gij, in 't wraakgerichte,
De heidnen voor uw aangezichte.

20.

O HEER! jaag hun vervaardheid aan,
En doe de heidnen verstaan,
Dat zij, die Sions rampen wenschen,
Geen goden zijn, maar brooze menschen.

D E

D E X. P S A L M.

1.

Waarom, o HEER! blijft Gij van verre staan?
 Waarom verbergt Gij U; daar wij gehaat,
 Beangst, verschrikt, schier door den druk vergaan?
 De trotsaart, die godloos de deugd vermaadt,
 Vervolgt uw volk in zijnen jammerstaat.
 Dat hen 't besluit, tot ons verderf genoomen,
 In 't warnet breng', en schielijk om doe komen!

2.

Want op zijn' wensch beroemt zich 't godloos rot;
 Het zegent vast den gierigaart, en spreekt
 Tot laster van den allerhoogsten God;
 Terwijl 't verwaand den neuz' om hooge steekt,
 En in zijn hart geen onderzoeking kweekt;
 Maar koestert deez' onzinnige gedachten:
 „ Daar is geen God; geen loon noch straf te wachten.”

3.

Zijn handelwijs baart altijd snart op snart;
 Terwijl zijn oog naar straf noch oordeel ziet;
 En, daar hij stout uw hoog gerichte tart,
 Blaast hij met snaad op al wie weêrstand biedt,
 En zegt in zijn gemoed: „ ik wankel niet,
 „ Terwijl ik van geslachte tot geslachte,
 „ Op mijnen weg, geen tegenspoeden wachte. ”

Zijn

4.

Zijn mond is vol van vloek, bedrog en list;
 Zijn tong bedekt de moeit' en 't zielverdriet;
 Zijn boosheid is met valschen schijn vernist:
 In hinderlaag, daar niemands oog hem ziet,
 Verbergt hij zich, valt ijlings uit, vergiet
 Onschuldig bloed; hij weet van geen erbarmen,
 Maar sluit zijn oog voor 't bitter leed der armen.

P A U Z E.

5.

Hij loert, en houdt zich in het donker schuil,
 Gelijk een leeuw, die in zijn hol zich zet;
 d'Ellendigen verrast hij uit zijn' kuil;
 Hij heeft zijn' klaauw en tanden scherp gewet,
 En trekt zijn prooi in 't dichtbelommerd net;
 Hij buigt zich, duikt, en ijlings toegeschooten,
 Valt d' arme hoop hem in de sterke pooten.

6.

Hij vleit zich, dat de Godheid dit vergeet',
 Het aangezicht verberg', niet gade slaat,
 Noch immer zie der armen nood en leed.
 Bewijs, o HEER! d'ellendigen genaê;
 Betoon, dat U hun finert ter harte gaa:
 Sta op; verhef uw hand, om hem te straffen,
 En raad en hulp den armen te verschaffen.

Waarom

7.

Waarom ontroofst de lasteraar Gods eer?
 Wat vleit hij zich, dat God het niet aanschouw?
 Gij ziet het toch, waar heen hij zich ook keer':
 Want Gij merkt op de moeite, finert en rouw,
 Opdat men 't U in handen geeven zou.
 Op U verlaat zich d'arme; zou hij vreezen?
 Gij immers zijt een vrouwe hulp der weezen.

8.

Tnuik Gij, o Heer! der goddeloozen kracht;
 Verbreek hunn' arm; dat U de booze ducht!
 Zie neër in toorn op dit ontaart gellacht,
 Opdat het nooit uw streng gericht ontvlugt';
 Maar eete van zijn werk de bittere vrucht.
 De H^EER zal toch als koning eeuwig leven:
 Het heidendom is uit zijn land verdreeven.

9.

O H^EER! Gij wilt, door goedheid aangespoord,
 Den wensch van uw zachtmoedig volk voldoen;
 Gij zult hun hart versterken naar uw woord,
 Verdrukten door uw godlijk recht behoën,
 En U, ter hulp van arme weezen, spoën;
 Opdat een mensch, uit nietig stof gebooren,
 Niet voortgaat door geweld de rust te stooren.

D E X I. P S A L M.

I.

Op God alleen betrouw ik in mijn nooden;
 Hoe zegt gij trotsch tot mij in mijn verdriet:
 „ Nu ijlings heen! nu naar 't gebergt gevlooden,
 „ Gelijk vol angst een schuwe vogel vliedt! ”
 Men ziet den boog door goddeloozen stellen;
 Men spant de pees, men schikt den pijl, en schiet;
 Om onverwacht d'oprechten neêr te vellen.

2.

Dus wordt gewis, in 't veilig famenleven,
 De grondslag van 't vertrouwen omgerukt.
 Wat heeft het volk, 't rechtvaardig volk, misdreeven?
 Maar d'Opperheer, voor wien al 't schepsel bukt,
 Ziet van zijn' troon opletend naar beneden:
 Hij, die nooit duldt, dat d'onschuld wordt verdrukt,
 Proeft elks gedrag, zelfs met zijn oogleden.

3.

D'alwijze God beproeft wel eens d'oprechten,
 En tuchtigt hen; maar elk, die 't kwaad bemint,
 Die met geweld zijn' naasten durft bevechten,
 Blijft steeds gehaat, tot hem de wraak verslind'.
 God heeft alreeds der boozen straf gezworen:
 Straks daalen vuur en strikken, wervelwind
 En zwavel neêr: die kelk is hun beschooren.

4.

Rechtvaardig is de HEER in al zijn' handel:
 Hij, die in 't recht zijn welbehagen vindt,
 Slaat gunstig 't oog op aller vroomen wandel.

DE XII. PSALM.

I.

Behoud, o HEER! wil ons te hulpe komen,
Daar 't volk ontbreekt, dat liefd' en vree betracht,
De trouw bezwijkt, en 't klein getal der vroomen
Nog kleiner wordt in 't menschelijk geslacht.

2.

It Is al bedrog en valsheid, wat zij spreken:
De vleierij, een bron van bittere smart,
Glijdt van de tong als vloeiend' oliebecken;
Zij spreken niet dan met een dobbel hart.

3.

De HEER, die 't waar' van 't valsch' kan onderscheien,
En 's menschen hart, hoe listig ook, doorziet;
Snij' spoedig af de lippen, die ons vleien,
De trotsche tong, wier grootspraak elk verdriet.

4.

Die zeggen: „ wij, wij zullen zegepraalen
„ Met onze tong, zij staat in ons geweld;
„ Wat oppermagt zet onze lippen paalen?
„ Wie is de heer, die ons de wetten stelt? ”

5.

„ Omdat mijn volk verwoest wordt en verdreeven;
„ Omdat het kermt, nooddriftig treurt, en zucht,
„ Zal ik, zegt God, mij nu ter hulp begeeven,
„ En drijven die hen aanblaast, op de vlugt. ”

6.

Des HEEREN woord is rein, en al zijn spreken
Is zuiver, als het allerfijnst metaal:
Nooit is het schuim van 't zilver zoo geweeken,
Schoon in den kroes gelouterd zevenmaal.

7.

Gij zult uw volk, in bange tegenspoeden,
 Hoe 't gaa, o HEER! bewaaren door uw kracht;
 Uw arm zal hen in eeuwigheid behoeden
 Voor dit verdraaid en wrevelig geslacht.

8.

De booze keurt zich vrij van alle banden,
 En draaft rondom, terwijl hij 't land beroert;
 Daar 't snoodste volk de teugels krijgt in handen,
 En tot den top van eer wordt opgevoerd.

DE XIII. PSALM.

I.

Hoe lang, o HEER, mijn toeverlaat!
 Vergeet Gij mijnen jammerstaat?
 Hoe lang zult Gij, in mijn ellenden,
 Van mij uw vriendlijk aanschijn wenden,
 Daar al mijn moed en kracht vergaat?

2.

Hoe lang zal ik, door tegenheên,
 In 't hart vergeefs ontwerpen sineên,
 En vruchtloos schreien gansche dagen?
 Hoe lang zal mij mijn vijand plaagen,
 En mij verachtelijk vertreên?

3.

Aanschouw mijn ramp, verhoor mij, HEER;
 Ai! zie op al mijn lijden neêr;
 Verlicht, mijn God, verlicht mijn oogen,
 En laat uw goedheid niet gedooogen,
 Dat mij de slaap des doods verteer'.

4.

Opdat de vijand, die mij haat,
 Niet juich' in mijn' bedrukten staat,
 Mij nooit van God verlaaten noeme,
 Noch in mijn wanklen zich beroeme,
 Dat mij hun overmagt verlaat.

5.

Maar, in dit smertelijk verdriet,
 Mistrouwt mijn hart uw goedheid niet:
 Neen, 't zal zich in uw heil verblijden.
 Ik zal den H E E R' mijn' lofzang wijden,
 Die mij genadig bijstand biedt.

 D E X I V . P S A L M .

I.

De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed:
 „Daar is geen God.” zij dooven 't licht der reden;
 En maaken zich, door grouwelijke zeden,
 Affschuwelijk; daar is geen mensch, die goed
 Op aarde doet.

2.

De groote God, die 't recht verdedigt, sloeg
 Van 's hemels troon zijn oogen naar beneden
 Op Adams kroost, doorzocht hun hart en zeden;
 Hij zag, of zich geen mensch verstandig droeg,
 En naar Hem vroeg.

Hij

3.

Hij zocht alom, maar ach! Hij vond 'er geen;
 Want alle vleesch is trouwloos afgeweeken;
 Het land is vol van stinkende gebreken;
 Geen sterveling wil 't pad der deugd betreên;
 Ja zelfs niet één.

4.

Heeft dan dit volk, dat groeit in euveldaên;
 Geen kennis? neen! thans durven die ontzinden
 Met gulzigheid mijn volk als brood verslinden;
 Zij roepen, op hun godvergeeten paên,
 Den H E E R niet aan.

5.

Daar valt de vrees hen aan, en breekt hun kracht,
 En pijnigt hen met doodelijke neepen;
 Zij worden door vervaardheid aangegreepen;
 Want God is bij 't rechtvaardige geslacht,
 Dat op Hem wacht.

6.

Gij spot vergeefs, beschimpende den raad
 Van 't arme volk, dat, midden in d'ellenden,
 Naar 's hemels troon gewoon is 't oog te wenden,
 En zich, in zijn' bedrukten jammerstaat,
 Op God verlaat.

7.

Och daalde 't heil uit Sion spoedig neêr
 Voor Israël! als God zijn volk uit lijden
 En banden redt, zal Jakob zich verblijden,
 En Israël al juichend geeven d'eer
 Aan zijnen Heer.

DE XV. PSALM.

1.

Wie zal verkeeren, groote God,
 In uwe tent? wien zult Gij kroonen
 Met zulk een onwaardbaar lot,
 Dat hij, bij 't heuglijkst gunstgenot,
 Uw heilig Sion moog' bewoonen?

2.

Die in zijn' wandel zich oprecht
 En wars betoont van valsche strecken;
 Zijn aandacht aan uw wetten hecht;
 Zich op de deugd met ijver legt,
 En waarheid met zijn hart blijft spreken.

3.

Die met zijn tong niet achterklapt;
 Geen kwaad doet aan zijn medgezellen;
 Niet in het spoor van laster stapt;
 Maar, zoo men iemands eer vertrapt,
 Dien smaad wil hooren noch vertellen.

4.

Wiens oog verworpenen veracht,
 Maar hen eerbiedigt, die God vreezen;
 Die zich voor roekloos zweeren wacht,
 Doch 't geen hij zweert getrouw betracht,
 Al zou 't hem ook tot schade weezen.

5.

Die nooit zijn geld op woeker geeft;
 Die, d'onfschuld en het recht geneegen,
 Het oog op geen geschenken heeft:
 Wie dus oprecht en deugdzaam leeft,
 Zal nimmer wanklen op zijn wegen.

D E X V I. P S A L M.

I.

Bewaar mij toch, o alvermoogend God!
 'k Betrouw op U; schenk hulp, verhoor mijn smeeken.
 O mijne ziel! gij hebt vrijmoedig tot
 Uw' God en H E E R, uw' Bondgod, durven spreken:
 Gij zijt de Heer; ik zal U nooit verzaaken,
 Of schoon tot U mijn goedheid niet kan raaken.

2.

Maar 't heilig volk, dat op deez' aarde leeft,
 Dat heerlijk volk, mijn lust, ontvangt al 't voordeel.
 De snoode schaar, die rijke giften geeft
 Aan andre goën, verzwaart de smert in 't oordeel:
 'k Zal op 't altaar hun offerbloed niet plengen,
 Noch ooit hunn' naam op mijne lippen brengen.

3.

Getrouwe H E E R, Gij wilt mijn goed, mijn God,
 Mijn erfenis en 't deel mijns bekers weezen;
 Gij onderhoudt gestaag het heuglijk lot,
 Dat Gij, zoo mild, voor mij hebt uitgelezen.
 De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren:
 O heerlijk erf! gij kunt mijn ziel vervoeren.

P A U Z E.

4.

Ik zal den H E E R, die mij getrouwen raad
 Gegeven heeft, met psalmingezangen prijzen,
 Daar 't godlijk licht mij toestraalt vroeg en laat,
 Mijn nieren zelfs bij nacht mij onderwijzen.
 Ik stel dien H E E R geduurig mij voor oogen;
 Zijn rechthand zal nooit mijn' val gedoogen.

B 4

Daarom

5.

Daarom heeft zich mijn kwijnend hart verblijd;
 Mijn tong, mijn eer, zingt godgewijde toonen;
 Ook zal mijn vleesch, thans afgesloofd, ten spijte
 Des vijands, in den grafkuil zeker wonen.
 Gij zult mijn ziel niet in de hel vergeeten;
 Uw Heilige zal van geen verderving weeten.

6.

Gij maakt eerlang mij 't levenspad bekend;
 Waarvan, in druk, 't vooruitzicht mij verheugde;
 Uw aangezicht, in gunst tot mij gewend,
 Schenkt mij in 't kort verzadiging van vreugde;
 De lieflijkheên van 't zalig hemellevén
 Zal eeuwiglijk uw rechthand mij geeven.

D E X V I I . P S A L M .

I.

't **B**ehaag' U, H E E R, naar mijn gebed,
 Geschrei en goede zaak te hooren:
 'k Vermoci met geen bedrog uw ooren,
 Dat heeft mijn lippen niet besmet.
 Vergun mij dan mijn klagt t'ontvouwen:
 Laat, voor uw heilig aangezicht,
 Mijn recht gesteld zijn in het licht;
 Uw oog de billijkheid aanschouwen.

2.

Gij toetsstet mij bij dag en nacht;
 Gij vondt mij trouw, in vreugd of smarte;
 De mond sprak steeds de taal van 't harte;
 Door beiden is hun pligt betracht.
 Wat ook de zondaar aan moog' vangen,
 Ik heb voor zijn afschuwlijk pad
 Een' haat, een' afkeer opgevat;
 Ik gruw van zijn verkeerde gangen.

3.

Ik zet mijn treden in uw spoor,
 Opdat mijn voet niet uit zou glijden;
 Wil mij voor struikelen bevrijden,
 En ga mij met uw heillicht voor.
 Ik roep U aan, 'k blijf op U wachten;
 Omdat G', o God! mij altoos redt:
 Ai! luister dan naar mijn gebed,
 En neig uw ooren tot mijn klagten.

P A U Z E.

4.

Maak uwe weldaën wonderbaar,
 Gij, die uw kindren wilt behoeden
 Voor 's vijands magt en vreeslijk woeden;
 En hen beschermt in 't grootst gevaar.
 Wil mij uw' bijstand niet onttrekken;
 Uw zorg bewaak' mij van omhoog;
 Bewaar m' als d'appel van het oog;
 Wil mij met uwe vleuglen dekken.

5.

Zoo zoeken mij vergeefs, o God!
 De boozen, die mij fier omringen,
 Mijn haaters, die mij stout bespringen,
 En juichen om mijn naadrend lot.
 Zij zijn met vet als overtoogen;
 Hun mond is vol van hovaardij;
 Hun list en magt omsinglen mij;
 Zij duiken, loerend met hun oogen.

6.

Geen leeuw is heeter op de jagt;
 Geen jonge leeuw kan, in zijn kuilen,
 Met meerder list het oog ontschuilen,
 Dan hij, die mij ter prooi verwacht.
 Beschaam het aangezicht dier boozen;
 Uw grimmigheid vell' hen ter neêr:
 Bevrijd mij met uw zwaard, o HERR!
 Van 't snood geweld der goddeloozen.

7.

Red mij van hun, die 't ruim genot
 Der weerd voor hun heilgoed achten;
 Geen deel, dan in dit leven, wachten,
 En maaken van den buik hunn' God;
 Van hun, die weelde, schatten, staaten,
 Hoe rijk, hoe uitgebreid, hoe groot,
 Verliezen moeten met den dood,
 En hunnen kindren overlaaten.

8.

Maar (blij vooruitzicht dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, uw' lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met uw godlijk beeld.

DE XVIII. P S A L M.

Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen,
O God, mijn sterkt'! U hartelijk beminnen.
Mijn steenrots, burg en helper is de H E E R,
Mijn God, mijn rots, mijn zaligheid, mijn eer.

I.

* Betrouw op God; Hij is mijn schild in 't strijden,
De hoorn mijns heils, mijn hoog vertrek in lijden:
*k Aanriep den H E E R, wiens lof mijn harp vermeldt,
En werd verlost van 's vijands boos geweld.
De dood bragt mij, geboeid, in naare streeken,
Bij Belials verschrikkelijke beeken;
Een helfche band was om mijn heup gehecht,
En door den dood mij strik op strik gelegd.

2.

* Riep tot den H E E R, in 't midden dier ellenden,
Tot mijnen God, opdat Hij hulp zou zenden:
Mijn klaagstem drong tot in zijn troonzaal door;
Aan mijn geroep gaf Hij in gunst gehoor.
Toen beefde d'aard, al golvend als de baaren;
Het hoog gebergt werd op zijn grondpilaaren
Beroerd, geschokt, gerukt uit zijn gewricht,
Door 't vreeslijk vuur van Gods ontvlamd gezicht.

3.

Een dikke rook ging op, waar Hij zich keerde,
 Uit zijnen neuz'; het vuur zijns monds verteerde,
 Stak koolen aan, en wat Hem tegenstond;
 Hij boog het zwerk, en daalde neêr; de grond.
 Waar op Hij trad, was, in het oog der volken,
 Gansch zwart, door dichtopeengepakte wolken;
 Zijn wagen was een Cherub; ja gezwind
 Voer Hij en vloog op vleuglen van den wind.

I. P A U Z E.

4.

In zijne tent, rondom Hem zoo vol luister,
 Hield Hij zich schuil, verborg zich in het duister
 Door wolk op wolk, met kracht te saam geprest,
 En opgehoopt in 't bruine luchtgewest.
 Zijn gloed ontbond der wolken vaste banden;
 Toen daalde vuur en hagel op de landen;
 De donder klonk door gansch den hemel heen;
 God gaf zijn stem, en 't vuur viel naar beneên.

5.

Hij deed vol kracht hen voor zijn pijlen zwichten;
 Verschrikte hen door bliksemfchicht op fchichten.
 De diepste kolk droogd' op een oogenblik,
 En 't hart der aard ontblootte zich van schrik,
 Wanneer Gij scholdt; uw adem, fel ontftooken,
 Deed dus, o H E E R! en land en water rooken.
 Hij zond mij hulp; Hij nam mij, op mijn beê,
 En trok mij uit een groote jammerzee.

6.

Ik werd verlost van 's vijands legerschaaren,
 En 's haaters hand, wyl zij te magtig waren.
 Men viel mij aan ten dage van mijn smart;
 Maar toen was God het steunsel van mijn hart:
 Hij trok mij uit, en bragt m' in ruimer wegen;
 Want Hij had lust aan mij, zijn' knecht, gekreegen:
 De HEER vergold mijn onschuld naar het recht,
 En schonk mij 't loon, den reinen toegezegd.

7.

Want 's HEEREN weg heb ik getrouw bewandeld,
 En niet godloos met mijnen God gehandeld:
 Ik hield gestaag zijn rechten in het oog,
 Terwijl zijn wet mijn ziel tot deugd bewoog.
 Ik werd oprecht en vroom bij Hem bevonden;
 Ik wachtte mij zorgvuldig van mijn zonden;
 Dies liet mij God ook naar mijn recht geschiên,
 En heeft in gunst mijn onschuld aangezien.

I I. P A U Z E.

8.

Hun zijt Gij goed, die goedertieren handlen;
 Oprecht bij hen, die in oprechtheid wandlen;
 Gij houdt U rein bij hen, die rein zijn; maar
 Verkeerden toont Gij U een' worstelaar:
 Want Gij verlost het volk, door druk geboogen;
 Maar werpt ter neêr die groot zijn in hun oogen.
 Door U, o HEER! geeft mijne lamp haar licht;
 Mijn God verdrijft den nacht uit mijn gezicht.

9.

Ik kan met U door sterke benden dringen,
 Met mijnen God zelfs over muuren springen.
 Des HEEREN weg is gansch volmaakt en recht;
 Doorlouterd, rein en trouw al wat Hij zegt.
 Hij is een schild en schutsheer voor den vroomen;
 Voor die tot Hem de toevlugt heeft genoomen.
 Wie is een God als Hij in tegenheên?
 Wie is een rots dan onze God alleen?

10.

't Is God, die mij met sterkte wil omgorden;
 Hij doet mijn' weg volkomen effen worden,
 Maakt, dat mijn voet als die der hinden snelt,
 Terwijl Hij mij op mijne hoogten stelt.
 Hij leert mijn hand heldhaftig ooreloogen;
 Mijn strijdbaar' arm verbreekt zelfs staalen boogen.
 Mij gaaft G' uw schild; uw hand heeft mij gesterkt;
 Uw goedheid heeft mijn grootheid uitgewerkt.

11.

Mijn' voet hebt Gij doen in de ruimte treden;
 Mijn gang werd vast, ik ben niet uitgegleeden:
 De vijand week; ik volgde, en trof hem aan,
 En keerde niet, tot ik hem had verdaan:
 Mijn spies doorstak al wie mij tegenstonden,
 Zoo dat zij zich niet weêr herstellen konden:
 Dus zag ik door uw' bijstand hen verplet,
 En mijnen voet hun op den nek gezet.

III. PAUZE.

III. P A U Z E.

12.

Gij hebt mij, Heer, met kracht omgord tot strijden;
 Mijn vijand moest, vernederd, straffen lijden;
 Hij vlood vol schriks, wyl hij geen kracht behield;
 Mijn haater werd door mijne hand vernield.
 Zij riepen wel, maar zonder hulp te krijgen,
 Zelfs tot den H E E R, maar Mij vond goed te zwijgen:
 Toen heb ik hen als stof vergruisd, verjaagd,
 En als het slijk der straten weggevaagd.

13.

Gij hebt mij uit den twist des volks verheven,
 En tot een hoofd den heidenen gegeven:
 Ik stelde 't volk, mij onbekend, de wet;
 Zoo ras ik sprak, werd op mijn' wil gelet;
 De vreemde zelfs zag mij vol schriks naar d'oogen;
 Lag voor mijn' troon geveinsdlijk neêrgeboogen:
 Zij vielen neêr; zij sidderden van schrik
 In burg en slot, op ieder oogenblik.

14.

Zoo leeft de H E E R; mijn rotssteen zij gepreezen;
 De God mijns heils moet' steeds verheerlijkt weezen;
 Die God, die mij volkomen wraak verschafft,
 En volk op volk mij onderwerpt en straft;
 Die mij verlost uit mijns vervolgers handen;
 Die mij verhoogt, mijn' vijand slaat in banden:
 Ja, Gij verhoogt mij boven al 't geweld,
 Daar G' op den troon van roem en eer mij stelt.
 Daarom

10 P S A L M XVIII. XIX.

15.

Daarom, o HEER! zal ik U eer bewijzen;
Bij 't heidendom uw' naam eerbiedig prijzen
Met psalmingezang, daar 't hart door wordt geraakt.
Hij heeft het heil zijns Konings groot gemaakt;
Hij wil zijn gunst aan zijn' Gezalfden schenken;
Aan David en zijn nakroost eeuwig denken.

DE XIX. P S A L M.

I.

Het ruime hemelrond
Vertelt, met blijden mond,
Gods eer en heerlijkheid:
De heldre lucht en 't zwerk
Verkondigen zijn werk,
En prijzen zijn beleid.
Dus kan ons dag bij dag,
Tot roem van Gods gezag,
Zijn wonderen verhaalen:
Dus weet ons nacht bij nacht
Zijn onbegrensde magt
En wijsheid af te maalen.

Hoe

2.

Hoe goddelijk en schoon
Luidt deze hemeltoon!
Daar is geen spraak, of oord;
Daar is geen volk bekend,
Dat, zelfs tot 's weerelds end,
Der heemlen stem niet hoort.
Hun evenredigheid
Heeft zich zoo wijd verspreid,
Hun rede klinkt zoo krachtig,
Dat z' al, wat d'aard bewoont,
Het merk eens Scheppers toont,
Zoo gunstrijk als almachtig.

3.

God heeft voor 't groote licht,
De zon, een tent gesticht,
Vanwaar z', in 't blinkend kleed,
En met een blij gelaat,
Gelijk een bruijom, gaat,
Die uit zijn slaapzaal treedt.
Z' is vrolijk, als een held,
Die in 't bestemde veld
Zijn vuur en vaart doet blijken:
Zij heeft haar' zwaai en spoor
Den ganschen hemel door:
Niets kan haar' gloed ontwijken.

PAUZE.

P S A L M XIX.
P A U Z E.

4.

Des HEEREN wet nochtans
Verspreidt volmaakter glans,
Dewijl zij 't hart bekeert:
't Is Gods getuigenis,
Dat eeuwig zeker is,
En flechten wijsheid leert.
Wat Gods bevel ons zegt,
Vertoont ons 't heiligst recht,
En kan geen kwaad gedoogen:
Zijn wil, die 't hart verheugt,
Eischt zuiverheid en deugd;
Verlicht de duister' oogen.

5.

Des HEEREN vrees is rein;
Zij opent een fontein
Van heil, dat nooit vergaat.
Zijn dierbre leer verspreidt
Een' straal van billijkheid,
Daar z' al onwaarheid haat.
Z' is 't menschedom meerder waard,
Dan 't fijnste goud op aard;
Niets kan haar' glans verdooven:
Zij streeft in heilzaam zoet,
Tot streeling van 't gemoed,
Den honig ver te boven.

6.

Dus krijg ik van mijn' pligt,
O God! een klaar bericht.
Wat is 't vooruitzicht schoon!
Hij, die op U vertrouwt,
Uw wetten onderhoudt,
Vindt daar in grooten loon.
Maar, Heer, wie is de man,
Die, op 't naauwkeurigst, kan
Zijn dwaalingen doorgronden?
O Bron van 't hoogste goed!
Wasch, reinig mijn gemoed
Van mijn verborgen zonden.

7.

Weêrboud, o Heer! uw' knecht,
Dat hij zijn hart niet hecht'
Aan dwaaze hovaardij:
Heerscht die in mij niet meer,
Dan leef ik tot uw eer,
Van groote zonden vrij.
Laat U mijn tong en mond,
En 'sharten diepsten grond
Toch welbchaaglijk weezen,
O HEER, die mij verblijdt,
Mijn rots en losfer zijt!
Dan heb ik niets te vreezen.

DE XX. PSALM.

I.

Dat op uw klagt de hemel scheure!
 Dat zich de **HEER** ontdekk'!
 De God van vader Jakob beure
 U in een hoog vertrek!
 Hij doe in gunstrijk welbehagen,
 Uit Sions tempelzaalen,
 Om U te helpen en te schraagen,
 Zijn' zegen nederdaalen!

2.

Hij will' uw offerspijz' gedenken!
 De hemelvlam verteer',
 Wat g' op het brandaltaar zult schenken;
 Tot 's Allerhoogsten eer!
 Hij geev' u, naar uw' wensch, t'ontvangen
 Geluk in al uw daaden!
 Zijn gunst bestier', naar uw verlangen,
 Al wat gij moogt beraaden!

3.

Dan zal 't gejuich ten hemel dringen;
 Dan zullen wij Gods eer,
 Bij opgestooken vaandels, zingen:
 Uw' wensch vervull' de **HEER**!
 'k Weet nu, dat Gods gezalfden Koning
 Geen heilgoed zal ontbreken;
 Want God zal, uit zijn hemelwooning,
 Hem sterken op zijn smeeken.

4.

Op wagens, paarden, en op helden,
 Zij onze vijand stout;
 Wij zullen d'eer en grootheid melden
 Van God, die ons behoudt:
 Zij zijn gekromd, ter neêr gestooten,
 Van moed beroofd en krachten;
 Maar wij, wij hebben 't heil genooten,
 Waarop ons God deed wachten.

5.

Behoud, o HEEER! wil bijstand zenden;
 Verlos, bewaar, verschoon:
 Die Koning hoor', als w'in ellenden
 Aanbidden voor zijn' troon.

DE XXI. P S A L M.

I.

O HEEER! de Koning is verheugd
 Om uw geducht vermogen;
 Uw heil zweeft hem voor d'oogen;
 En met wat blijde zielevreugd
 Zal hij, door al uw daên
 Verrukt, ten reie gaan!

2.

Wat hij U smeekt' uit 'sharten grond,
 En al zijn rein verlangen
 Hebt Gij hem doen ontvangen;
 Ook hebt Gij d'uitspraak van zijn' mond,
 Al wat hij heeft begeerd,
 Geweigerd, noch geweerd.

Gij,

3.

Gij, die hem gunstig hebt gered,
 Zijt hem, met volle stroomen
 Van zegen, voorgekomen;
 Ook hebt Gij hem op 't hoofd gezet,
 Hem, die op U vertrouwt,
 Een kroon van 't fijnste goud.

4.

Hij heeft, o God! van U begeerd
 Het onvergankelijk leven;
 Gij hebt het hem gegeven;
 Zoo zijn de dagen hem vermeer'd;
 Zoo leeft de Vorst altoos;
 Zoo leeft hij eindeloos!

5.

Hoe groot en schitterend is zijn eer,
 Door 't heil aan hem bewezen!
 Hoe is zijn roem gercezen,
 O alvermoogend' Opperheer!
 Wat glans, wat majesteit
 Hebt Gij dien Vorst bereid!

6.

Gewis! Gij zult, al eeuwen door,
 Hem met uw gunst verzellen,
 En tot een' zegen stellen:
 Ja, Gij geleidt hem op het spoor
 Der vreugde, bij het licht
 Van 't godlijk aangezicht.

7.

De Koning rust op uwe trouw,
 O eeuwig Opperwezen!
 Uw goedheid, nooit volpreezen,
 Duldt niet, dat hij ooit wanklen zou:
 Neen, d'Allerhoogste zal
 Hem hoeden voor den val.

P A U Z E.

8.

Uw sterke hand zal onverwacht
 Al uwe haaters vinden;
 Uw wraak zal hen verslinden;
 Uw rechthand zal eens, met kracht,
 Vernielen en verslaan
 Hen, die uw rijk weêrstaan.

9.

Dan doet uw toornig aangezicht
 Hen, als een oven, rooken,
 Door 't heetste vuur ontstookken;
 Dan wordt, in 's HEEREN strafgericht,
 De gloed, die hen verteert,
 Met vlam op vlam vermeêrd.

10.

De vruchten van hun huwlijksbed
 Zult Gij van d'aard verderven,
 En doen door rampen sterven;
 Totdat men, waar men zoek' of lett',
 Geen nakroost meer bespeurt,
 Dat hunnen dood betreurt.

Want

II.

Want tegen U heeft dit geslacht
 Een godloos kwaad beslooten;
 En, met zijn bondgenooten,
 Een schandelijke daad bedacht;
 Doch al dat listig woën
 Zal leed noch hinder doen,

I2.

Want uw alziend en toornig oog
 Zal hen ten doelwit zetten;
 Gij zult uw pijlen wetten,
 En doen ze, van uw' staalen boog,
 Tot hun verderf gericht,
 Hun vliegen in 't gezicht.

I3.

Verhoog, o HEER! uw' naam en kracht;
 Zoo zal ons vrolijk zingen
 Door lucht en wolken dringen:
 Zoo wordt uw heerschappij en magt
 Door ons, nog eeuwen lang,
 Geloofd met psalmgezag.

DE XXII. PSALM.

I.

Mijn God! mijn God! waarom verlaat Ge mij,
En redt mij niet, terwijl ik zwoeg en strij',

En brullend klaag in d'angsten, die ik lij',
Dus fel geslagen?

Dus fel geslagen?

't Zij ik, mijn God! bij dag moog' bitter klaagen,
Gij antwoordt niet; 't Zij ik des nachts moog' kermen,
Ik heb geen rust, ook vind ik geen ontfermen

In mijn verdriet.

2.

'k Erken nochtans, Gij, Gij zijt heilig, Heer,
En hebt uw huis, den zetel uwer eer,

Bij Isrel, daar uw lof klinkt keer op keer,
In gunst doen bouwen:

In gunst doen bouwen:

Op U stond vast der vaderen betrouwen:

Gij zaagt hen aan; Gij hebt, wanneer z'in nooden

Tot U om hulp, vertrouwend, zijn gevlooden,
Hen bijgestaan.

Hen bijgestaan.

3.

U smeekten zij, van menschenhulp ontbloot,
En zijn gered; zij hebben in hunn' nood

Op U vertrouwd; van schaamte nimmer rood,
Na hun gebeden.

Na hun gebeden.

Maar ik, ik ben een worm, van elk vertreeden;

Een worm, geen man; Een spot en smaad van menschen,
Wien 't booze volk, naar zijn baldaadig wenschen,

Beschimpen kan.

C

I. PAUZE

I. P A U Z E.

4.

Al wie mij ziet bespot mij boos te moed:
 Men schudt den kop, men steekt de lip mij toe.
 Daar ik 't gebed tot God vertrouwend doe,
 Moet ik nog hooren:
 „ Dat God, op wien hij steunt, hem gunstig' ooren
 „ Verleen', hem redd'; Dat die nu hulp doe komen,
 „ En hem, in wien Hij heeft zijn' lust genoomen,
 „ In ruïnte zett'. ”

5.

Gij immers, Heer, Gij zijt het, door wiens magt
 Ik uit den buik welcer ben voortgebracht;
 Aan 's moeders borst vertrouwd' ik op uw kracht
 Van ganscher harte.
 * Zij wierp mij reeds op U, in baarens smarte
 Ganschonbevreesd: 'k Mogt nauwlijks 't licht aanschouwen
 Of Gij, Gij zijt, o grond van mijn vertrouwen!
 Mijn God geweest.

6.

Wees dan mijn hulp; houd U niet ver van mij:
 Mij prangt de nood, benaauwdheid is nabij;
 *k Heb buiten U, daar ik zoo bitter lij',
 Geen hulp te wachten.
 Een fierenheir uit Bazan, sterk van krachten,
 En fel verwoed, Omringt m' aan alle zijden:
 Mijn God, hoe zwaar, hoe smertlijk valt dit lijden
 Voor mijn gemoed!

7.

Zij rukken aan, met opgesperden mond,
 Gelijk een leeuw, al brullend in het rond;
 Ik vloeï daar heen als waatren op den grond,
 Die zich verspreiden.
 Mijñ beendren zijn in mij van een gescheiden.
 O doodlijk uur! Wat bitte doet mij branden!
 Mijñ hart is week, en smelt in d'ingewanden,
 Als wasch voor 't vuur.

II. P A U Z E.

8.

Mijñ kracht is, als een scherf, van sap beroofd;
 Mijñ tong kleeft in mijñ mond, door dorst gekloofd;
 Gij zult eerlang mij, door den dood, het hoofd
 In 't stof doen bukken:
 Want van rondom zie 'k honden samenrukken.
 Een nuitgespan heeft mij ter prooi verkooren;
 Mijñ handen en mijñ voeten doen doorbooren,
 Zoo fel het kan.

9.

Mijñ beendren kan ik tellen een voor een:
 Hun boos gezicht beschouwt dit, wel te vreên:
 Z' ontzien zich niet, om met mijñ tegenheên
 Hunn' geest te streelen,
 En onder zich mijñ kleedren te verdeelen.
 Verhard in 't kwaad, Kan hun geen spel verdrieten;
 Zij werpen 't lot, wat ieder zal genieten
 Van mijñ gewaad,

C 2

Maar

10.

Maar Gij, o H E E R ! tot wien mijn ziel zich keert ;
 Sta niet van ver, mijn God, die 't al regeert ;
 Ai ! haast U toch ter hulp ; ik word verteerd

Door al d'ellenden :

Red mijne ziel van 't zwaard dier booze benden,
 Die schriklijk woën ; Ai ! red haar uit hun handen ;
 Daar z'eenzaam ducht 't geweld des honds, wiens tanden
 Haar siddren doen.

11.

Verlos mij van den leeuw, die woedt en tiert ;
 Verhoor mij, Heer, en red mij van 't gediert,
 Dat, sterk van hoorn, rondom mij henen zwiert ;

Mij staat naar 't leven :

Dan wordt uw naam door mij met roem verheven ;
 'k Zal uwen lof Mijn' broederen vertellen ;
 'k Heb, in uw huis bij al mijn medgezellen,
 Dan prijzens stof.

III. P A U Z E.

12.

Gij, die God vreest, gij allen prijst den H E E R ;
 Dat Jakobs zaad zijn' grooten naam vereer' :
 Ontzie Hem toch, o Israël ! en leer

Vertrouwend wachten.

Wie mij veracht', God wou mij niet verachten,
 Noch oor noch oog Van mijn verdrukking wenden ;
 Maar heeft verhoord, wanneer ik uit d'ellenden
 Riep naar omhoog.

13.

Ik loof eerlang U in een groote schaar,
 En, wat ik U beloofd' in 't heetst gevaar,
 Betaal ik, op het heilig dankaltaar,

Bij die U vréczen:

't Zachtmoedig volk zal rijk verzadigd weezen,
 Ten disch geleid. Wie God zoekt, zal Hem prijzen.
 Zoo leev' uw hart, door 's hemels gunstbewijzen,
 In eeuwigheid!

14.

Eerlang gedenkt hieraan het weerdronde;
 Haast wendt het zich tot God met hart en mond;
 En, waar men ooit de wildste volken vond,
 Zal God ontvangen

Aanbidding, eer en dankbre lofgezangen:
 Want Hij regeert, En zal zijn almacht toonen;
 Hij heerscht, zoo ver de blindste heidnen wonen,
 Tot Hem bekeerd.

15.

Wie vet is eet, en knielt voor Isrels Heer;
 Wie 't stof bewoont, bukt mede voor Hem neêr;
 En wie zijn ziel bij 't leven nu niet meer
 Heeft kunnen houden.

Het vroomme zaad van die op God betrouwden
 Zal, door zijn kracht, Hem dienen; voor Hem leeven;
 Het zal den Heer eens worden aangeschreeven,
 In 't nageslacht.

16.

Zij komen aan, door godlijk licht geleid,
 Om 't nakroost, dat den Heer wordt toebereid,
 Te melden 't heil van zijn gerechtigheid
 En groote daaden.

DE XXIII. PSALM.

I.

De God des heils wil mij ten herder wezen :
 'k Heb geen gebrek , 'k heb geen gevaar te vreezen.
 Hij zal mij zacht , in lieffelijke weiden ,
 Aan d'oevers van zeer stille waatren , leiden.
 Hij sterkt mijn ziel , richt , om zijn' naam , mijn treden
 In 't effen spoor van zijn gerechtigheden.

2.

Ik vrees niet , neen ; schoon ik door duistre dalen ,
 In doodsgevaar , bekommerd om moest dwaalen ;
 Gij blijft mij bij in alle tegenspoeden :
 Uw stok en staf zal mij altoos behoeden :
 Gij troost mijn ziel , en richt , in mededoogen ,
 De tafel aan , voor mijner haatren oogen.

3.

Gij zalft mijn hoofd ; Gij doet mijn blijdschap groeien ,
 En van uw heil mijn' beker overvloeien.
 Het zalig goed , mij door uw gunst gegeven ,
 Verlaat mij niet , maar volgt mij al mijn leven ;
 Zoo dat ik in het heilig huis des HEEREN ,
 Een lange reeks van dagen , blijf' verkeerren.

DE XXIV. PSALM.

I.

Al d'aard en alles wat zij geeft,
 Met al wat zich beweegt en leeft,
 Zijn 't wettig eigendom des HEEREN.
 Hij heeft z', in haaren ochtendstond,
 Op ongemecten zee gegrond,
 Doorsneeden met rivier en meiren.

2.

Wie klimt den berg des HEEREN op?
 Wie zal dien godgewijden top,
 Voor 't oog van Sions God, betreden?
 De man, die, rein van hart en hand,
 Zich niet aan ijdelheid verpandt,
 En geen bedrog pleegt in zijn eeden.

3.

Die zal, door 's HEEREN gunst geleid,
 En zegen en gerechtigheid
 Van God, den God zijns heils ontvangen.
 Dit 's Jakob, dit is 't vroom geslacht,
 Dat naar God vraagt, zijn wet betracht,
 En zoekt zijn aanschijn met verlangen.

4.

Verhoogt, o poorten! nu den boog;
 Rijst, eeuwge deuren! rijst omhoog;
 Opdat de Koning in moog' rijden.
 Wie is die Vorst, zoo groot in eer?
 't Is God, d'almagtig' Opperheer;
 't Is God, geweldig in het strijden.

5.

Verhoogt, o poorten! nu den boog;
 Rijst, eeuwge deuren! rijst omhoog;
 Opdat g' uw' Koning moogt ontvangen.
 Wie is die Vorst, zoo groot in kracht?
 't is 't Hoofd van 'shemels legermagt;
 Hem eeren wij met lofgezangen.

DE XXV. P S A L M.

I.

'k **H**ef mijn ziel, o God der goden!
 Tot U op; Gij zijt mijn God;
 'k Heb op U vertrouwd in nooden;
 Weer van mij toch schaamt' en spot.
 Dat mijn vijand nooit van vreugd
 Om mij opspring'; die U wachten
 Dekt nooit schaamt', maar die de deugd,
 Zonder oorzaak, stout verachten.

2.

HEER, ai! maak mij uwe wegen,
 Door uw woord en Geest, bekend;
 Leer mij, hoe die zijn gelegen,
 En waar heen G' uw treden wendt;
 Leid mij in uw waarheid; leer
 Ijvrig mij uw wet betrachten;
 Want Gij zijt mijn heil, o Heer!
 'k Blijf U al den dag verwachten.

Denk

3.

Denk aan 't vaderlijk meêdoogen,
 HEER, waarop ik biddend pleit:
 Milde handen, vriendlijk' oogen
 Zijn bij U van eeuwigheid.
 Sla de zonden nimmer gaê,
 Die mijn jongheid heeft bedreeven;
 Denk aan mij toch in genaê,
 Om uw goedheid eer te geeven.

4.

's HEEREN goedheid kent geen paalen;
 God is recht, dus zal Hij door
 Onderwijzing hen, die dwaalen,
 Bringen in het rechte spoor:
 Hij zal leiden 't zacht gemoed
 In het effen recht des Heeren:
 Wie Hem needrig valt te voet
 Zal van Hem zijn wegen leeren.

P A U Z E.

5.

Loutre goedheid, liefdekoorden,
 Waarheid, zijn des HEEREN paên
 Hun, die zijn verbond en woorden,
 Als hun schatten, gadeslaan.
 Wil mij, uwen naam ter eer,
 Al mijn euveldaên vergeeven;
 Ik heb tegen U, o HEER!
 Zwaar en menigmaal misdreeven.

C 5

Wie

6.

Wie heeft last den HERR te vreezen,
't Allerhoogst en eeuwig goed?
God zal zelf zijn leidsman weezen;
Leeren, hoe hij wandlen moet:
't Goed, dat nimmermeer vergaat,
Zal hij ongestoord verwerven,
En zijn godgeheiligd zaad
Zal 't gezegend aardrijk erven.

7.

Gods verborgen' omgang vinden
Zielen, daar zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan zijn vrienden,
Naar zijn vreêverbond, getoond.
D' oogen houdt mijn stil gemoed
Opwaards, om op God te letten;
Hij, die trouw is, zal mijn' voet
Voeren uit der boozen netten.

8.

Zie op mij in gunst van boven;
Wees mij toch genadig, Heer:
Eenzaam ben ik en verschooven,
Ja d'ellende drukt mij neêr.
'k Roep U aan in angst en smart;
Duizend zorgen, duizend dooden
Kwellen mijn angstvallig hart:
Voer mij uit mijn' angst en nooden.

9.

Sla op mijn ellenden d'oogen;
 Zie mijn moeite, mijn verdriet;
 Neem mijn zonden, uit meêdoogen,
 Gunstig weg, gedenk die niet.
 Zie mijn haaters, daar 't getal
 Vast vermeêrt van die mij vloeken;
 En die rusteloos mijn' val,
 Heet en wrevelmoedig, zoeken.

10.

Hoed mijn ziel, en red z' uit nooden;
 Maak mij niet beschaamd, o Heer!
 Want ik kom tot U gevloeden:
 Laat d'oprechtheid meer en meer,
 Met de vroomheid, mij behoên;
 'k Wacht op U in mijn ellenden.
 Laat uw hand in tegenspoên
 Israël verlossing zenden.

D E XXVI. P S A L M.

I.

O HEER! doe Gij mij recht;
 Ik wandel als uw knecht,
 En vind mijn' lust in uw gebod.
 Ik blijf op U betrouwen;
 Op U, mijn rotssteen, bouwen:
 Ik zal niet wanklen, groote God.

C 6

Be-

2.

Beproef vrij, van omhoog,
 Mijn hart, dat voor uw oog,
 Alweetende, steeds open lag.
 Doorzoek mij; toets mijn gangen;
 Doorgrond al mijn verlangen,
 En stel mijn oogmerk in den dag.

3.

Uw goedertierenheid,
 Die zich alom verspreidt,
 Is t'allen tijd' voor mijn gezicht.
 Ik hou, oprecht van handel,
 Daar 'k in uw waarheid wandel,
 Mijn schreden naar uw wet gericht.

4.

Hij, die, vol ijdelheid,
 Een spoorloos leven leidt,
 Wordt met mijn vriendschap niet vereerd,
 En huichlaars, die hun vlekken
 Schijnheiliglijk bedekken,
 Zijn van mijn' omgang ver geweerd.

5.

Mijn hart verfoeit en haat
 De werkers van het kwaad,
 Bij wien ik mijnen voet niet zet.
 Ik zit bij geen godloozen;
 'k Ontwijk de plaats der boozen.
 Zoo word ik niet door hen besmet.

PAUZE

P A U Z E.

6.

Ik wasch, aan U verpand,
 In onschuld mijne hand.
 Mijn hart springt in mij op, o HEER!
 Wanneer ik, met uw schaaren,
 Verschijn voor uw altaaren,
 En U met offergaaven eer.

7.

Daar wordt uw lof verbreid,
 O Oppermajesteit!
 Door mij, die U bemin en acht;
 Daar zal mijn stem U prijzen,
 Voor al de gunstbewijzen,
 Voor al de wondren uwer magt.

8.

Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
 Wanneer ik voor U kniel
 In 't huis, dat Gij U hebt gesticht!
 Hoe lief heb ik uw wooning,
 De tent, o Hemelkoning!
 Die G', U ter eer, hebt opgericht!

9.

Wanneer G' uw' arm verheft;
 Den smooden zondaar treft,
 Wees Gij dan, Heer, mijn toeverlaat;
 Doe mij met hem niet sneeven;
 O neen! behoed mijn leven,
 Als Gij den man des bloeds verlaat.

C 7

Doe

10.

Doe mij niet mee vergaan
 Met hun, die U weêrstaan,
 Wier hart steeds schandlijk misdrijf kweekt;
 Die trouw en pligt verachten,
 En 't recht om goud verkrachten,
 Als d' onschuld om bescherming smeekt.

11.

Maar ik, ik ben oprecht:
 Verlos dan uwen knecht
 Van 't ongeval, dat hem genaakt;
 Wil mij in gunst gedenken;
 Mij uw genade schenken;
 Zoo wordt door U mijn heil volmaakt.

12.

Nu stap ik rustig aan:
 'k Betreed een effen baan.
 Mijn God verhoort nu mijn gebed.
 'k Zal Hem met blijde klanken,
 In zijn vergaadring, danken,
 Wanneer zijn gunst mij heeft gered.

D E XXVII. P S A L M.

I.

God is mijn licht, mijn heil, wien zou ik vreezen?
 Hij is de HEER, die hulp verschaft in nood;
 Mijn levenskracht; 'k heb niet vervaard te weezen:
 Hij is 't, die mij beveiligt voor den dood.
 Wanneer de magt der boozen sloeg aan 't woên,
 En aanrukt', om zich met mijn vleesch te voên,
 Stiet zelf dit rot, dat mij benaauwt en haat,
 Den voet, en viel; omdat het God verlaat.

A1

2.

Al zie ik zelfs een leger mij omringen,
 Nog vrees ik niet; 'k verlaat mij op den Heer:
 Al wil men mij door eenen oorlog dwingen,
 'k Leg mij gerust, hier op vertrouwend, neêr.
 Deeze eene zaak heb ik begeerd van God,
 Daar zoek ik naar; dit zij mijn zalig lot!
 Dat ik, zoo lang mij 't levenslicht bescheen,
 In 's HEEREN huis mogt woonen hier beneên.

3.

Ocht mogt ik, in die heilige gebouwen,
 De vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog,
 Zijn lieflijkheid en schoonen dienst aanschouwen!
 Hier weidt mijn ziel met een verwondrend oog!
 Want God zal mij, opdat Hij mij beschutt',
 In ramp en nood versteeken in zijn hut;
 Mij bergen in 't verborgen van zijn tent,
 En op een rots verhoogen uit d'ellend'.

P A U Z E.

4.

God zal mijn hoofd nu boven 's vijands benden
 Verhoogen; dies wil ik, met blij geschal,
 In zijne tent het offer opwaards zenden,
 Daar psalm en lied zijn' lof vermelden zal.
 Verhoor, o HEER! toon mij een gunstig oog;
 Ik zal mijn stem verheffen naar omhoog:
 Verhoor mij toch, bewijs mij uw genaê,
 En antwoord mij, die voor uw aanzicht sta.

Mijn

5.

Mijn hart zegt mij, o HEER! van Uwentwegen:
 „ Zoek door gebeên met ernst mijn aangezicht: ”
 Dat wil, dat zal ik doen; ik zoek den zegen
 Alléen bij U, o Bron van troost en licht!
 Verberg toch niet uw oog van mij, o Heer!
 Ik ben uw knecht, zie niet in toorne neêr;
 Gij waart mijn hulp in al mijn zielverdriet;
 O God mijns heils! begeef, verlaat mij niet.

6.

Want, schoon ik zelfs van vader en van moeder
 Verlaaten ben: de HEER is goed en groot;
 Hij is en blijft mijn vader en behoeder:
 Leer mij, o God! uw' weg in allen nood,
 Bestuur, om mijns verspieters wil, mijn' voet
 Op 't effen pad; dat 'svijands euvelmoed
 Mij nimmer treff'! vervoerd door list en dwang-
 Getuigt men valsch tot mijnen ondergang.

7.

Zoo ik niet had geloofd, dat in dit leven
 Mijn ziel Gods gunst en hulp genieten zou,
 Mijn God! waar was mijn hoop, mijn moed, gebleeven?
 Ik was vergaan in al mijn smert en rouw.
 Wacht op den HEER, godvruchte schaar, houd moed;
 Hij is getrouw, de bron van alle goed;
 Zoo daalt zijn kracht op u in zwakheid neêr;
 Wacht dan, ja wacht; verlaat u op den HEER.

DE XXVIII. PSALM.

1.

Ik roep tot U, o eeuwig Wezen!
 Mijn rotssteen, nooit naar eisch volpreezen;
 Wend niet, als doof, van mij uw ooren;
 Zwijg niet; laat mij uw antwoord hooren,
 Opdat ik niet gerekend word'
 Met die in 't graf zijn neêrgeftort.

2.

Hoor naar mijn stem en kermend sineeken,
 Als ik mijn handen op zal steeken
 Naar d'aanspraakplaats, uw heilige woning:
 Trek mij niet weg, o Opperkoning!
 Met hun, wier argelistigheid,
 In schijn van vrede, kwaad bereidt.

3.

Doe 't kwaade, bij hen ondernoomen,
 Op hen, naar hun verdiensten, komen;
 Geef hun, opdat z'uw hoogheid merken,
 Naar hun verkeerd' en booze werken;
 Dat uw getrenge geesfelroê
 Hun, naar het recht, vergelding doe.

4.

Omdat zij nooit naar 't werk des HEEREN
 Oplettend hart of oogen keeren;
 Maar onbedacht en stout versmaaden
 Het oogwit zijner groote daaden;
 Zal Hij hen doen te gronde gaan,
 Ontbloot van hulp om op te staan.

Geloofd

5.

Geloofd zij God, wiens open ooren
 Mijn smeekstem gunstig wilden hooren:
 Hij is mijn sterkt' en schild in 't strijden;
 'k Vertrouwd' op Hem, Hij hielp m'uit lijden;
 Dies springt mijn h art van juichensstof,
 En zingt des Allerhoogsten lof.

6.

God geeft zijn gunstvolk moed en krachten;
 Hij zal, in weerwil aller magten,
 Zijn' Rijksgezalfden sta g behoeden.
 Red, Heer, uw Isrel uit al 't woeden:
 Geef zegen aan uw erv', en weid
 Uw volk; verhef z' in eeuwigheid.

DE XXIX. P S A L M.

I.

Aardsche Magten, looft den HEER;
 Geeft den HEERE sterkt' en eer:
 Dat de lof van 'sHoogsten naam
 Aller Grooten roem beschaam:
 Vorsten, 't voegt u Hem, in 't midden
 Van zijn heiligdom, t' aanbidden:
 't Voegt u, met de Godgetrouwen,
 's HEEREN heerlijkheid t' ontvouwen.

's HEEREN

2.

's HEEREN stem, op 't hoogst geducht,
 Rolt en klatert door de lucht;
 Berst, met vreesfelijk geluid,
 Op de groote waatren uit;
 Klinkt, met nadruk en vermogen,
 Heerlijk uit de hemelboogen:
 't Schepsel beeft en staat verwonderd;
 Als de God der eere dondert.

3.

's HEEREN wonderstem verbreekt,
 Als zijn grimmigheid ontsteekt,
 't Ceedrenbosch van Libanon;
 Schudt den hoogen Sirion:
 Ceedren, uit den grond gewrongen,
 Hupplen als der rundren jongen;
 Bergen voelen sidderingen,
 Daar z' als wilde stieren springen.

4.

's HEEREN stem verbaast natuur;
 Houwt uit bergen vlamvend vuur;
 Schiet van 't zwerk den bliksem neêr.
 Kades beeft voor 't buldrend weêr:
 Woestenijen slaan aan 't zuchten:
 Hinden krijgen, onder 't vlugten,
 Baarenswee; door vreez' gedrongen,
 Werpen z', in dien nood, haar jongen.

's HEEREN

5.

's HEEREN stem ontbloot het woud;
 Maar hij, die op God vertrouwt,
 Buigt zich veilig, Hem ter eer,
 Juichend in zijn' tempel neêr.
 't Is de HEER, wiens wenk de stroomen
 In hun woede kon betoemen;
 Die, in magt nooit af te meeten,
 Eeuwig is ten troon gezeten.

6.

Looft den HEER, die wondren werkt;
 Israël, zijn volk, versterkt;
 Hem, die Jakobs heilig kroost
 Zeegenen zal met vreed' en troost.

 DE XXX. P S A L M.

I.

Ik zal met hart en mond, o HEER!
 Uw' naam verhoogen en uw eer,
 Dewijl Gij mij uw' bijstand boodt,
 Mij optrokt uit den diepsten nood;
 Zoo dat de vijand, in mijn lijden,
 Zich over mij niet mogt verblijden.

2.

Mijn God, Gij hebt mij, op mijn klagt,
 Geneezen, en mijn smert verzacht;
 Gij hebt mijn ziel, door angst beroerd,
 Als uit het graf weêr opgevoerd;
 Gij hebt het leven mij geschonken,
 Ik ben niet in den kuil gezonken.

Psalm

3.

Psalmzingt, Gods gunstgenooten, geeft,
 Geest lof den HEER, die eeuwig leeft;
 Zijn vlekkelooze heiligheid
 Zij ter gedachtenis verbreid:
 Een oogenblik moog' ons doen beeven;
 Zijn gunst verduurt een eeuwig leven.

4.

Perst eens de bittere tegenspoed,
 Des avonds, het benaauwd gemoed
 Tot naar gejammer en geklag:
 Naauw rijst des morgens vroeg de dag,
 Of God verleent, in plaats van lijden,
 Weér stof tot juichen en verblijden.

P A U Z E.

5.

Ik sprak, door mijn geluk misleid:
 „Ik wankel niet in eeuwigheid:”
 Want Gij hadt mijnen berg, o HEER!
 Door uwe gunst, uw' naam ter eer,
 Zoo vast gezet, als of gevaaren
 En rampen nu verdweenen waren.

6.

Maar, toen G' U slechts een oogenblik
 Verbergdet, trof mij vrees en schrik;
 Dies riep ik om uw heilgenot;
 Ik smeekt' en zei: „o groote God!
 „Wat winst is uit mijn bloed te haalen?
 „Waartoe zou ik ten graave daalen?

„ Zou

7.

„ Zou in den kuil 't ontzielde stof
 „ Den mond ontsluiten tot uw' lof,
 „ En van uw redding zingen? zou
 „ Het daar verkondigen uw trouw?
 „ Hoor mij, o HEER! help mij genadig;
 „ Bekroon mij met uw gunst gestadig.

8.

Gij hebt mijn weeklagt en geschrei
 Veranderd in een' blijden rei;
 Mijn' zak ontbonden, en mij weêr
 Met vreugd omgord, opdat mijn eer
 Niet zwijg': zoo klimt uw lof naar boven;
 Mijn God, U zal ik eeuwig looven.

D E XXXI. P S A L M.

I.

Op U betrouw ik, Heer der heeren;
 Op U, gelijk 't betaamt:
 Ai! laat mij nooit, beschaamd,
 Van uwen troon te rugge keeren;
 Help mij, op mijn gebeden,
 Door uw gerechtigheden.

2.

Och! neig tot mij uw gunstig' ooren;
 Schiet haastig toe; dat mij
 Uw naam een rotssteen zij;
 Een huis, een welgesteerde toren,
 Die, op een klip verheven,
 Mij veiligheid kan geeven.

Gij

3.

Gij zijt alléén, (wat zou ik vreezen ?)
 Mijn rots, mijn burg, o Heer!
 Ja, uwen naam ter eer,
 Zult Gij mij tot een' herder weezen.
 Mijn Helper, scheur de netten,
 Die z' in 't verborgen zetten.

4.

'k Beveel mijn' geest in uwe handen;
 Gij, God der waarheid, Gij,
 O HEER! verlostet mij.
 Ik haat hen, die het reukwerk branden
 Ter eer van valsche goden:
 Op U steun ik in nooden.

I. P A U Z E.

5.

'k Zal in uw goedheid mij verblijden;
 Gij hebt mij aangezien,
 En hulpe willen bién
 In mijn verdrukking en mijn lijden;
 Toen, in mijn zielsellende,
 Uw aangezicht mij kende.

6.

Ook hebt Ge mij niet weggestooten,
 Noch mij, van alle kant,
 Benaauwd door 's vijands hand;
 Neen! 'k heb uw trouwe hulp genooten:
 Gij deedt met vaste schreden
 Mij in de ruimte treden.

Be:

7.

Bewijs, o HEER! uw mededoogen;
 Verhoed mijn' ondergang;
 Ik ben beklemd en bang;
 Het zwaar verdriet doorknaagt mijn oogen;
 Het doet mijn ziel bezwijken,
 En 's lichaams krachten wijken.

8.

De bittere smert verteert mijn leven;
 Mijn tijd wordt dag aan dag
 Versleeten in geklag;
 Ik voel mijn krachten mij begeeven
 Door zonden, die met plaagen
 Mijn beendren fel doorknaagen.

II. P A U Z E.

9.

Mijn weêrpartijders, zeer te duchten,
 Verwekken mij elks haat
 En mijner buuren smaad;
 'k Ben tot een' schrik: mijn vrienden vlugten,
 Daar z', om mijn blaam en lijden,
 Mij op de sraaten mijden.

10.

Ik ben, als dood, in 't hart vergeeten,
 En word niet meer geschat,
 Dan een bedorven vat;
 'k Hoor hoe veel kwaads mij wordt verweeten:
 Waar zou ik veilig weezen?
 'k Heb van rondom te vreezen.

II.

Terwijl zij famen zich verbinden,
 Besluiten zij mijn' dood;
 Maar, H E E R, 'k vertrouw in nood
 Op U; dit doet mij sterkte vinden;
 'k Mag, met geloovig roemen,
 U mijn' Verbondsgod noemen.

I 2.

In uwe hand zijn mijne tijden;
 'k Verlaat mij in mijn leed
 Op U alleen, die weet
 De maat en 't einde van mijn lijden;
 Red mij, van die verbolgen
 Ter dood toe mij vervolgen.

I 3.

Laat over mij uw aanschijn lichten;
 Zie op uw' dienstknecht neêr;
 Verlos mij toch, o H E E R!
 Doe mij nooit voor mijn haatren zwichten;
 Beschaam niet, laat niet zuchten,
 Dien Gij tot U ziet vlugten.

III. P A U Z E.

I 4.

Beschaam, verschrik de goddeloozen;
 Verstom hen in den dood.
 Och of uw almagt sloot
 De valsche lippen van die boozen,
 Die, stout en trotsch, verachten
 Hen, die uw wet betrachten!

D

Hoe

15.

Hoe groot is 't goed, dat Gij zult geeven
 Hem, wiens oprechte geest
 Op U vertrouwt, U vreest!
 Hoe groot is 't heil, dat G' in dit leven,
 Ver boven beed' en wenschen,
 Reeds wrocht voor 't oog der menschen!

16.

Gij zult uw volk een schuilplaats weezen;
 Gij bergt hen in het licht
 Van 't godlijk aangezicht,
 Daar zij geen leed van trotschen vreezen;
 Een hut, waarin zij 't woelen,
 Den twist der tong niet voelen.

17.

Geloofd zij God, die zijn genade
 Aan mij heeft groot gemaakt;
 Die voor mijn' welstand waakt:
 Zijn oog slaat mij in liefde gade;
 Hij wil mij heil bereiden;
 Mij in een vesting leiden.

18.

Ik heb; te moedloos neêrgeboogen,
 En door de vreez' gejaagd,
 Weleer te ras geklaagd:
 „'k Ben afgesneên van voor uw oogen:”
 Dan, hog woudt G' U ontfermen,
 Toen Gij mij hoordet kernen.

Bemint

P S A L M XXXI. XXXII.

75

19.

Bemint den H E E R, Gods gunstgenooten;
 Den H E E R, die vroomen hoedt,
 En straft het trotsch gemoed:
 Zijt sterk; Hij zal u niet verstoeten;
 Hun geeft Hij moed en krachten,
 Die hoopend op Hem wachten.

D E XXXII. P S A L M.

I.

W elzalg hij, wiens zonden zijn vergeeven;
 Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
 Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bekleet,
 Voor 't heilig oog des H E E R E N is bedekt.
 Welzalg is de mensch, wien 't mag gebeuren,
 Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,
 En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
 Geen slood bedrog, maar blank' oprechtheid voedt.

2.

Toen 'k zweeg, en U mijn ongerechtigheden,
 Weêrhouden door de vreez', niet heb beleeden,
 Verouderden mijn beendren door geklag,
 In mijn gebrul en angst den ganschen dag;
 Want, Heer, uw hand, die mij bezocht met plaagen,
 Deed dag en nacht mij zwaare smerten draagen;
 Mijn levenssap droogd' uit van uur tot uur,
 Gelijk het land door zomerzonnevuur.

D 2

'k Be-

3.

'k Bekend', o H E E R ! aan U oprecht mijn zonden;
 'k Verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden;
 Maar ik beleed, na ernstig overleg,
 Mijn booze daên; Gij naamt die gunstig weg:
 Dies zal tot U een ieder van de vroomen,
 In vindenstijd, met ootmoed smeekend, komen;
 Een zee van ramp moog' met haar golven slaan,
 Hoe hoog zij gaa, zij raakt hem zelfs niet aan.

P A U Z E.

4.

Gij zijt mij, Heer, ter schuilplaats in gevaaren;
 Gij zult mij voor benaauwdheid trouw bewaaren;
 G' omringt me, daar Ge mij in ruimte stelt,
 Met blij gezang, dat mijn verlossing meldt.
 Mijn leer zal u, o mensch! naar 't recht doen handlen,
 En wijzen u den weg, dien gij zult wandlen;
 Ik zal u trouw verzellen met mijn' raad;
 Terwijl mijn oog op u gevestigd staat.

5.

Wil toch niet stug, gelijk een paard, weêrstreeven,
 Of als een muil, door domheid voortgedreeven;
 Gebit en toom, door 's menschen hand bestierd,
 Beteuglen 't woest en redenloos gediert:
 Laat zulk een' dwang voor u niet noodig weezen.
 Wie God verlaat heeft smert op smert te vreezen;
 Maar wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen,
 Ziet zich omringd met zijn weldaadigheên.

6.

Rechtvaardig volk, verheft uw blijde klanken,
 Verheugd in God, naar waarde nooit te danken.
 Zingt vrolijk; roemt zijn deugden t' aller tijd,
 Gij, die oprecht van hart en wandel zijt.

DE XXXIII. PSALM.

1.
Zingt vrolijk, heft de stem naar boven;
 Rechtvaardigen, verheft den HEER:
 Het past oprechten God te looven;
 Zingt zijnen grooten naam ter eer;
 Prijst Hem in uw psalmen,
 Met de schoonste galmen;
 Roept zijn weldaën uit;
 Laat de keel zich paaren
 Met den klank der snaaren;
 Looft hem met de luit.

2.
 Roemt nu met nieuwe lofgezangen
 De nieuwe blijken van zijn gunst;
 Het speeltuig moet' dien toon vervangen;
 Heft vrolijk aan, wijdt Hem uw kunst.
 Alles moet Hem eeren:
 Want het woord des HEEREN,
 't Richtsnoer zijner daën,
 Is volmaakt rechtvaardig,
 Al onz' achtting waardig;
 Eeuwig zal 't bestaan.

3.
 Hij scheidt in 't heilig recht behagen;
 Zijn wijsheid is alom verspreid;
 Men hoort al 't weereldrond gewaagen
 Van zijne goedertierenheid.
 's HEEREN alvermogen
 Bragt de hemelboogen
 Door zijn Woord in 't licht,
 Heeft de flonkervuuren,
 Die den tijd verduuren,
 Door zijn' Geest gesticht.

I. P A U Z E.

4.

Hij doet de groote waatren zwellen,
 Te saam vergaaden tot een' hoop,
 En naar den diepen afgrond snellen,
 Daar zij beperkt zijn in hunn' loop.
 Laat al d'aard Hem vreezen,
 Die, als 't Opperwezen,
 't Al heeft voortgebragt:
 Laat de weereld schrikken;
 Laat z', al oogenblikken,
 Siddren voor zijn magt.

5.

Geen ding geschiedt er ooit gewisfer,
 Dan 't hoog bevel van 's HEEREN mond:
 Zijn godlijk' almagt spreekt, en 't is er:
 Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond.
 Schoon de heidnen famen
 List op list beraamen,
 God verbreekt hunn' raad:
 Schoon de Moogendheden
 Snood' ontwerpen sineeden,
 Hij belacht haar' haat.

6.

Maar d'altooswijze raad des HEEREN
 Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht;
 Niets kan zijn hoog besluit ooit keeren;
 't Blijft van geslachte tot geslacht.
 Zalig moet men noemen
 Die hunn' Maaker roemen
 Als hunn' HEER en God,
 't Volk, door Hem te vooren
 Gunstig uitverkooren
 Tot zijn erv' en lot.

II. PAUZE.

II. P A U Z E

7.

De groote Schepper aller dingen,
 Ziet, uit het ongenaakbaar licht,
 Het gansch gedrag der stervelingen;
 Niets is bedekt voor zijn gezicht.
 Uit zijn vaste wooning,
 Daar Hij heerscht als Koning,
 Daar zijn lof, zijn eer,
 Klinkt door al de boogen,
 Zien zijn godlijk' oogen
 Op al't menschedom neêr.

8.

't Is God, aan tijd noch plaats verbonden,
 Wiens toezicht over alles gaat;
 Die 't harte vormt, en kan doorgronden;
 Die aller werken gadeslaat.
 Schilden, boogen, dolken,
 Dapper' oorlogsvolken,
 Wijsheid, moed noch kracht,
 Kunnen ooit in 't strijden
 Eenig vorst bevrijden
 Zonder 's Heeren magt.

9.

Het brieschend paard moet eindlijk sneeven,
 Hoe snel het draav' in 't oorlogsveld;
 't Kan niemand d'overwinning geeven;
 Zijn groote sterkte baat geen' held.
 Neen; de Heer der heeren
 Doet ons triomfeeren;
 Hij, geducht in magt,
 Slaat elk gunstig gade,
 Die op zijn genade
 In benaauwdheid wacht.

D 4

III. PAUZE.

III. P A U Z E.

10.

Zijn magtig' arm beschermt de vroomen,
 En redt hun zielen van den dood;
 Hij zal hen nimmer om doen komen,
 In dauren tijd en hongersnood.
 In de grootste smarten,
 Blijven onze harten
 In den H E E R gerust:
 'k Zal Hem nooit vergeten;
 Hem mijn' Helper heeten,
 Al mijn hoop en lust.

11.

Laat ons alom zijn' lof ontvouwen:
 In Hem verblijdt zich ons gemoed,
 Omdat wij op zijn' naam vertrouwen,
 Dien naam zoo heilig, groot en goed.
 Goedertieren Vader,
 Milde Zegenäder,
 Stel uw vriendlijk hart,
 Op wiens gunst wij hoopen,
 Eeuwig voor ons open;
 Weer steeds alle smart.

DE XXXIV. PSALM.

1.

Ik loof den HEER, mijn' God;
Mijn zang klimm' op naar 't hemelhof;
Mijn mond zing' eeuwig tot zijn' lof,
Om mijn gelukkig lot:
Mijn ziel, loof d' Opperheer;
't Zachtmoedig volk zal 't straks verstaan,
Door vreugd met u zijn aangedaan,
En juichen tot zijn eer.

2.

Komt, maakt God met mij groot;
Verbreidt, verhoogt met hart en stem
Den nooit volpreezen naam van Hem,
Die ons behoedt in nood.
Ik zocht in mijn gebed
Den HEER, ootmoedig met geween;
Hij heeft mij in angstvalligheên
Geantwoord, mij gered.

3.

Zij sloegen 't oog op God;
Zij liepen als een stroom Hem aan;
Hij liet hen nimmer schaamrood staan;
Hij wendde straks hun lot.
Hij, die door smart op smart
Gedrukt werd, zond tot God zijn beê;
Terstond yerdween 't ondraagbaar wee
Uit zijn beneepen hart.

D 5

Des

I. P L A U Z E.

4.

Des HEEREN Engel schaart
 Een onverwinbre hemelwacht
 Rondom hem, die Gods wil betracht:
 Dus is hij wel bewaard.
 Komt, smaakt nu en beschouwt
 De goedheid van d'Alzegenaar:
 Welzalig hij, die, in gevaar,
 Alleen op Hem vertrouwt!

5.

Vreest, vreest Hem t'allen tijd;
 Gij, heiligen, daar g'ondervindt,
 Dat hij, die God vreest en bemint,
 Gebrek noch schade lijdt.
 In honger komt noch moed
 Noch kracht den jongen leeuw te baat;
 Maar die den HEER zoekt vroeg en laat,
 Mist nimmer 't noodig goed.

6.

Komt, kindren, hoort naar mij;
 Neemt mijn' getrouwen raad in acht;
 Ik leer, opdat g'uw' pligt betracht,
 Wat 's HEEREN vreeze zij.
 Hebt gij in 't leven lust,
 In dagen, daar men 't goed' in ziet,
 Waarin men vrij is van verdriet,
 Daar niets ons heil ontrust?

Houdt

7.

Houdt dan uw tong in toom;
 Dat zij nooit schandlijk spreek' of smaal';
 Dat nooit bedrog of logentaal
 Op uwe lippen koom':
 Betreedt het rechte spoor;
 Veracht het kwaad; jaagt naar den vree';
 God ziet de vroomen, en hun beê
 Geeft Hij altoos gehoor.

II. P A U Z E.

8.

God slaat een gram gezicht
 Op boozen, die Hem tegenstaan;
 Hij doet hunn' naam met hun vergaarn
 Door 't hoogste strafgericht.
 Maar Hij ziet gunstig neêr
 Op hem, die naar zijn wetten leeft;
 God is het, die hem uitkomst geeft,
 Zijn' grooten naam ter eer.

9.

God is 't verbrooken hart,
 't Verbrijzeld en bedrukt gemoed,
 Ten allen tijd', nabij en goed,
 In tegenheid en finart.
 Veel wederwaardigheên,
 Veel rampen zijn des vroomen lot;
 Maar uit die alle redt hem God;
 Hij is zijn heil alleen.

D o

God

IO.

God zorgt, als 't leed genaakt,
 Dat hij niet gansch ter neder stort';
 Dat hem geen been gebrooken word':
 't Is God, die hem bewaakt.
 De snoode boosheid baart
 Den goddeloozen vloek en dood,
 Daar hij, die d'onschuld stout verftoot,
 Zelf schuldig wordt verklaard.

II.

De HEER verlost en spaart
 Zijn volk, dat op zijn hulp vertrouwt:
 Het zal, door Hem in gunst befchouwd,
 Niet schuldig zijn verklaard.

DE XXXV. P S A L M.

I.

Twist met mijn twisters, Hemelheer;
 Ga mijn' bestrijdren toch te keer;
 Wil spies, rondas en schild gebruiken,
 Om hun gevreesd geweld te fnuiken;
 Belet hun d'optogt; treed vooruit,
 Zoo wordenz' in hunn' loop gestuit;
 Vertropst mijn ziel in haar geweën,
 En zeg haar: „'k Ben uw heil alleen.”

Befchaam

2.

Befchaam z' in hunnen trotschen waan;
 Die mij zoo wreed naar 't leven staan;
 Zoo worden z' achterwaards gedreeven
 En rood van schaamte; doe hen beeven,
 Die kwaad verzinnen tegen mij;
 Dat al hun list verijdeld zij;
 Verstrooi hen, als de wind het kaf;
 Gods Engel drijv' hen van mij af.

3.

Doe hen altoos onzeker gaan,
 In duisternis, op gladde paên;
 En, daar Gij zijt op hen verbolgen,
 Moet', H E E R, uw Engel hen vervolgen.
 Zij hebben, in hun listigheid,
 Een' kuil, een net voor mij bereid;
 En, schoon ik nimmer hun misdeed,
 Steeds laagen voor mijn ziel gesmeed.

4.

Mijn vijand word', eer hij 't verwacht;
 Door ramp op ramp te niet gebragt;
 Hij moog', in eigen net gevangen,
 Het loon van zijn bedrijf erlangen;
 Zoo vall' hij in den kuil, weleer
 Voor mij geschikt, verflagen neêr;
 Dan zal mijn ziel, verheugd in God,
 Steeds juichen in haar heilrijk lot.

D 7

I. PAUZE.

I. P A U Z E.

5.

Mijn beendren spreken tot uw eer:
 Wie, wie is U gelijk, o HEER?
 U, die van d'overmagt der sterken
 De zwakken redt door wondre werken?
 Die, voor der roovren woed' en zwaard,
 't Nooddruftig volk getrouw bewaart?
 Gij weet, hoe valsch men mij belaagt,
 En onverdiend ter vierschaar daagt.

6.

Mijn vijand, dorftig naar mijn bloed,
 Vergeldt mij wreevlig kwaad voor goed:
 Maar ik, hem ziend' in krankheid zuchten,
 Nam deel in al zijn ongenugten.
 Ik vastte, met een' zak omgord;
 'k Had mijn gebeden uitgestort;
 Ik ging in 't zwart, met rouwmisbaar,
 Als of 't mijn vriend, mijn broeder waar'.

7.

'k Had om mijn haaters 't kleed gescheurd,
 Als een, die om zijn moeder treurt:
 Maar als ik moest met rampen strijden,
 Verheugden zij zich in mijn lijden.
 Zij kwamen schielijk op mij af,
 Eer iets mij zulks te kennen gaf.
 Elk spotte met mijn zielverdriet:
 Hun valsche tong bedwong zich niet.

8.

Bij dertle brassers aan den disch,
 Wien 't huichlend spotten eigen is,
 Wier lastertaal mij snood onteerde,
 Was vreugd om 't onheil, dat mij deerde,
 Hoe lang zult Gij zulks zien, o Godt
 Vergun mijn ziel een beter lot;
 Verlos haar, door uw sterke hand,
 Uit dezer leeuwen klaauw en tand.

II. P A U Z E.

9.

Ik zal, in tegenwoordigheid
 Van 't groote volk, uw Majesteit
 D'erkentnis van mijn hart bewijzen:
 'k Zal U voor aller oogen prijzen.
 Dat zij dan, die mij zonder reên
 Vervolgen, om mijn tegenheên
 Niet juichen, noch, in hunnen waan,
 Op mij hun schimpend' oogen slaan.

10.

Zij spreken nooit van vrede; neen!
 Maar zij bedenken listigheên,
 Ten val van hun, die, stil van zinnen,
 Den vrede, 't dierbaarst pand, beminnen.
 Zij basfen m' aan met open mond;
 Hun schimptaal, die mijn ziel doorwondt,
 Bespot mijn leed: zij zijn verheugd
 Op 't zien van al mijn ongeneugt.

O HEERT

II.

O HEER! Gij ziet het: zwijg niet stil;
 Uw recht beslisse mijn geschil.
 Ontwaak; treed toe tot mijn bescherming;
 Mijn God, betoon mij uw ontferming;
 Doe mij, o hoogste Majesteit!
 Eens recht naar uw gerechtigheid,
 En laat die wreeden, dag aan dag,
 Niet juichen om mijn droef geklag.

12.

Laat hen niet zeggen in het hart:
 „Geluk, mijn ziel! hij is benard!”
 Men hoore nimmer uit hun monden:
 „Wij hebben hem in 't eind verslonden!”
 Wil hen veel eer met schand' belaën,
 Om al den smaad, mij aangedaan;
 Opdat mijn trotsche weêrpartij
 Zich niet verheffe tegen mij.

13.

Laat vroomen, juichend t' allen tijd',
 Om mijn gerechtigheid verblijd,
 Dien lust, dien ijver nooit bedwingen;
 Maar zeggen, onder 't vrolijk zingen:
 „Verheerlijkt zij de hoogste God;
 „Hij schenkt zijn' knecht een vreedzaam lot.”
 Dan meldt mijn tong, met diep ontzag,
 Uw recht, uw' lof den ganschen dag.

D E XXXVI. P S A L M.

I.

Het trotsch gedrag des boozen doet.
 Mij spreken in 't bekleemd gemoed:
 „ Gods vrees is uit zijn oogen: „
 Wilt hij zoo lang zich zelven vleit,
 Tot God zijn ongerechtigheid
 Niet langer kan gedoogen.
 Bedrog en onrecht spreekt zijn mond;
 't Verstand laat na, den waaren grond
 Van 't weldoen op te merken:
 Des nachts is 't kwaad zijn overleg;
 Hij stelt zich op een' boozen weg,
 En schuwt geen snoode werken.

2.

Uw goedheid, **H E E R**, is hemelhoog;
 Uw waarheid tot den wolkenboog;
 Uw recht is als Gods bergen;
 Uw oordeel grondloos: Gij behoedt,
 En zegent mensch en beest, en doet
 Uw hulp nooit vruchtloos vergen.
 Hoe groot is uw goedgunstigheid!
 Hoe zijn uw vleuglen uitgebreid!
 Hier wordt de rust geschonken;
 Hier 't vette van uw huis gesmaakt;
 Een volle beek van wellust maakt.
 Hier elk in liefde dronken.

3.

Bij U, Heer, is de levensbron;
 Uw licht doet klaarder, dan de zon,
 Ons 't heuglijk licht aanschouwen.
 Wees die U kennen mild en goed,
 En toon d'oprechten van gemoed
 Uw recht, waar z' op vertrouwen.
 Dat mij nooit trotsche voet vertrapp',
 Noch booze hand in ballingschap
 Ellendig om doe zwerven!
 Daar zijn de werkers van het kwaad
 Gevallen in een' jammerstaat,
 Waarin zij hulploos sterven.

D E XXXVII. P S A L M.

1.

W ees over 't heil der boozen niet ontslooken;
 Benijd hun niet. Wat onrecht, wat geweld
 De trouw verdrukk', zij blijft niet ongewrooken.
 De trotsche ziet zijn weeld' een perk gesteld;
 Valt af, als 't kruid, ter naauwer nood ontlooken;
 Verdort, als 't gras, door 's maaiers seis geveld.

2.

Stel op den H E E R in alles uw betrouwen;
 Betracht uw' pligt; bewoon het aardrijk; leer
 Uw welvaart op Gods trouw volstandig bouwen;
 Verlustig u met blijdschap in den H E E R:
 Dan zal Hij u in liefd' en gunst aanschouwen,
 U schenken, wat uw hart van Hem begeer'.

Geen

3.

Geen ijde zorg doe u van 't heilspoor dwaalen;
 Houd in uw' weg het oog op God gericht;
 Vertrouw op Hem, en d'uitkomst zal niet faalen.
 Hij zal welhaast uw recht, voor elks gezicht,
 Doen daagen, als de morgenzonnestralen,
 En blinken, als het helder middaglicht.

4.

Zwijg Gode; wacht op 't eind van 's H E E R E N wegen,
 Wann'er gij hier der snooden voorspoed ziet;
 En, hebben zij door list hunn' wensch verkreegen,
 't Ontsteek' uw drift, noch baar' u zielverdriet;
 Misgun hun dan geen' ingebeelden zegen;
 Laat af van toorn, en zoek de wraake niet.

5.

God roeit hen uit, die 's vroomen rust verstooren;
 Maar die den H E E R verwachten met geduld,
 Zien 't aardrijk zich ten erfbezit beschooren.
 Verbeid den sfond, die beider lot vervult,
 En tracht dan 't zaad der boozen op te spooren,
 Waarvan gij plaats noch voetstap vinden zult.

I. P A U Z E.

6.

't Zachtmoedig volk zal eens den vollen vrede
 Genieten, in de zoetste rust verblijd,
 En erven d'aard. Hoe ook de booz' en wreede
 Op d'onschuld loer', de tanden knersf' van spijt;
 Hoe listig hij op haar zijn' aanslag smeede,
 De H E E R belacht het wrokken van dien nijd.

Hij

7.

Hij ziet zijn' dag, den dag zijns oordeels, komen.
 Men trekt het zwaard; men spant den boog, en mikt
 Op 't zuchtend hart der onderdrukte vroomen;
 Daar 's boozen raad hen wreed ter slagting schikt,
 In 't stout bestaan, in 't woeden niet te toomen,
 Voor dat hem God verbijskert en verschrikt.

8.

Gods wraak ontwaakt, en trekt de trotschen tegen.
 Hun eigen zwaard vergiet hun ziedend bloed;
 Dan breekt hun boog, dan vallen z' op hun wegen;
 Dan blijkt op 't klaarst, dat hier her weinig goed
 Van 's Heeren volk, rechtvaardiglijk verkreegen,
 Veel beter is, dan 's boozen overvloed.

9.

Gods magt verbreekt den arm der goddeloozen,
 Terwijl zijn hand rechtvaardigen geleidt;
 Al treden z' op geen' weg, bezaaid met roozen,
 Zij wachten 't heil, door God hun toegeleid:
 Hij kent hunn' tijd: zij zien, in spijt der boozen,
 Hun erfenis bewaard in eeuwigheid.

10.

Geen druk beschaamt hun hoop in bange tijden;
 Geen hongersnood doet hen verlegen staan:
 Gods goedheid zal hen voeden en verblijden;
 Maar 's H E E R E N toorn de boozen nederflaan.
 Als 't mestlam, dat men zag ten offer wijden,
 Zal, met den rook, het heilloos rot vergaan.

II. PAUZE.

II. P A U Z E.

I I.

De booze neemt, door hebzucht aangedreeven,
 Met list ter leen, en legt de schuld niet af.
 D'oprechte, vol ontferming, mild in 't geeven,
 Bezit deez' aard, als 't erf, dat God hem gaf.
 Dees smaakt in rust den zegen en het leven:
 De vloek vervolgt den andren tot in 't graf.

I 2.

't Alwijs bestier bevestigt 's vroomen gangen:
 De hooge God keurt zijne wegen goed;
 Hij zorgt voor hem, en waakt voor zijn belangen;
 Hij wordt geenszins, om 't glibbren van zijn' voet,
 Of om zijn' val verworpen, maar vervangen,
 En ondersteund door God, die hem behoedt.

I 3.

'k Ben jong geweest, en draag nu grijze hairen;
 Maar zag nog nooit rechtvaardigen door nood
 Zoo zwaar gedrukt, als of hen God liet vaaren,
 Noch ook hun zaad, al bedelde 't om brood.
 Hun mildheid schijnt te groeien met hun jaaren.
 De zegen vloeit hun nakroost in den schoot.

I 4.

Wijk af van 't kwaad, en sta, met al uw krachten,
 Het goede voor, in weldoen onvermoeid:
 Woon eeuwig hier in laate nagelachten;
 Want God, die 't recht, waardoor zijn Heilrijk bloeit,
 Op 't hoogst bemint, bewaart hen, die 't betrachten;
 Maar 't godloos zaad wordt door Hem uitgeroeid.

III. P A U Z E.

III. P A U Z E.

15.

Het aardrijk zij rechtvaardigen en vroomen
 In erfbezit ter woon, eeuw in, eeuw uit.
 D' oprechte doet een' vloed van wijsheid stroomen,
 Daar hij den mond tot 's Hoogsten lof ontsluit:
 Wat menschenvrees zou ooit zijn tong betoomen?
 Zij spreekt naar 't hart, daar enkelrecht uit spruit.

16.

De wet zijns Gods is in zijn hart geschreeven,
 Waardoor zijn gang van glibbren wordt bevrijd.
 De booswicht loert, door haat en spijt gedreeven;
 Spant strik op strik, of wapent zich ten strijd,
 En staat, ontzind, rechtvaardigen naar 't leven,
 Naardien hij, trotsch, hun 's Heeren gunst benijdt.

17.

God laat hen nooit in 's haaters wreed vermogen.
 Wie hen verdoem', de H E E R verdoemt hen niet.
 Wacht op den H E E R, en houd zijn' weg voor oogen;
 Hij zal gewis, in 't wettig erfgebied
 Van 't aardrijk, u op 't zegenrijkst verhoogen,
 Terwijl gij 't eind der goddeloozen ziet.

18.

Ik heb het lot eens dwinglands waargenoomen;
 Hij breidde zich verbaazend uit in 't rond,
 Gelijk een boom, die, tot zijn kracht gekomen,
 Op 't weeligst groent, geplant in eigen grond;
 Maar 'k zocht welhaast vergeefs die plaag der vroomen:
 Hij was niet meer, hoe vast hij eertijds stond.

Let

19.

Let toch, en zie op vroomen en oprechten;
 Want, wat men denk' van d'uitkomst hunner paên,
 God kroont met vreê het einde zijner knechten;
 Maar, durft men stout des Heeren wet verfaên,
 Dan zal Gods wraak den berg van hoogmoed flechten,
 En 't boos geslacht, ten grond toe, doen vergaan.

20.

Het heillot, dat rechtvaardigen verkreegen,
 Vloeit af van God; hun sterkt', als d'angst hen knelt.
 Hij laat, in tijd van nood, hen niet verlegen.
 Des HEEREN hulp bevrijdt hen voor 't geweld
 Van 't godloos rot: Hij komt hem gunstig tegen,
 Die op zijn magt een vast vertrouwen stelt.

DE XXXVIII. PSALM.

I.

Groot en eeuwig Opperwezen,
 Zeer te vreezen,
 Straf mij in uw gramschap niet:
 Toon mij toch, dat uw kastijden,
 In mijn lijden,
 Uit geen grimmigheid geschiedt.

2.

Want uw pijlen doen mij draagen
 Bittere plaagen;
 Zij doorgrieven vleesch en been.
 'k Voel uw hand in d'ongelukken,
 Die mij drukken,
 Neêrgedaald op al mijn leên.

Door

3.

Door uw gramschap, fel ontstoken,
 Is verbroomen
 Al mijn vleesch en lichaams kracht:
 Rust, noch vrede wordt gevonden,
 Om mijn zonden,
 In mijn beendren, dag of nacht.

4.

Want mijn hoofd is als bedolven
 In de golven
 Van mijn ongerechtigheên;
 Zulk een last van zond' en plaagen,
 Niet te draagen,
 Drukt mijn schoulers naar beneên.

5.

Ik Voel door stinkend' etterzweeren
 Mij verteeren;
 Walglijk zijn zij voor het oog:
 Mijne dwaasheid deed die builen
 Dus vervuilen,
 Daar ze mij tot kwaad bewoog.

I. P A U Z E.

6.

Ik Ben, door uwe wet te sehenden,
 Krom van lenden,
 Vol van druk, benaauwd van hart;
 Zeer geboogen en verslagen,
 Moê van klaagen,
 Ga ik al den dag in 't zwart.

7.

Mijn ontfooken ingewanden
 Doen mij branden,
 En voor elk verachtlijk zijn;
 'k Voel mij van de smert doorsneedden;
 In mijn leden
 Is niets heel, of vrij van pijn.

8.

Uitgeteerd door al mijn klagten
 Zijn mijn krachten,
 Zeer verbrijzeld en vergaan:
 'k Brul van bittere zielesmarte,
 Want mijn harte
 Is verzwakt, door al uw slaan.

9.

Maar wat klaag ik, Heer der heeren?
 Mijn begeeren
 Is voor U, in al mijn leed,
 Met mijn zuchten en mijn zorgen,
 Niet verborgen;
 Daar Gij alles ziet en weet.

10.

't Hart schokt in mij heen en weder,
 Op en neder;
 't Lichaam valt mij krachtloos neêr:
 D' oogen, bijna blind gekrechten,
 Uitgebeeten,
 Zien het daglicht nauwlijks meer.

E

Die

II.

Die voorheen mij teêr beminden,
 En mijn vrenden,
 Wijken, angftig voor mijn plaag.
 Nabeftaande gaan ter zijden,
 Wegens 't lijden,
 En d'ellenden, die ik draag.

II. P A U Z E.

12.

Zij, die mijnen dood bejaagen,
 Leggen laagen;
 Dreigen mij den laaftten slag;
 Spreken, hoe mij best te krenken,
 En bedenken
 Mijn verderf, den ganschen dag.

13.

Maar ik ben, in d'ongelukken,
 Die mij drukken,
 Als een doove, die niet hoort;
 En uit wiens verftomde lippen
 Niet kan glippen
 't Flaauwst geluid van eenig woord.

14.

Ja, ik ben als een, wiens ooren
 Niet meer hooren,
 Wat men zegge, kwaad, of goed;
 Wien de tegenreên ontbreken,
 Om te fpreken,
 En die daarom zwijgen moet.

15.

Want, o trouw en eeuwig Wezen!
 In mijn vreezen
 Staat mijn hoop op U alleen:
 Gij, mijn God, zult in ellenden
 Bijstand zenden,
 En verhooren mijn gebeden.

16.

'k Zei: laat nooit mijn bitter lijden
 Hen verblijden
 In hunn' trotschen euvelmoed;
 Wijl die boozen juichen zouden,
 Als z' aanschouwden
 't Wanklen van mijn' zwakken voet.

III. P A U Z E.

17.

Want, o Heer! ik ben aan 't zinken,
 En tot hinken
 Ieder oogenblik gereed.
 'k Heb mijn smert en onvermogen
 Steeds voor oogen,
 Bij 't vooruitzicht van mijn leed.

18.

'k Wil mijn misdaen, die U tergen,
 Niet verbergen;
 Ik bedek voor U die niet.
 'k Ben van wegen al mijn zonden,
 Die mij wonden,
 Vol van kommer en verdriet.

19.

Maat mijn' vijand zie ik leeven,
 Hoog verheven,
 Magtig, vrij van smert en nood;
 Die, om valsche reën verbolgen,
 Mij vervolgen,
 Neemen toe en worden groot.

20.

Zij, die kwaad voor goed vergelden,
 Lastren, schelden,
 En vervolgen mij gestaag:
 Ja, ze zijn op mij gebeeten;
 Want zij weten,
 Dat ik naar het goede jaag.

21.

Zie mij, HEER, wien elk moet duchten,
 Tot U vlugten;
 O mijn God! verlaat mij niet;
 Blijf niet, wegens mijn gebreken,
 Ver geweeken;
 Toon, dat Gij mijn rampen ziet.

22.

Heer, ik voel mijn krachten wijken
 En bezwijken;
 Haast U tot mijn hulp, en red,
 Red mij, Schutsheer, God der goden,
 Troost in nooden,
 Groote Hoorder van 't gebed.

DE XXXIX. PSALM.

1.

Ik zei: nu zal ik letten op mijn paên,
 Om met mijn tong niet t'overtreên;
 Ik zal geen woord uit mijnen mond doen gaan,
 Maar breidlen dien in tegenheên;
 Terwijl hij, die mij booslijk tegenstreeft,
 Nog daaglijks mij voor oogen zweeft.

2.

Ik was verstomd, ik sprak van 't goede niet;
 Maar dit verzwaarde mijne smart,
 Mijn geest werd heet in 't binnenst door verdriet:
 Een vuur ontfak mijn peinzend hart,
 Dat, ondanks mijn besluiten, in mijn leed,
 Mijn tong op 't laatst dus spreken deed:

3.

„ O HEER! ontdek mijn levenseind aan mij;
 „ Mijn dagen zijn bij U geteld;
 „ Ai! leer mij, hoe vergangelijk ik zij;
 „ Een handbreed is mijn tijd gesteld;
 „ Ja, die is niets; want, schoon de mensch zich vleit,
 „ De sterkst' is enkel ijdelheid.

4.

„ Gaat niet de mensch, als in een beeld, daar heen,
 „ Gelijk een schaduw, die verdwijnt:
 „ Men woelt vergeefs; men brengt met zorg bij een
 „ Al wat op aard begeerlijk schijnt;
 „ En niemand is verzekerd, wie eens al
 „ Die goedren naar zich neemen zal.”

E 3

PAUZE.

P A U Z E.

5.

Nu dan, o Heer! wat is 't, dat ik verwacht?
 Mijn hoope staat op U alleen;
 Verlos mij, door uw onweêrstaanbre kracht,
 Van al mijn ongerechtigheên,
 En stel mij niet, getrouwe Toeverlaat,
 Den dwaazen stervling tot een' smaad.

6.

Ik ben verstomd, en zal mijn' mond voortaan
 Niet open doen, wijl Gij het deedt.
 Neem uwe plaag van mij; houd op van slaan,
 En maak een einde van mijn leed:
 Mijn kracht bezwijkt, omdat mij uwe hand
 Zoo fel bestrijdt van alle kant.

7.

Wanneer uw straf op eenen stervling stort,
 Omdat hij uwe wet vergeet,
 Verdwijet zijn glans, zijn kracht vergaat in 't kort,
 Gelijk de schoonheid van een kleed,
 Waar over zich alom de mot verspreidt:
 Gewis, de mensch is ijdelheid!

8.

Hoor mijn gebed, mijn bang geroep, o HEER!
 Daar 'k schreiend U mijn leed vertoon;
 Ik, die bij U, als vreemdeling, verkeer,
 En hier, gelijk mijn vaders, woon.
 Ai! wend uw hand en plaagen van mij af;
 Verkwik mij, eer ik daal in 't graf.

DE XL. PSALM.

1.

'k Heb lang den HeER in mijnen druk verwacht,
 En Hij heeft zich tot mij geneigd;
 Ik riep, door nood op nood bedreigd,
 Hij gaf gehoor aan mijne jammerkragt.
 Mij, in den kuil verzonken,
 Mij heeft Hij hulp geschonken,
 Gevoerd uit moddrig slijk;
 Mij op een rots gezet,
 Daar ik, met vasten tred,
 Die jammerkolk ontwijk.

2.

Hij geeft m' op nieuw een danklied tot zijn eer,
 Een' lofzang: veelen zullen 't zien,
 En God' eerbiedig hulde biên;
 Hem vreezen, en vertrouwen op den HeER.
 Wel hem, die 't Opperwezen
 Dus kinderlijk mag vreezen,
 Op Hem vertrouwen stelt,
 En, in gevaar, geen kracht
 Van ijde trotsaarts wacht;
 Van leugen, of geweld.

3.

Mijn God, Gij hebt uw wondren groot gemaakt:
 Wie is 't, die 't onbepaald getal
 Van uw gedachten melden zal?
 Wat geest zoo vlug, wat tong zoo wel bespraakt?
 Geen slagvee, geen altaaren,
 Vol spijs' ten offer, waren
 Het voorwerp van uw' lust;
 Gij hebt mij, naar uw woord,
 Mijn oorea doorgeboord,
 En 't lichaam toegerust.

4.

Brandofferen, noch offer voor de schuld,
 Voldeeden aan uw' eisch, noch eer;
 Toen zaid' ik: zie, ik kom, o Heer!
 De rol des boeks is met mijn' naam vervuld.
 Mijn ziel; U opgedraagen,
 Wil U alleen behaagen;
 Mijn liefd' en ijver brandt:
 Ik draag uw heilige wet,
 Die Gij den stervling zet,
 In 't binnenst ingewand.

P A U Z E.

5.

Uw heilleer wordt door mij alom verbreid;
 'k Bedwing mijn tong en lippen niet;
 Gij weet het, HEER, die alles ziet;
 Mijn hart verbergt nooit uw gerechtigheid;
 Uw waarheid doe ik hooren;
 Uw heil, den mensch beschooren,
 Vloeit daaglijks uit mijn' mond;
 Uw gunst, uw trouw, uw woord
 En godsgeheimen, hoort
 Uw talrijk volk in 't rond.

6.

G'onthoudt, o HEER! dan uw barmhartigheên
 Mij nooit, in knellend zielsgevaar;
 Dat mij uw gunst en trouw bewaar',
 Daar ik door ramp op ramp mij vind bestreên.
 Ik voel mij aangegrepen
 Door zonden, fel beneepen,
 Een heir niet t'overzien;
 Die ik veel minder, dan
 Mijn hoofdhaar, tellen kan;
 Zij doen mijn krachten vliên.

't Be.

7.

't Behaag' U mij te redden uit den nood,
 O HEER! bied vaardig onderftand;
 En overftort met fchaamt' en fchand'
 Hen, die mijn ziel vervolgen tot den dood;
 Laat z', achterwaards gedreeven,
 Met fchand' in 't vlugten sneeven,
 Wier lust is in mijn kwaad;
 Verwoesting zij de loon,
 Voor al den fchimp en hoon
 Van hem, die mij verfmaadt.

8.

Verheug het volk, verblijd hen alle, HEER,
 Die naar U zoeken t'elken ftond;
 Leg steeds uw vrienden in den mond:
 „Den grooten God zij eeuwig lof en eer!”
 Schoon 'k arm ben en ellendig,
 Denkt God aan mij bestendig:
 Gij zijt mijn hulp, mijn kracht,
 Mijn Redder, o mijn God!
 Bestierder van mijn lot!
 Vertoef niet, hoor mijn klagt.

DE XLI. PSALM.

I.

W elzalg hij, die zich verstandig draagt
 Bij een ellendig mensch!
 De HEER zal hem, wanneer hij treurt en klaagt,
 Bevrijden naar zijn' wensch;
 Behoeden, en doen leeven, hier op aard,
 In vreed en zaligheid,
 Nooit van zijn' God verlaaten, maar bewaard
 Voor 's vijands boos beleid.

2.

De HEER zal hem, op 't ziekbed neêrgestort,
 Versterken door zijn kracht;
 Gij maakt, dat zelfs zijn gansche leger word'
 Veranderd door uw magt.
 Ik heb tot God geroepen om genaê;
 'k Zei in mijn' angst en leed:
 Genees mij, HEER, die bij U schuldig sta,
 En tegen U misdeed.

3.

In plaats van troost vervolgt mij 's vijands blaam;
 Zij zeggen tot elkaêr:
 „ Waar blijft zijn dood? Wanneer vergaat zijn naam?“
 Komt iemand van die schaar
 Om mij te zien; dan spreekt hij valsch, en smeedt,
 Mij kwaad, zoo veel hij kan;
 Als hij te rug van mij naar buiten treedt,
 Spreekt hij er andren van.

PAUZE.

P A U Z E.

4.

Zij momplen faam, vervuld met bittren haat;
 Van raadslaen nimmer moê,
 Bedenken zij een goddeloos verraad;
 Men zegt: „ Gods geesfelroê
 „ Treft hem gewis; een schendaad kleeft hem aan;
 „ Hij ligt voor eeuwig neêr:
 „ Nu zult gij hem niet weder op zien staan,
 „ Hersteld gelijk weleer. ”

5.

Zelfs hij, op wien ik voormaals heb vertrouwd,
 Mijn vreê- en dischgenoot,
 Verhief zijn hiel, en sloeg mij fier en stout,
 Terwijl hij at mijn brood.
 Maar Gij, o HEER! schiet tot mijn hulpe toe;
 Bewijs genaê, en red,
 En richt mij op; dat ik vergelding doe,
 En d'ontrouw paalen zett'.

6.

Ik ken uw gunst, ik ken uw trouw hier aan,
 Dat zich mijn vijand niet
 Beroemen zal, noch ik te gronde gaan;
 Wijl Gij mij bijstand biedt,
 Mij onderhoudt in mijn oprechtheid,
 En, voor uw aangezicht,
 Met teedre zorg en trouwe hulp, geleidt
 Naar 't eeuwig zalig licht.

7.

Looft Isrels God; roept, door al eeuwigheên,
 Des HEEREN groothcid uit:
 Dat elk met mij zijn' lofzang en gebedên,
 Met Amen, Amen, sluit'.

D E X L I I . P S A L M .

I.

't **H**ijgend hert, de jagt ontkomen,
 Schreeuwt niet sterker naar 't genot
 Van de frische waterstroomen,
 Dan mijn ziel verlangt naar God.
 Ja, mijn ziel dorst naar den Heer:
 God des levens, ach! wanneer
 Zal ik naadren voor uw oogen;
 In uw huis uw' naam verhoogen?

2.

'k Heb mijn traanen, onder 't klaagen,
 Tot mijn spijsze, dag en nacht,
 Daar mij spotters durven vraagen:
 „ Waar is God, dien gij verwacht? ”
 Mijn benaauwde ziel verfinelt,
 Als zij zich voor oogen stelt,
 Hoe ik, onder stem en snaaren,
 Feest hield met Gods blijde schaaren.

O mijn

3.

O mijn ziel! wat buigt g' u neder?
 Waartoe zijt g' in mij ontrust?
 Voed het oud vertrouwen weder;
 Zoek in 's Hoogsten lof uw' lust:
 Want Gods goedheid zal uw' druk
 Eens verwisflen in geluk.
 Hoop op God; sta 't oog naar boven;
 Want ik zal zijn' naam nog looven.

4.

'k Denk aan U, o God! in 't klaagen,
 Uit de landstreek der Jordaan;
 Van mijn leed doe 'k Hermon waagen;
 'k Roep van 't klein gebergt U aan.
 'k Zucht daar kolk en afgrond loeit,
 Daar 't gedruis der waatren groeit,
 Daar uw golven, daar uw baaren
 Mijn benaauwde ziel vervaaren.

P A U Z E.

5.

Maar de HEER zal uitkomst geeven,
 Hij, die 'sdaags zijn gunst gebiedt:
 'k Zal in dit vertrouwen leeven,
 En dat melden in mijn lied.
 'k Zal zijn' lof, zelfs in den nacht,
 Zingen daar ik Hem verwacht,
 En mijn hart, wat mij moog' treffen,
 Tot den God mijns levens heffen.

E 7

'k Zal

110 P S A L M XLII. XLIII.

6.

'k Zal tot God, mijn steenrots, spreken:
„ Waaron, Heer, vergeet Ge mij?
„ 'k Ga in 't zwart, door rouw bezweeken,
„ Om mijns vijands dwinglandij,
„ Die mij hoont, mij 't hart doorboort,
„ Dat gestaag deez' lastring hoort:
„ Waar is God, op wien gij bouwdet,
„ En aan wien g' uw zaak vertrouwdet? ”

7.

O mijn ziel! wat buigt g' u neder?
Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder;
Zoek in 's Hoogsten lof uw' lust:
Menigwerf heeft Hij uw' druk
Doen veranderen in geluk.
Hoop op Hem, sla 't oog naar boven;
Ik zal God, mijn' God, nog looven.

D E XLIII. P S A L M.

I.

Geduchte God, hoor mijn gebeden;
Strijd voor mijn recht, en maak mij vrij
Van hun, die, vol arglistigheden,
Gerechtigheid en trouw vertreedden;
Opdat mijn ziel uw' naam belij',
En U geheiligd zij.

Mijn

2.

Mijn God, ik steun op uw vermogen,
Gij zijt de sterkte van mijn hart.
Waarom verstoot Gij m' uit uw oogen?
Waarom ga ik, ter neêrgeboogen,
Door 's vijands wreed geweld benard,
Gestaâg in 't aaklig zwart.

3.

Zend, Heer, uw licht en waarheid neder,
En breng mij, door dien glans geleid,
Tot uw gewijde tente weder;
Dan klimt mijn bange ziel gereeder
Ten berge van uw heiligheid,
Daar mij uw gunst verbeidt.

4.

Dan ga ik op tot Gods altaaren,
Tot God, mijn' God, de bron van vreugd;
Dan zal ik, juichend, stem en snaaren
'Ten roem van zijne goedheid paaren,
Die, na kortstondig' ongeneugt,
Mij eindeloos verheugt.

5.

Mijn ziel, hoe treurt ge dus verflagen?
Wat zijt g' onrustig in uw lot?
Berust in 's Heeren welbehagen:
Hij doet welhaast uw heilzon daagen.
Uw hoop herleev', naar zijn gebod:
Mijn redder is mijn God.

DE XLIV. PSALM.

1.

O God! wij mogten met onz' ooren
 Weleer van onze vaadren hooren,
 Wat werk Gij in hun dagen wrocht,
 Hoe G' oudtijds hen met heil bezocht.
 Gij hebt de heidnen met uw hand
 Verdreeven, dat zij 't erf verlieten;
 Hen fel geplaagd, uw volk geplamt,
 En op het weeldrigst voort doen schieten.

2.

Hun zwaard deed hen dit land niet erven;
 Hun arm deed hen geen heil verwerven;
 Maar uwe rechthand, uw magt,
 Heeft hun dien voorspoed toegebracht;
 De glans van 't godlijk aangezicht
 Heeft hen de zege weg doen draagen:
 Want Gij omscheent hen met het licht
 Van uw genadig welbehagen.

3.

Gij zelf, o God! die, uit uw wooning,
 Ons hulp verleendet, zijt mijn Koning:
 Verlos ons van 't gedreigde kwaad;
 Gebied het heil voor Jakobs zaad.
 Gij doet ons onze weêrpartij
 Met hoornen stooten in de lenden:
 In uwen naam vertreden wij
 Die tegen ons de wapens wenden.

4.

Stap ik vol moeds ten ooreloge;
 'k Vertrouw niet op mijn' staalen booge;
 Ik weet, dat, in den heeten strijd,
 Mij zwaard noch dapperheid bevrijdt.
 Maar Gij verlost den veegen Staat,
 Van 's vijands magt, waarvoor wij duchten:
 Ook doet uw hand al wie ons haat
 Met schand' en schaamte henen vlugten.

I. P A U Z E.

5.

't Is God, dien w' onzen Redder noemen,
 In wien w' ons al den dag beroemen.
 Den lof uws naams, alom verbreid,
 Verheffen wij in eeuwigheid.
 Maar nu verftoot Gij ons, o Heer!
 Wij zien ons hoofd met schand bedekken;
 Dewijl Gij met ons heir niet meer,
 Ter hulp, als eertijds, uit wilt trekken.

6.

Gij doet ons beevend rugwaards wijken,
 En steeds voor d'overmagt bezwijken
 Van haatren, die ons goed en bloed
 Vast rooven in hunn' euvelm oed.
 Gelijk de schaapen, die men slagt,
 Hebt G' ons aan hun tot spijz' gegeven;
 Ons onder 't heidendom gebragt,
 Daar wij verftrooid, vol kommer, leven.

Het

7.

Het volk, dat Gij hebt uitverkooren,
 Verkoopt G' aan die uw erfdeel stooren,
 Voor geen waardij, hoe min men bied';
 En hunnen prijs verhoogt Gij niet.
 Gij stelt ons tot een' bittren smaad
 Voor schampre buuren, die ons hoonen:
 De spot en schimp straalt van 't gelaat
 Der volken, die rondom ons wonen.

8.

Gij doet ons tot een spreekwoord strekken
 Den heidnen, daar G' ons heen doet trekken;
 En 't volk, dat ons te snood berooft,
 Schudt over ons, afkeerig, 't hoofd:
 Mijn schande stelt men valsch in 't licht,
 Z' is nimmer uit mijn oog geweeken;
 De schaamte dekt mijn aangezicht,
 Zoo dat ik 't hoofd niet op durf steeken.

9.

De stem des hooners moet ik hooren;
 Zijn lastertaal klinkt mij in d'ooren;
 De booze vijand koelt zijn' moed,
 En dorst wraakgierig naar ons bloed.
 Wij hebben echter in die smart,
 Schoon wij dit alles ondervonden,
 U niet vergeeten in ons hart,
 Noch trouwloos uw verbond geschonden.

II. PAUZE.

II. P A U Z E.

10.

Ons hart heeft zich van U, in nooden,
 Niet afgekeerd tot valsche goden;
 En onze gang week niet van 't pad,
 Dat Gij ons voorgeschreeven hadt:
 Al hebt G' ons, in uw' toornegloed,
 Verpletterd in een plaats der draaken,
 En ons verdrukt en bang gemoed
 De doodsvalleien doen genaaken.

11.

Ja, hadden w', in dien druk gezeten,
 Den naam van onzen God vergeeten,
 De handen, in verlegenheid,
 Tot vreemde goden uitgebreid:
 Zou God, naar zijn onkreukbaar recht,
 Die euveldaad niet onderzoeken?
 Al wat in 't hart wordt overlegd
 Kent Hij, tot in de diepste hoeken.

12.

Maar wij, om twentwil verdreeven,
 Verliezen, al den dag, het leven;
 Wij worden slechts van hun geacht,
 Als schaapen, voor het mes gebragt.
 Waak op, o Heer! waarom toch zoudt
 Gij slaapen, en de smert vergrooten?
 Ontwaak, toon, dat G' ons nog aanschouwt,
 En ons niet eeuwig wilt verstoeten.

Waarom

13.

Waarom, daar wij uw' bijstand vergen,
 Zoudt Gij uw aangezicht verbergen?
 Waarom vergeeten onz' ellend'
 En onderdrukking zonder end?
 Want onze ziel, die naauwlijks leeft,
 Is treurig in het stof geboogen;
 Daar onze buik aan d'aarde kleeft,
 Bezwijken wij in onvermogen.

14.

Sta op, o God! toon medelijden,
 Laat ons uw' arm van nood bevrijden:
 Verlos ons uit den angst, o Heer!
 Zoo krijgt uw goedheid eeuwig d'eer.

D E XLV. P S A L M.

I.

Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen,
 Zal 't schoonste lied van eenen Koning zingen;
 Terwijl de Geest mijn gladde tonge drijft,
 Is z' als de pen van een', die vaardig schrijft.
 Beminlijk Vorst, uw schoonheid, hoog te looven,
 Gaat al het schoon der menschen ver te boven;
 Genaê is op uw lippen uitgestort,
 Des G' eeuwiglijk van God gezegend wordt.

Gord.

2.

Gord, gord, o Held! uw zwaard aan uwe zijde,
 Uw blinkend zwaard, zoo scherp gewet ten strijde;
 Vertoon uw' glans, vertoon uw majesteit;
 Rijd zegerijk in uwe heerlijkheid
 Op 't zuivre woord der waarheid; rijd voorspoedig,
 En heersch alom rechtvaardig en zachtmoedig;
 Uw rechthand zal 't godlijk rijk behoên,
 En in den krijg geduchte daaden doen.

3.

Uw pijlen, fel van uwen boog gedreeven,
 Zijn scherp, en doen geheele volken beeven;
 Zij vellen neêr wat uw vermogen tart,
 En dringen diep in 's vijands wreevlig hart.
 Gij zult, o God! in eeuwigheid bekleeden
 Den vasten troon van uw gerechtigheden:
 De rijksstaf, dien uw hooge Majesteit
 In 't Godsrijk zwaait, heerscht met rechtmatigheid.

4.

O God! uw God heeft mild U overgooten
 Met vreugdezalf, meer dan uw meêgenooten,
 Omdat uw ziel de goddeloosheid haat,
 En 't recht bemint. Uw vorstlijk rijksgewaad,
 U toegevoerd uit elpenbeenen hoven,
 Vol eedlen geur, doet elk uw hoogheid looven;
 Hoe ruikt de myrrh' en kassie wijd en zijd,
 En d'aloë, wier geur uw ziel verblijdt!

PAUZE.

P A U Z E.

5.

Men ziet U blij, in staatelijke reien,
 Door dochtren' zelfs van koningen geleien:
 De Koningin staat aan uw rechthand
 In 't fijnste goud van Ofirs mijnrijk land.
 O Dochter! hoor, en zie, en neig uw ooren;
 Verlaat, vergeet, wat ooit u kon bekooren,
 Uws vaders huis, uw volk, en wat voorheen
 U dierbaar en beminnenswaardig scheen.

6.

Dan zal de Vorst van al uw schoon getuigen;
 Hij is uw Heer, dies moet g' u voor Hem buigen:
 'k Zie Tyrus dan, die rijke weereldstad,
 U hulde doen, en offren schat op schat.
 De Koningstelg, die Hij zijn Bruid wil noemen;
 Is meest om haar inwendig schoon te roemen;
 't Borduursel is, naar vorstelijken staat,
 Van louter goud gewerkt in 't praalgewaad.

7.

Straks leidt men haar in staatsij, uit haar wooning,
 In kleeding, rijk gestikt, tot haaren Koning:
 Zoo treedt zij voort met al den maagdenstoet,
 Die haar verzelt, U vrolijk te ontmoet.
 Zij zullen blij, geleid met lofgezangen,
 De vreugde voën, die aftraalt van haar wangen;
 Tot zij, daar elk gewaagt van haaren lof,
 Ter bruiloft treën in 't koninglijke hof.

8.

In plaats van uw doorlucht' en vroomen vaadren,
 Zult Gij eerlang uw zoonen zien vergaadren,
 En stellen hen door uw geduchte hand,
 Al 't aardrijk door, in vorstelijken stand.
 Ik zal uw' naam bij elk geslacht doen kennen;
 Van kind tot kind zal 't zich aan U gewennen:
 Zoo rolt uw lof op 't ruime weerdronde,
 In eeuwigheid, uit aller volkeren mond.

D E XLVI. P S A L M.

1.

God is een toevlugt voor de zijnen;
 Hun sterkt', als zij door droefheid kwijnen;
 Zij werden steeds zijn hulp gewaar
 In zielbenaauwdheid, in gevaar:
 Dies zal geen vrees ons doen bezwijken,
 Schoon d'aard uit haare plaats mogt wijken;
 Schoon 't hoogst gebergt uit zijne steên
 Verzet wierd in het hart der zee.

2.

Laat vrij het schuimend zeenat bruischen;
 D'ontroerde waatren hevig ruischen;
 De golven moogen, door haar woên,
 Het berggevaarte daavren doen:
 De stad, het heiligdom, de woning
 Van God, den allerhoogsten Koning,
 Wordt in haar muuren, t'allen tijd',
 Door beekjes der rivier verblijd.

Geen

3.

Geen onheil zal de stad verstooren ;
 Daar God zijn woning heeft verkooren :
 God zal haar redden uit den nood,
 Bij 't daagen van het morgenrood.
 Men zag de heidnen kwaad beraamen ;
 De koningrijken spanden samen :
 Maar God verhief zijn stem , en d' aard
 Versmolt , voor 's Hoogsten toorn vervaard.

P A U Z E.

4.

De HEER, de God der legerschaaren,
 Is met ons; hoedt ons in gevaaren.
 De Heer, de God van Jakobs zaad,
 Is ons een burg, een toeverlaat.
 Komt, wilt op 's HEEREN daaden merken;
 Aanschouwt des Hoogsten groote werken.
 Zijn magt, die nooit te stuiten is,
 Maakt d'aarde tot een wildernis.

5.

God stilt, alom, het ooreloogen :
 Zijn arm verbreekt de taaië boogen ;
 Doet spies en speer aan stukken slaan,
 En wagens door het vuur vergaan.
 Laat af! dus spreekt de Heer der heeren:
 Weet; ik ben God; elk moet mij eeren:
 Het heidendom, ja 't gansch heela
 Verhooge mij met lofgeschal.

De

6.

De HEER, de God der legerschaaren,
Is met ons, hoedt ons in gevaaren.

De Heer, de God van Jakobs zaad,
Is ons een burg, een toeverlaat.

DE XLVII. PSALM.

I.

Juicht, o volken! juicht;
Handklapt, en betuigt
Onzen God uw vreugd:
Weest te saam verheugd.
Zingt des Hoogsten eer;
Buigt u voor Hem neêr.
Alles ducht zijn kracht:
Alles vreest zijn magt:
Zijne Majesteit
Maakt haar heerlijkheid,
Over 't rond der aard,
Wijd en zijd vermaard.

2.

Naar Gods wijs beftel,
Op Gods hoog bevel,
Slaan wij, door zijn hand,
Volken aan den band,
Die, door ons verneêrd,
Door ons overheerd,
Strekken tot een blijk
Hoe Hij, liefderijk,
Aan zijn woord gedenkt;
D'erfenis ons schenkt,
Jakobs heerlijkheid,
Aan hem toegezeid.

E

God

3.

God vaart, voor het oog,
 Met gejuich omhoog:
 't Schel bazuïngeluid
 Galmt Gods glorie uit.
 Heft den lofzang aan;
 Zingt zijn wonderdaên;
 Zingt de schoonste stof;
 Zingt des Konings lof,
 Met een' zuivren galm,
 Met een' blijden psalm:
 Hij, de Vorst der aard,
 Is die hulde waard.

4.

Zingt des Hoogften eer,
 Opdat ieder leer',
 Hoe Hij heerscht alom
 Over 't heidendom;
 Hoe Hij van zijn' troon
 Geeft zijn rijksgeboën,
 Daar het al voor bukt.
 Eedlen, gansch verrukt,
 Nu hun 't godlijk licht
 Straalt in 't aangezicht,
 Deelen in ons lot,
 Eeren Abrams God.

5.

D' Eerften van den Staat,
 Die den onderzaat,
 Naar Gods wijze wet,
 Zijn ten schild gezet,
 Eeren 's Hoogften magt.
 God munt uit in kracht.

P S A L M XLVIII.

I.

De HEEER is groot; elk zing' zijn' lof
 In Salems stad en tempelhof,
 Daar onze God, bij zuivre toonen,
 Op zijnen heiligen berg wil woonen.
 Hoe schoon, hoe welgelegen,
 Wat vreugd voor d'aard, wat zegen,
 Is Sions berg! hoe grootsch, hoe blij,
 Hoe heerlijk aan de noorder zij!
 Wie is 't, die niet de Godstad roemt,
 De Stad des grooten Konings noemt?

2.

In haar paleizen vestigt God
 Zijn' troon, wordt daar erkend een slot
 En hoog vertrek voor 't volk te weezen:
 Geen vorsten heeft men daar te vreezen.
 Pas hadden zij, verbonden,
 Den togt zich onderwonden;
 Pas hadden zij de Stad in 't oog,
 Of hun verwondring steeg zoo hoog,
 Dat Sion slechts van ver te zien
 Hen straks van schrik te rug deed vliên.

3.

Daar greep hen beeving aan, vervaard,
 Vol smert, gelijk een vrouw, die baart.
 Zoo doet G' een' oostenwind de kielcn
 Van Tharsis vloot in zee vernielen.
 Wij zagen, 't geen onz' ooren
 Voorheen slechts mogten hooren;
 In deze stad, den troon der eer,
 Van God, der legerschaaren HEEER;
 Hij zal, door magt en klokke daên,
 In eeuwigheid haar vast doen staan.

F 2

PAUZE

P S A L M XLVIII.
P A U Z E.

4.

Wij, o verheven Majesteit!
Gedenken uw weldaadigheid,
In 't midden van uw heilige wooning.
Gelijk uw naam is, groote Koning,
Bij ons te recht gepreezen,
Zoo is uw roem gereezen.
En bij de volken zeer vermaard,
Tot aan het uiterst eind der aard.
Uw rechthand, die 't kwaad niet duldt,
Is met gerechtigheid vervuld.

5.

Dat Sions berg weêrgalm' van vreugd;
Laat Judaas dochters zijn verheugd;
Wijl Gij haar' vijand sloegt in 't strijden.
Gaat Sion rond aan alle zijden;
Telt al de vestingwerken
En torens, die 't versterken;
Ja ziet, met een oplettend oog,
Paleizen steigren hemelhoog,
En stout verduuren al 't geweld,
Opdat gij 't aan uw kroost vertelt.

6.

Want deze God is onze God;
Hij is ons deel, ons zalig lot,
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden:
Ter dood toe zal Hij ons geleiden.

D E X L I X . P S A L M .

I.

Gij, volken, hoort; waar g'in de weerd woont,
't Zij laag van staat, of hoog, met eer bekoond;
't Zij rijk of arm, komt, luistert naar dit woord.
Mijn mond brengt niets dan loutre wijsheid voort,
Bij mij in 't hart opmerkzaam overdacht.
Ik neig het oor, daar 'k op Gods inspraak wacht,
Naar 's Heeren spreuk, en zal u, op de snaaren
Der blijde harp, geheimen openbaaren.

2.

Wat zou mij toch doen vreezen in een' tijd,
Waarin het kwaad, het onrecht mij bestrijdt,
Als ik omringd, benaauwd ben door 't geweld,
Dat in mijn' val zijn hoogst genoegens stelt?
Wat hem betreft, die op zijn' schat vertrouwt,
En al zijn' roem op grooten rijkdom bouwt;
Zijn schat behoudt zijn' broeder niet in 't leven:
Hij kan daarvoor aan God geen losgeld geeven.

3.

Hij kan dien prijs der ziele, dat rantsoen
Aan God in tijd noch eeuwigheid voldoen:
Hij wenscht vergeefs hier altoos 't licht te zien,
En, door zijn' schat, het naar bederf t'ontvlîen.
Hij ziet elk uur der wijzen levensend;
Der dwaazen dood blijft hem niet onbekend:
Hij ziet, dat hun in 't sterven niets kan baaten,
Maar dat zij 't al aan andren overlaaten.

4.

Al zegt zijn hart: „ mijn huis zal eeuwig staan;
 „ Van kind tot kind geduurig overgaan:”
 Al heeft hij 't land, waarop zijn trotsheid roemt,
 Zijn grootsheid bouwt, naar zijnen naam genoemd;
 't Is alles wind, daar zich zijn hart meê freelt:
 De mensch, hoe mild door 't aardsch geluk bedeed,
 Hoe hoog in eer, in magt en staat verheven,
 Vergaat als 't vee, en derft in 't eind het leven.

P A U Z E.

5.

Hoewel zijn weg niets is dan ijdelheid,
 En hij zich selv' door dwaazen hoogmoed vleit;
 Stapt echter 't kroost, dat in der oudren woord
 Behagen scheidt, op 't zelfde doolpad voort:
 De dood maait ook dier kindren leven af;
 Zij volgen hen, als schaapen, naar het graf;
 En in den dag, den grooten dag des Heeren,
 Zal over hun d' oprechte triomfeeren.

6.

Men denkt niet meer aan hunn' voorleden staat,
 Wijl al hun glans met hun in 't graf vergaat:
 Maar na den dood is 't leven mij bereid;
 God neemt mij op in zijne heerlijkheid.
 Vreest hem dan niet, die groote schatten heeft,
 Wiens magtig huis in eer en aanzien leeft;
 Want hij zal niets in 't sterven met zich draagen:
 Zijn naam, zijn roem, 't ligt al ter neêr geslagen.

P S A L M XLIX. L. 127

7.

Schoon hij zich op deez' aard in wellust baadt,
En ieder roemt zijn weeld' en overdaad,
Hij daalt nochtans, gelijk zijn gansch geslacht,
Vervreemd van God, in 's afgronds donkren nacht.
Gij dan, o mensch! hoe waard, hoe groot in eer;
Zoo gij den wil vermaadt van uwen Heer,
Dan gaat gij, als de beesten, haast verlooren:
Een wis bederf is u ten lot beschooren.

D E L. P S A L M.

I.

Der goden God verheft zijn stem met magt,
En roept deez' aard, van daar de zon, met pracht.
In 't oosten rijst, tot daar z' in zee verdwijnt:
Uit Sion, zoo volkomen schoon, verschijnt
God vol van glans, om op zijn' troon te stijgen;
Hij, onze God, Hij komt en zal niet zwijgen.

2.

Verteerend vuur gaat voor zijn aanzicht heen;
Een felle storm verzelt alom zijn treên:
Nu Hij zijn volk zal richten voor elks oog,
Roept Hij tot aard en hemel van omhoog:
„Verzamelt mij mijn dierbre gunstgenooten,
„Die mijn verbond op 't heilig offer slooten.”

3.

De heemlen zijn getuigen van zijn recht,
Want God is zelf de Rechter, die 't beslecht.
Hoor gij, mijn volk, hoor, Isrel, daar ik tot
U spreek en roep: Ik God, Ik ben uw God;
k Bestraf u niet van wegen d'offeranden,
Daar die gestaåg voor mij op 't outer branden.

4.

'k Zal uit uw huis geen var, noch uit uw kooi
 Voor 't brandaltaar begeeren bok of ooi:
 Want al 't gediert der wouden is het mijn';
 Wat beesten er op duizend bergen zijn;
 Wat vogels ooit rondom hun toppen vloogen;
 Het wild^{des} velds, 't is al in mijn vermogen.

P A U Z E.

5.

Nooit klaagd' ik 't u, indien ik honger had;
 Want daard is mijn', en al wat zij bevat.
 Zou stierenvleesch of wat ooit menschen voedt,
 Mijn spijsze zijn? mijn drank der bokken bloed?
 Neen; offert God' uw danbre lofgezangen;
 't Geen gij belooft moet d' Allerhoogst' ontvangen.

6.

Roept in den nood tot mij, uw' God en Heer;
 Dan help ik u, en gij geeft Gode d'eer.
 Maar zijne taal tot goddeloozen luidt:
 Waarom toch spreekt gij mijne wetten uit?
 Wat roemt gij u als mijn verbondelingen,
 Daar g' u door woord noch straffen laat bedwingen?

7.

Ziet gij een' dief, gij loopt met hem en steelt;
 Gij zijt het, die met overspeelers deelt
 In 't vuil vermaak van hun ontuchtigheên;
 Uw mond is vol van ongebonden reên;
 Uw snoode tong is afgerecht op liegen,
 En steeds gewend aan veinzen en bedriegen.

Gij

8.

Gij zit, gij spreekt van uwen broeder kwaad;
 Uw moeders zoon vervolgt gij bits met sinaad,
 En lastert hem; dit doet ge vrij en blij;
 Ik zwijg, dies meent ge, dat ik ben als gij:
 'k Zal over u een heilig vonnis vellen,
 En uw gedrag u klaar voor oogen stellen.

9.

Verstaat dit toch, vergeeters van Gods wet,
 Opdat ik niet verscheur', en niemand redd'.
 Wie 't dankbaar hart mij biedt ter offerand',
 Die geeft mij eer, en elk, wie met verstand
 Zijn wegen richt, mag op mijn gunst vertrouwen;
 Ik zal Gods heil hem eeuwig doen aanschouwen.

DE LI. PSALM.

1.

Genaê, o God! genaê, hoor mijn gebed;
 Verschoon mij toch naar uw barmhartigheden;
 Delg uit mijn schuld, vergeef mijn overtreedén;
 Uw goedheid wordt noch paal noch perk gezet.
 Ai! wasch mij wel van ongerechtigheid:
 Mijn schuld is zwaar, ik heb uw wet geschonden;
 Zie mijn berouw, hoor, hoe een boetling pleit,
 En reinig mij van al mijn vuile zonden.

F 5

Want

2.

Want ik gevoel de groothed van mijn kwaad;
 Mijn zonde zie 'k mij steeds voor oogen zweeven:
 'k Heb tegen U, ja U alleen, misdreeven;
 Uw' wil en wet, hoe heilig, stout versmaad.
 Ik heb gedaan, dat kwaad was in uw oog;
 Dies ben ik, Heer, uw gramschap dubbel waardig:
 'k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog;
 Uw doen is rein, uw vonnis gansch rechtvaardig.

3.

't Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
 Neen, 'k ben in ongerechtigheid gebooren;
 Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van uw' tooren,
 Reeds van het uur van mijn ontvangnis af.
 Zie, Gij hebt lust tot waarheid in 't gemoed;
 Gij, Heer, die weet al wat ik heb misdreeven;
 Gij, die mijn' geest met wijsheid hadt gevoed,
 En in mijn ziel uw godlijk licht gegeven.

4.

Ontzondig mij met yzop, en mijn ziel,
 Nu gansch melaatsch, zal rein zijn en geneezen:
 Wasch mij geheel, zoo zal ik witter weezen
 Dan sneeuw, die versch op 't aardrijk nederviel.
 Ai! geef mij weêr gewenschte zielevreugd;
 Laat uit uw' mond mij stof tot blijdschap hooren;
 Zoo wordt op nieuw 't verbrijzeld hart verheugd,
 En in mijn' geest de waare rust herbooren.

PAUZE.

P A U Z E.

5.

Verberg uw oog van mijn bedreeven kwaad,
 Waardoor mijn ziel gevoelt de diepste wonden:
 Delg, delg toch uit mijn schuld en al mijn zonden,
 En spreek mij vrij van mijne gruweldaad.
 Herschep mijn hart, en reinig Gij, o Heer!
 Die vuile bron van al mijn wanbedrijven;
 Vernieuw in mij een' vasten geest, en leer
 Mij aan uw' dienst oprecht verbonden blijven.

6.

Verwerp mij van uw aangezicht toch niet:
 Ai! laat van mij uw' heiligen Geest niet scheiden;
 Die kan alleen op 't rechte spoor mij leiden.
 Bestier mijn' gang, daar Gij mijn zwakheid ziet.
 Geef mijn gemoed, dat nu angstvallig vreest,
 De blijdschap weêr; doe op uw heil mij hoopen;
 Laat mij, gesterkt door eenen eedlen geest,
 Volvaardig 't pad van uw geboden loopen.

7.

Dan zal ik elk, die 't heilspoor bi'ster is,
 Vrijmoedig al uw rechte wegen leeren;
 De zondaar zal zich dan tot U bekeeren,
 En scheppen moed uit mijn behoudenis.
 O God! Gij God mijns heils, vergeef mijn schuld,
 Mijn bloedschuld toch, hoe billijk ook te doemen;
 Dan zal mijn mond, met zangstof weêr vervuld,
 Uw heilig recht, gepaard met goedheid, roemen.

F 6

Heer,

8.

Heer, open Gij mijn lippen door uw kracht;
 Zoo zal mijn mond uw' lof gestaág vermelden;
 Geen offer kan voor mijne zonden gelden;
 Behaagd' U dat, straks wierd het U geslagt.
 Indien Gij lust in brandend' offren hadt,
 Dan wierd het vuur door mij gewis ontstooken;
 Ik spaarde dan noch zorg, noch vlijt, noch schat,
 Maar zou 't altaar van offervee doen rooken.

9.

Gods offers zijn een gansch verbrooken geest;
 Door schuldbesef getroffen en verslagen:
 Dit offer kan uw heilig oog behaagen;
 't Is nooit, o God! van U veracht geweest.
 Doe Sion wel, laat om mijn' zwaaren val
 Uw goedheid niet van zijne burgren wijken;
 Bouw Salem op, laat nooit zijn' muur en wal;
 Door uwe straf, voor 's vijands magt bezwijken.

10.

Dan vindt Gij in onz' offeranden lust,
 Waarmeê wij U, naar 't heilig recht, vereeren;
 Dan zal 't altaar de varren gansch verteeren;
 Dan wordt het vuur daarop nooit uitgeblusht.

DE LII. PSALM.

I.

W aartoe u dus beroemd in 't kwaade,
 Vermectle dwingeland?
 Ik steun gerust op Gods genade
 En trouwen onderstand.
 Zijn goedheid duurt den ganschen dag:
 Zijn almagt wekt ontzag.

2.

Uw tong, die toelegt om te schaaden,
 En als een scheermes snijdt,
 Durft zich met snood bedrog beraaden,
 Uit bittren wrok en nijd.
 Gij mint het onrecht; haat de deugd:
 De logen baart u vreugd.

3.

Gij grieft mij door uw schampre woorden,
 Door taal, die mij verbaast:
 Gij tracht mij door uw tong te moorden;
 Maar beef! gij wordt welhaast
 Door God, die uw gedrag verfoeit,
 Voor eeuwig uitgeroeid.

4.

God zal u voor zijn wraak doen bukken;
 En, door zijn sterke hand,
 U uit uw tent en schuilplaats rukken;
 Ontwortlen uit uw' stand.
 De vroomen zullen, vrij van nood,
 Dan lachen om uw' dood.

F 7

„ Zie;

5.

- „ Zie, zal men zeggen, zie den dwaazen,
 „ Die, op zijn' rijkdom stout,
 „ Ons wilde door zijn magt verbaazen,
 „ Op God niet heeft vertrouwd;
 „ Zijn sterkte kreeg hij door geweld:
 „ Nu ligt hij neêrgeveld. ”

6.

Maar ik zal als d'olijfboom groeien,
 In 't huis des grooten Gods.
 Ik zal in eer en godvrucht bloeien;
 God is mijn steun en rots
 Op zijne gunst, mij toegeleid,
 Vertrouw 'k in eeuwigheid.

7.

Mijn God, U zal ik eeuwig looven,
 Omdat Gij 't hebt gedaan;
 'k Verwacht uw trouwe hulp van boven,
 Uw waarheid zal bestaan:
 Uw naam is voor 't oprecht gemoed
 Van al uw gunstvolk goed.

 DE LIII. P S A L M.

I.

De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed:
 „ Daar is geen God. ” Zij dooven 't licht der reden,
 En maaken zich, door grouwelijke zeden,
 Affschuwelijk; daar is geen mensch, die goed
 Op aarde doet.

God

2.

God, die het recht met kracht verdedigt, sloeg
Van 's hemels troon zijn oogen naar beneden,
Op Adams kroost, doorzocht hun hart en zeden;
Hij zag, of zich geen mensch verstandig droeg,
En naar Hem vroeg.

3.

Hij zocht alom, maar ach! Hij vond 'er geen';
Want alle vleesch is trouwloos afgeweeken;
Het land is vol van stinkende gebreken:
Geen iterveling wil 't pad der deugd betreên,
Ja zelfs niet één.

4.

Heeft dan dit volk, dat groeit in euveldaên,
Geen kennis? neen! thans durven die ontzinden
Met gulzigheid mijn volk als brood verflinden;
Zij roepen, op hun godvergeeten paên,
Zelfs God niet aan.

5.

Op 't onverwachtst zijn zij in angst gebragt:
Want God heeft uw belegeraars doen vlugten;
Hun beendren zelfs verstrooid: die u deên zuchten
Hebt gij beschaamd: want God verwerpt, veracht,
Dit boos geslacht.

6.

Och daalde 't heil uit Sion spoedig neêr
Voor Israël! als God zijn volk uit lijden
En banden redt, zal Jakob zich verblijden,
En Israël al juichend geeven d'eer
Aan zijnen Heer.

D E L I V . P S A L M .

I.

O God! verlos mij uit den nood,
 En red door uwen naam mijn leven;
 Mijn richtzaak zij aan U verbleeven;
 Och of uw arm mij bijstand bood!
 O God! sla acht op mijn gebed;
 Neig tot mijn rede gunstig d'ooren,
 En wil mijn bittere klagt verhooren,
 Zoo word' ik uit den angst gered.

2.

Want vreemden steeken 't hoofd omhoog
 Tot mijn verderf; ik zie tyrannen,
 Om mij te dooden, samenspannen;
 Zij stellen God zich niet voor 't oog.
 Ziet! God, die nimmer mij vergeet,
 Is mij een helper in mijn lijden;
 Hij voert hen aan, die voor mij strijden,
 En ondersteunt mij in mijn leed.

3.

Hij zal dit kwaad, dit boos bestaan,
 Aan mijn verspieder en vergelden.
 Roei uit die tegen mij zich stelden;
 Het gaat uw trouw en waarheid aan:
 Ik zal U, met een blij gemoed,
 Vrijwillig offren, H E E R der heeren;
 Ik zal uw' naam met lofzang eeren:
 Dit eischt uw naam; want hij is goed.

4.

Want God wil mij zijn' bijstand biên;
 Hij heeft mij 't onheil doen ontkomen,
 En mijn benaauwdheid weggenoomen:
 Ik heb mijns vijands val gezien.

DE LV. PSALM.

I.

O God! neem mijn gebed ter ooren,
 Gij, die 't geroep uws volks wilt hooren;
 Verberg U niet voor al mijn smeeken;
 Verhoor mij, Heer; geef gunstig acht
 Op mijn misbaar en jammerklagt,
 Waarin de nood mij uit doet breeken.

2.

't Geroep des vijands doet mij beeven;
 Ik word door angst en schrik gedreeven,
 En fel geperst door goddeloozen;
 Men schuift op mij, met snood beleid,
 Een last van ongerechtigheid;
 Hoe vinnig treft de wraak dier boozen!

3.

Mijn hart voelt ween en bange neepen;
 De doodschrik heeft mij aangegreepen;
 De vrees heeft mijne ziel bevangen;
 Een kille beeving komt mij aan,
 En sidring doet mijn leden slaan,
 Dies roep ik uit met sterk verlangen:

4.

„ Och gaav' mij iemand duivenvleuglen!
 „ Gewis, mijn drift waar' niet te teuglen;
 „ Ik vloog, tot daar ik kon verwachten
 „ Mijn veiligheid, waar 't ook mogt' zijn,
 „ In 't barste zelfs der zandwoestijn,
 „ Daar ik in stilte zou vernachten.”

Wel-

5.

Welhaast had ik de vlugt genoomen,
 Om dezen wind, deez' storm t'ontkomen.
 O Heer! laat hen uw vuur verslinden;
 Verdeel hun tong, verwar hun spraak;
 Want twist en wrevel, haat en wraak,
 Zijn in de stad alom te vinden.

6.

Bij dag, bij nacht, ja t'aller uren,
 Omringen die haar op haar muuren;
 Geen recht, geen onschuld kan er baaten;
 Maar binnen in haar heerscht de twist;
 Het wreed verderf, de snoode list,
 't Bedrog wijkt nimmer van haar straaten.

P A U Z E.

7.

Zag ik mij door een' vijand jaagen,
 Dan kon, dan zou ik dit verdraagen;
 Maar 't was mijn haater niet voor dezen;
 Die tegen mij zich thans verheft:
 'k Had anders wel 't gevaar beseft,
 En zou voor hem verborgen wezen.

8.

Neen, gij, gij zijt het, dien ik eerde,
 Dien ik, gelijk mij zelv', waardeerde;
 Met wien 'k gemeenzaam plag te handlen,
 Mijn leidsman, met mij eensgezind,
 Met wien ik raadpleegd', als mijn' vriend,
 En samen naar Gods huis mogt wandlen.

Dat

9.

Dat hen de dood als schuldheer velle,
 En leevend stort' in 't diepst der helle;
 Want boosheid huisvest in de harten
 En tenten van dit booze rot;
 Maar ik zal roepen tot mijn' God,
 Die mij zal redden uit mijn smarten.

10.

'k Zal 's avonds klaagen, zuchten, steenen;
 'k Zal 's morgens kermen, 's middags weenen,
 En God zal op mijn bede merken;
 Die God, die mij van dezen strijd
 In vree' door zijnen arm bevrijdt;
 Hoe veelen ook mijn' val bewerken.

11.

God zal mij hooren, en hen plaagen;
 Die God, die reeds van oude dagen
 Als rechter zat, om 't kwaad te weeren:
 Dewijl dit volk, de tucht ontwend,
 In 't minste geen verandering kent,
 En God noch vreezen wil, noch eeren.

12.

Hij slaat zijn handen aan zijn vrinden;
 Geen vreëgenootschap kan hem binden;
 Hij schendt verbonden; speelt met eeden;
 Hij vleit, en gladder is zijn mond,
 Dan boter, maar zijns harten grond
 Is vol van krijg en bitterheden.

Zoo

13.

Zoo zacht als olie is zijn spreken ;
 Maar spies noch zwaard kan scherper steeken.
 Mijn ziel, God zal u onderhouden ;
 Werp uwe zorgen op den HEER ;
 Zijn trouwe gunst duldt nimmermeer,
 Dat, die Hem vreezen, wanklen zouden.

14.

Gij, Heer, Gij zet den boozen paalen ;
 En zult hen doen ten afgrond daalen.
 Wie op bedrog zijn hoop wil bouwen,
 En dorst naar bloed, dien kort uw straf
 De helft van zijne dagen af ;
 Maar ik, ik zal op U vertrouwen.

D E L V I. P S A L M.

I.

Genaê, o God! bescherm mij door uw hand :
 Zie hoe ik ben omringd aan alle kant ;
 Zie, hoe de mensch zijn booze netten spant,
 Om mij daarin te jaagen.
 Den ganschen dag is 't oog op mij geslagen :
 Zijn list legt mij op al mijn wegen laagen :
 Zijn magt vergroot mijn ongeluk en plaagen ;
 Ontroert mijn ingewand.

Maar

2.

Maar word ik ooit met bange vreez' belaën,
 Dan zal op U mijn vast betrouwen staan.
 Ik prijs in God zijn woord; ik steun voortaan
 Op Hem; zou vleesch mij déeren?
 Ik vrees hen niet, die mijne smart vermeëren;
 Mij, dag op dag, door lastertaal onteeren;
 Mijn woorden in een' valschen zin verkeeren;
 Arglistig mij verraën.

3.

Zij rotten saam, en houden boozen raad,
 Terwijl mij elk in 't heimlijk gadeslaat;
 Mijn schreden volgt, en mij naar 't leven staat,
 Door ramp noch klagt bewoogen.
 Zoudt Gij, o God! nog, met uw heilig' oogen,
 Hun boosheid zien, en straffeloos gedoogen?
 Neen; stort hen neêr door uw geducht vermogen;
 Uw gramschap straff' hun kwaad.

P A U Z E.

4.

Gij weet, o God! hoe 'k zwerven moet op aard;
 Mijn tranen hebt G' in uwe flesch vergaêrd:
 Is hun getal niet in uw boek bewaard?
 Niet op uw rol geschreeven?
 Gewis, dan zal mijn wreevle vijand beeven,
 En, als ik roep, straks rugwaards zijn gedreeven;
 Dit weet ik vast, God zal mij nooit begeeven;
 Niets maakt mijn ziel vervaard.

5.

Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar woord:
 Ik heb het zelf uit zijnen mond gehoord;
 'k Vertrouw op God, doorgene vrecz' gestoord;
 Wat stervling zou mij schenden?
 Ik heb beloofd, wanneer G' in mijn ellenden
 Mij bijstand boodt, en 't onheil af zoudt wenden,
 Tot U, o God! mijn' lofzang op te zenden,
 Door ijver aangespoord.

6.

Gij hebt mijn ziel beveiligd voor den dood:
 Gij richt mijn' voet, dat hij zich nimmer stoot':
 Gij zijt voor mij een schild in allen nood:
 Gij hebt mijn smart verdreeven:
 Uw dierbre gunst is m' altoos bijgebleeven.
 'k Zal, voor Gods oog, naar zijn bevelen leeven:
 Zoo word' door mij zijn naam altoos verheven;
 Zoo word' zijn lof vergroot.

D E L V I I . P S A L M .

I.

Genaê, o God! genaê, hoor mijn gebeên:
 Want mijne ziel vertrouwt op U alleen;
 Mijn toevlugt is de schaduw uwer vleuglen;
 Ik berg mij daar voor alle tegenheên;
 Tot dat uw magt den vijand zal beteuglen.

2.

Ik roep tot God, den Koning van 't heelal;
 Tot God, die 't werk aan mij voleinden zal,
 Die van omhoog mij redt uit mijn ellenden,
 En, hoe men woed', mijn' vijand brengt ten val;
 God zal zijn gunst en waarheid nederzenden.

3.

Door Gods genaë wordt mijne ziel gered;
 Schoon zij rondom van leeuwen is bezet.
 Ik lig, gedrukt door felle stookebranden;
 Hun tongen zijn, als zwaarden, scherp gewet;
 Als spiesfen en als pijlen zijn hun tanden.

P A U Z E.

4.

Verhef, o God! verhef U hemelhoog,
 Uw eere straal' op aard in ieders oog.
 Zij, die een net bereidden voor mijn gangen;
 Zijn selv', terwijl mijn ziel zich nederboog,
 In eenen kuil, voor mij bereid, gevangen.

5.

Uw hand, o God! heeft veilig mij geleid;
 Ik ben gered; nu is mijn hart bereid;
 Het is bereid, om U, mijn God, te looven;
 Nu wordt uw naam door mij met vreugd verbreid.
 Mijn psalmgezing klimm', tot uw' roem, naar boven.

Waak

6.

Waak op, mijn eer; waakt op, mijn harp en luit;
 Mijn zanglust sreeft den dageraad voor uit:
 'k Zal onder al de volken, Heer, U prijzen;
 Mijn psalmgezang zal, bij cymbaal en fluit,
 Uw' naam alom de plegtigst' eer bewijzen.

7. —

Uw goedheid, Heer, is groot en hemelhoog;
 Uw waarheid reikt tot aan den wolkenhoog.
 Verhef U dan ver boven 's hemels kringen;
 Uw eer versprei' haar' luister in elks oog;
 Laat ieder die door heel de weereld zingen.

DE LVIII. P S A L M.

I.

O gij vergadering! gezeten
 Om recht te doen, spreekt gij het recht?
 Wordt alles billijk aangelegd?
 Kwijt ieder zich naar zijn geweeten?
 En vonnist gij wel in der daad,
 Zoo als met recht en wet bestaat?

2.

Neen! gij sneedt ongerechtigheden
 In 't harte, dat van boosheid zwelt:
 Gij weegt op aard uw snood geweld,
 In schijn van billijkheid en reden.
 Godloozen zijn van God vervreemd,
 Zoo ras hun leven aanvang neemt.

De

3.

De booze leugensprekers doolen,
 Van 't uur dat zij gebooren zijn:
 In hart en mond ligt heet venijn,
 Als in een vuurge slang, verschoolen:
 Zij geeven 't goede nooit gehoor;
 Maar stoppen, als een adder, 't oor.

4.

Gelijk zich die niet laat bezweeren,
 Zoo willen dezen niet verstaan.
 Verbreek hun tanden, laat voortaan,
 O God! uw' arm hun kracht verneëren:
 Brek jongen leeuwen heet op buit,
 O HEER! de wreede tanden uit.

P A U Z E.

5.

Smelt hen tot water, laat ze drijven:
 En maak hun pijlen, daar zij boos
 Meê mikken, stomp en krachteloos;
 Laat toch uw' arm hunn' boog niet stijven.
 Doe hen, in armoê en gebrek,
 Vergaan, versmelten, als een flek.

6.

Och! laat hen in hun kwaad niet groeien;
 Maar doe hen, als een misdragt, zijn;
 Dat nooit de zon hun oog beschijn'.
 Eer dan uw potten zullen gloeien
 Van 't doornenvuur, stórint Hij gezwind
 Hen weg, als in een' wervelwind.

G

't Recht-

7.

't Rechtvaardig volk, gered uit lijden,
 Zal eens, wanneer 't de wraak aanschouwt,
 In God, wien 't zich had toevertrouwd,
 En in zijn waarheid zich verblijden:
 't Zal zijne voeten, wel gemoed,
 Zelfs wasfchen in der boozen bloed.

8.

De mensch zal eerlang vrolijk zeggen:
 „ Gewis de deugd geniet haar vrucht:
 „ Gods grootheid wordt te recht geducht,
 „ Die loon en straf weet toe te leggen;
 „ Gewis, daar is een God die leeft,
 „ En op deez' aarde vonnis geeft.

D E LIX. P S A L M.

I.

Red mij, o God! uit 's vijands handen;
 Verlos mij van de dwingelanden;
 Uw heil zij, tegen 't wrreed geweld,
 Mij tot een hoog vertrek gesteld.
 Mijn God, 't behaag' U mij t'ontzetten;
 Daar d' overtreeders van uw wetten,
 Die niet dan slinkse gangen gaan,
 Bloeddorstig mij naar 't leven slaan.

Laat,

2.

Laat, Heer, uw' bijstand niet vertraagen;
 Zie, hoe zij mijne ziel belaagen:
 Zij zijn doldriftig op de been,
 En rukken al hun magt bij een;
 Schoon ik geen misdaad heb bedreeven,
 Die stof tot wraakzucht konde geeven.
 Waak op, ontmoet mij, en beschouw
 Hoe 'k, op uw magt alleen, vertrouw.

3.

Ja, 't lust' U, HEER der legerschaaren,
 Als Isrels God U t' openbaaren;
 Ontwaak, en straf dit heidendom;
 Dat niemand uwe wraak ontkom'.
 Zij trekken, trotsch op wanbedrijven,
 Waardoor zij trouwloos 't onrecht stijven;
 De stad om, aan den avonstond,
 En ieder tiert, gelijk een hond.

4.

De snoodste laster stroomt d'ontaarden
 Ten mond' uit; ja gesleepten zwaarden
 Zijn op hun lippen; ieder woord
 Is schimp, vervloeking, wraak en moord.
 „Wie hoort het?” vraagen z' onder 't woeden.
 Maar Gij, o Schutsheer aller goeden!
 Zult hen belachen, en den spot
 Haast drijven met al 't heidensch rot.

5.

Mijn vijand roem' op zijn vermogen;
 Maar ik, ik sla op U mijn oogen;
 Ik wacht op uwe hulp, o Heer!
 Gij zijt mijn hoog vertrek, mijn eer.
 'k Zal God, met goedertierenheden,
 Mij eerlang te gemoet zien treden,
 En mij welhaast gewrooken zien
 Aan hun, die listig mij bespiên.

P A U Z E.

6.

Beroof hen niet terstond van 't leven,
 Opdat mijn volk, van angst ontheven,
 Uw oordeel teffens niet vergeet'.
 Uw magt, als Gij ter vierfchaar treedt,
 Doe elk van hun als balling zwerven,
 En, 't kwaad ten spiegel, schandlijk sterven:
 Ja werp, o God! mijn schild! hen neêr,
 Als trotsche schenders uwer eer.

7.

Men neem' hen, daar hun lastermonden
 En valsche lippen 't hart doorwonden,
 Gevangen in hun hovaardij:
 Vergeld hunn' vloek, hun razernij,
 De logens, die zij snood verdichten;
 't Betaamt U hen gestreng te richten.
 Verteer z' in grimmigheid; uw kracht
 Verteer', verdelg' dat snood geslacht.

Laat

8.

Laat hen ecrang bij d' uitkomst weeten,
 Dat God, als Heerscher, is gezeten
 In Jakobs erf; daar 't kwaade weert;
 Ja, tot aan 's aardrijks eind regeert.
 Laat, als het licht begint te daalen,
 Hen wederkeeren, zoeken, dwaalen,
 Vol ongedulds, van pad tot pad,
 Als honden tierend' om de stad.

9.

Laat hen, o God! om spijz' verlegen,
 Omzwerven, en op naare wegen
 Vernachten in de duisternis,
 Schoon geen van hun verzadigd is:
 Maar ik zal U mijn sterkte noemen;
 Uw goedheid 's morgens vrolijk roemen,
 En zingen, met een' dankbren geest:
 „ Gij zijt mijn hoog vertrek geweest. ”

10.

Ik zal, omdat G' in bange dagen
 Mijn toevlugt waart, van U gewaagen;
 Van U, mijn sterkte, zij mijn zang
 En snaarenspeel, mijn leven lang.
 Ik heb in nood, aan God verbonden,
 In hem mijn hoog vertrek gevonden;
 In God, wiens goedertierenheid
 Zich over mij heeft uitgebreid.

D E L X . P S A L M .

1.

O God! hoe hebben wij getreurd,
 Door U verftooten en gefcheurd!
 Gij zijt op ons vergramd geweest:
 Keer weêr tot ons, wij zijn bevreesd.
 Gij hebt, o Heer! het gansche land
 Gefchud, gefpleeten door uw hand:
 Het wankelt; het gevoelt uw flagen;
 Ai! red, genees het van zijn plaagen.

2.

Gij hebt uw volk een harde zaak
 Doen zien, door uw geftronge wraak;
 Door twist op twist het land gekrenkt,
 En ons met zwijmelwijn gedrenkt.
 Maar nu hebt Gij een heilbanier,
 Tot roem van uw geducht beftier,
 Hen, die U vreezen, op doen steeken:
 Zoo is uw waarheid ons gebleeken.

3.

Geef, Heer, opdat van angst en ftrijd
 't Beminde volk moog' zijn bevrijd:
 Geef heil door uwe rechthand,
 En red het zuchtend vaderland.
 God fprak weleer in 't heiligdom,
 Dies juich ik met uw volk alom:
 'k Zal Sichem deelen, Sukkoth meeten;
 Die zullen mijn bezitting heeten.

P A U Z E.

4.

Nu zie ik Gilead gered,
 Gehoorzaam luistren naar mijn wet;
 Manasse kent mij als zijn' Heer,
 En knielt eerbiedig voor mij neêr:
 Aan 't hoofd van mijne legermagt,
 Toont Efraïm zijn moed en kracht;
 Mijn Juda, tot die eer verkooren,
 Zal mijne rijkswet elk doen hooren.

5.

Het trotsche Moab, overheerd,
 Strekt mij ten waschpot, diep verneêrd.
 Ik werp op Edom mijne schoe,
 En eigen hem ten knecht mij toe:
 En gij, o Palestina! juich,
 Juich over mij met eerbied, buig
 U neêr, om mij, die tot regeeren
 Gezalfd ben, als uw' Koning t' eeren.

6.

Wie voert mij in een vaste stad,
 Daar zich mijn vijand veilig schat?
 Wie zal mij door een sterke hand
 Geleiden tot in Edoms land?
 Zult Gij 't niet zijn, geduchte God,
 Die ons verftiet tot 's vijands spot;
 Onz' uitgetoogen legermagten
 Vergeefs naar hulp en heil deedt wachten?

7.

Geef Gij ons hulp in tegenheên ;
 Bij U is raad, bij U alleen :
 't Is vruchtloos, waar men zich meê vleit ;
 Want 's menschen heil is ijdelheid.
 Wij zullen dappre heldendaên
 In God verrichten : hoe 't moog' gaan,
 Hij, die van ons wordt aanbeden,
 Zal onze weêrpartij vertreedn.

D E LXI. P S A L M.

I.

Wil, o God! mijn bede hooren;
 Neig uw ooren
 Naar mijn zuchten en geweên.
 In verafgelegen strecken,
 Schier bezweeken,
 Zoek ik heul bij U alleen.

2.

Leid mij, Heer, ik zou in 't stijgen
 Nederzijen :
 Leid mij op een hooge rots.
 Wil mij tot een toevlugt weezen,
 Als voordezen,
 's Vijands wreed geweld ten trots.

'k Zal

3.

'k Zal in uwe tent verkeeren,
 Heer der heeren,
 Voor uw oog, in eeuwigheid.
 'k Zal op U mijn vast vertrouwen
 Altoos bouwen,
 Door uw vleuglen overspreid.

4.

Want uw goedheid, die wij looven,
 Heeft van boven
 Mijn geloft' en beê gehoord.
 Gij deedt mij tot d'ernis komen
 Van de vroomen,
 Wien de vrees uws naams bekoort.

5.

Gij zult nieuwe dagen voegen,
 Vol genoegens,
 Bij des Konings levenstijd;
 Zijner jaaren tal vermeêren,
 In 't regeeren,
 Door uw gunst van ramp bevrijd.

6.

Hij zal eeuwig in vermogen,
 Voor uw oogen,
 Zitten op zijn' troon, o Heer!
 Zend uw waarheid, uw ontferming,
 Ter bescherming;
 Zend ze tot zijn wachters neêr.

7.

'k Zal dan door mijn blijde galmen,
 Door mijn psalmen,
 Looven uwe majesteit;
 Mijn geloften U betaalen,
 Menigmaalen
 Plechtig aan U toegezeid.

D E L X I I . P S A L M .

1.

Mijn ziel is immers stil tot God;
 Van Hem wacht ik een heilrijk lot:
 Hij immers zal mijn rotssteen weezen,
 Mijn heil, mijn hulp in mijn gebrek,
 Mijn toevlugt en mijn hoog vertrek;
 Ik zal geen groote wankling vreezen.

2.

Hoe lang, o wreedaarts! zoekt gij dan
 Het kwaade nog van zulk een' man?
 Uw kracht is veel te zwak en teder;
 Haast sterft gij allen door Gods hand;
 Zoo stort een ingeboogen wand,
 Een aangestooten muur ter neder.

3.

Zij raadflaan slechts, vervoerd door haat,
 Om hem uit zijnen hoogen staat
 Te stooten met bedrog; en zoeken
 Met lust hiertoe een' leugenvond;
 Zij zeggen wel met hunnen mond,
 Maar 't godloos hart doet niets dan vloeken.

Doch

4.

Dech gij, mijn ziel, het gaa zoo 't wil,
 Stel u gerust, zwijg Gode stil;
 Ik wacht op Hem; zijn hulp zal blijken:
 Hij is mijn rots, mijn heil in nood,
 Mijn hoog vertrek; zijn magt is groot;
 Ik zal noch wanklen, noch bezwijken.

P A U Z E.

5.

In God is al mijn heil, mijn eer,
 Mijn sterke rots, mijn tegenweer;
 God is mijn toevlugt in het lijden.
 Vertrouw op Hem, o volk! in smart;
 Stort voor Hem uit uw gansche hart:
 God is een toevlugt t' allen tijden.

6.

Gemeene lieden immers zijn
 Slechts ijdelheid, een damp, een schijn;
 De grooten anders niet dan logen:
 Zij zouden, hoe hun hart zich vleit,
 Nog ligter zijn dan d'ijdelheid,
 In eene weegschaal opgewoogen.

7.

Vertrouwt, wat uw begeert' ook zij,
 Nooit op geweld of rooverij,
 En wordt niet ijdel, als 't vermogen
 Geduurig aanwast: waakt en let,
 Dat gij het hart 'er nooit op zet;
 Zoo wordt ge door geen' schijn bedroogen.

8.

Eenmaal sprak God tot mij een woord,
 Tot tweemaal toe heb ik 't gehoord:
 „ Dat 's Heeren zijn de sterkt' en krachten. ”
 Ook is bij U de goedheid, Heer;
 Dies heeft van U elk stervling weêr
 Vergelding naar zijn werk te wachten.

D E LXIII. P S A L M.

I.

O God! Gij zijt mijn toeverlaat;
 Mijne God, U zoek ik met verlangen,
 Zoo ras wij 't morgenlicht ontvangen,
 Bij 't krieken van den dageraad:
 O Heer! mijn ziel en lichaam hijgen,
 En dorsten naar U in een land,
 Dat, dor en mat, van droogte brandt,
 Daar niemand laafenis kan krijgen.

2.

'k Heb U voorwaar in 't heiligdom
 Voorheen bêschouwd met vrolijk' oogen:
 Hoe zag ik daar uw alvermogen;
 Hoe blonk uw godlijk' eer alom!
 Want beter dan dit tijdelijk leven
 Is uwe goedertierenheid:
 Och! wierd ik derwaards weêr geleid,
 Dan zou mijn mond U d'cere geven.

Dan

3.

Dan zou ik, voor uw godlijk oog,
 Uw deugden al mijn leven prijzen,
 En in-uw' naam mijn' zang doen rijzen;
 Mijn handen heffen naar omhoog.
 Mijn ziel zou nieuwe kracht ontvangen,
 Verzadigd, als met vet en smeer;
 Mijn mond zou U vol vreugd, o Heer!
 Verheffen in zijn lofgezangen.

P A U Z E.

4.

Wanneer ik, op mijn legersteê,
 Aan U gedenk in stille nachten;
 Dan peinst mijn ziel met al haar krachten,
 Hoe Gij voorheen in angst en wee,
 Als mij de vijand wild' omringen,
 Mij vaardig zijt ter hulp geweest:
 Dies zal ik nu ook, onbevreesd,
 In schaduw van uw vleuglen, zingen.

5.

Mijn ziel kleeft U standvastig aan;
 Gij ondersteunt mijn zwakke schreden;
 Uw rechthand vol moogendheden
 Doet mij getroost en veilig gaan:
 Maar dezen, die mijn ziel begeeren,
 Opdat ik tot verwoesting raak',
 Staan bloot voor uw geduchte wraak;
 Zij zullen haast ten afgrond keeren.

6.

Men zal die boozen, door 't geweld
 Van 't fcherp gewette zwaard, doen sneeven,
 En aan de vofen overgeeven,

Ter prooi alom in 't open veld.
 Maar 's Konings hart zal zich verblijden
 In God, die 't gansch heelal regeert;
 En elk, die heilig bij Hem zweert,
 Zal zijne trouw met roem belijden.

7.

Want, hoe het gaa, de logenmond
 Zal nimmer ftrafloos zegepraalen:
 God ftelt de boosheid perk en paalen,
 De logenspreekers gaan te grond'.

D E LXIV. P S A L M.

1.

't **B**ehaag' U mij gehoor te geeven;
 Ik zend mijn klaagftem tot uw' troon:
 O Heer! dat zich uw hulp vertoon';
 Laat mij voor 's vijands magt niet beeven;
 Behoed mijn leven.

2.

Verberg mij voor de listigheden,
 En voor den heimelijken raad
 Der boozen, die geneigd tot kwaad,
 Oproerig in hun doen en reden,
 Steeds onrecht fmeeden,

Befcherm

3.

Bescherm mij tegen 't wreed vermogen,
 Van hun, wier tong is als een zwaard;
 Wier taal, met bitterheid gepaard,
 Tot pijlen dient op hunne boogen,
 Om t' ooreloogen.

4.

Zij leggen laagen voor de vroomen,
 Verschuilen zich voor hun gezicht,
 En treffen straks hen met hunn' schicht;
 Waardoor zij wreed hen om doen komen,
 En niemand schroomen.

5.

't Is 't kwaad, waarin z' elkandren sterken,
 Dat hun tot famenspraak verstrekt;
 Hun strikken houden zij bedekt;
 Zij zeggen van hun booze werken:
 „Wie zal die merken?”

P A U Z E.

6.

Hun drift, aan snood bedrog verbonden,
 Spitst daaglijks zich op listigheên.
 Hun hart, hun binnenst' peinst alleen
 Op valsch' en eerelooze vonden,
 Om elk te wonden.

7.

Maar God, aanschouwend' al hun laagen,
 Die bloot zijn voor zijn aangezicht,
 Zal ijlings met een' scherpen schicht
 Hen treffen, en, door zwaare plaagen,
 Hen straf doen draagen.

Hun

8.

Hrn tong, die andren durfd' ooteeren,
 En waare vroomen trotsch verfmaên,
 Zal zelf met fchande hen belaên:
 Ja, elk zal hun den rug toekeeren,
 En hen verneêren.

9.

Dan zullen alle menfchen vreezen;
 Het werk verheffen van den Heer;
 Zijn' lof verbreiden en zijn eer,
 En op zijn daên, alom gepreczen,
 Oplettend weezen.

10.

't Rechtvaardig volk zal zich verblijden,
 Betrouwend' op den HEER alleen;
 D' oprechten zullen, wel te vreên,
 Terwil' zij Hem hun harten wijden,
 Zijn' naam belijden.

DE LXV. P S A L M.

1.

De lofzang klimt uit Sions zaalen
 Tot U, met ftíl ontzag;
 Daar zal men U, o God! betaalen
 Geloften, dag bij dag:
 Gij hoort hen, die uw heil verwachten,
 O Hoorder der gebeên!
 Dies zullen allerlei geflachten
 Ootmoedig tot U treên.

Een

2.

Een stroom van ongerechtigheden
Had d'overhand op mij;
Maar ons weêrspannig overtreden
Verzoent en zuivert Gij.
Welzalig, dien Gij hebt verkooren,
Dien G' uit al 't aardsch gedruisch
Doet naadren, en uw heilstem hooren,
Ja woonen in uw huis.

3.

Daar zal ons 't goede van uw wooning
Verzaaden, reis op reis,
En 't heilig deel, o groote Koning!
Van uw geducht paleis.
Gij, Gij zult vreesfelijke dingen
Ons, in gerechtigheid,
Doen hooren, en ons blij doen zingen
Van 't heil, voor ons bereid.

4.

O onze God! o vast vertrouwen
Van 't allerverfte land,
Op wien al 's aardrijks einden bouwen,
En 't wijdstegelegen strand!
Gij, die de hemelhooge bergen
Doet pal staan door uw kracht,
Zoedat zij vloed en stormen tergen,
Gij zijt omgord met magt.

't Ge-

5.

't Gebruisch der zee doet Gij bedaaen,
 Daar Gij haar golven stilt;
 't Rumoer der volken, als der baaren,
 Betoont Ge, waar Gij wilt.
 Die d'einden dezer aard bewoonen,
 Aanschouwen, dag aan dag,
 De teeknen, die uw almagt toonen,
 Met vreez' en diep ontzag.

P A U Z E.

6.

Gij geeft, dat d'uitgang van den morgen
 En van den avond juich';
 En dat men U, voor al uw zorgen,
 Ootmoedig dank betuig'.
 Het land bezoekt Gij met uw' zegen,
 En, door U droog gemaakt,
 Verrijkt Gij 't grootlijks weêr met regen,
 Die tot den wortel raakt.

7.

De Godsrivier doet G' overvloeien,
 En op 't bereide land
 Het nuttig koren weelig groeien.
 Uw goddelijke hand
 Maakt d'opgeploegde voren dronken,
 Tot uit de weeke kluit,
 Daar 't dropplend nat is ingezonken,
 Gezegend voedsel spruit.

8.

Uw goedheid kroont de jaargetijen:
 Waar Gij uw' voetstap zet,
 Daar doet Gij 't al ten zegen dijen;
 Daar druipt het al van vet.
 Het woeste veld vangt zelfs die droppen,
 Zijn weide blijft niet droog;
 De heuvels stecken blijde toppen
 Met lachend groen omhoog.

9.

De velden zijn bedekt met kudden;
 De dalen zijn bekleed
 Met halmen, die van zwaarte schudden,
 En loonen 's landmans zweet.
 Zij juichen, elk op zijne wijze;
 Uw eer klimt uit het stof;
 Zij zingen, uwen naam ten prijze,
 Uw goedheid en uw' lof.

DE LXVI. PSALM.

I.

Juich, aarde, juich, met blijde galmen,
 Den grooten Schepper van 't heelal:
 Zing d'eer zijns naams, met dankbre psalmen;
 Verhef zijn' roem met lofgeschal.
 Zeg: „ o! hoe vreeslijk zijn uw werken!
 „ Gij doet uw wijgeduchte kracht,
 „ O God! aan al uw haaters merken,
 „ Die veinzend buigen voor uw magt. ”

Al

2.

Al 't aardrijk smeek' U, neêrgeboogen ;
 Het heft' de schoonste psalmen aan ;
 Gezangen, die uw' naam verhoogden,
 De glorie van uw wonderdaên.
 Komt allen, ziet Gods wijze wegen ;
 Wat is zijn werking hoog geducht,
 Het zij Hij 't menschedom met zijn' zegen
 Bezoekt, of met zijn strenge tucht!

3.

God baande, door de woeste baaren
 En breede stroomen, ons een pad ;
 Daar rees zijn lof op stem en snaaren,
 Nadat Hij ons beveiligd had.
 Hij zal eeuw uit eeuw in regeeren :
 Zijn oog bewaakt het heidendom.
 Hij zal d' afvalligen verneêren :
 Hij keert hun trotsch' ontwerpen om.

4.

Looft, looft den Heer der legerschaaren,
 O volken! heft een' lofzang aan :
 Hij wil ons in het leven spaaren,
 Ons hoeden op de steilste paên,
 Voor wanklen onzen voet bevrijden.
 Gij hebt ons voor een' tijd bedroefd,
 En ons gelouterd door het lijden,
 Gelijk het zilver wordt beproefd.

5.

Een net belemmerd' onze schreden;
 Een enge band hield ons bekneld;
 Gij liet door heerschzucht ons vertreeden;
 Gij gaaft ons over aan 't geweld.
 Hier scheen ons 't water t' overstromen;
 Daar werden wij gedreigd door 't vuur:
 Maar Gij deedt ons 't gevaar ontkomen,
 Verkwikkend' ons, ter goeder uur.

P A U Z E.

6.

Door 's Hoogsten arm 't geweld onttoogen,
 Zal ik, genoopt tot dankbaarheid,
 Verschijnen voor zijn heilig' oogten,
 Met offers, aan Hem toegeleid.
 Ik zal, nu ik mag adem haalen,
 Na zoo veel bangen tegenspoed,
 Al mijn geloften U betaalen,
 U, die, in nood, mij hebt behoed.

7.

Ik zal het brandaltaar doen rooken
 Van 't edelst' vee uit kooi en stal;
 Zoo worden vet en merg ontflooken,
 Bij 't lieflijk rijzend lofgeschal.
 Het rookwerk zal zijn' geur verspreiden,
 Daar ram bij ram wordt aangebragt:
 'k Zal bok en rund ten offer leiden,
 Opdat men z' U ter eere slag'.

Komt ;

8.

Komt, luistert toe, gij godgezinden,
 Gij, die den Heer van harte vreest,
 Hoort, wat mij God deed ondervinden;
 Wat Hij gedaan heeft aan mijn' geest.
 'k Sloeg, heilbegeerig, 't oog naar boven:
 Ik riep den Heer ootmoedig aan;
 Ik mogt met mond en hart Hem looven,
 Hem, die alleen mij bij kon staan.

9.

Waar' ik door ongerechtigheden
 En haar aanlokselen bekoord;
 Dan had de Heer naar mijn gebeden
 En jammerklagten niet gehoord.
 Maar nu, nu heeft, met gunstig' ooren,
 Mijn God op mijnen wensch gelet.
 Hij, die het al kan zien en hooren,
 Merkt' op de stem van mijn gebed.

10.

God zij altoos op 't hoogst geprezen!
 Lof zij Gods goedertierenheid,
 Die nimmer mij heeft afgewezen,
 Noch mijn gebed gehoor ontzaid!

DE LXVII. PSALM.

1.

D'algoede God zij ons genadig,
 En zegen' ons met overvloed;
 Hij doe zijn aangezicht gestadig
 Ons lichten, en Hij zij ons goed:
 Opdat elk geneegen
 Zich aan uwe wegen
 Op deez' aarde wem';
 En de blinde heiden,
 Nu van God gescheiden,
 Eens uw heil erkenn'.

2.

De volken zullen U belijden,
 O God! U looven al te saam';
 De landen zullen zich verblijden,
 En juichen over uwen naam:
 Volken zult Gij rechten,
 Hunne zaak beslechten,
 In rechtmatigheid;
 Volken op deez' aarde,
 Die uw arm vergaerde,
 Die Gij veilig leidt.

3.

De volken zullen, Heer, U looven,
 O Heer! U looven al te maal,
 Die d' aarde vruchtbaar maakt van boven,
 Dat z' ons op haar gewas onthaal'.
 God is ons geneegen;
 Onze God geeft zegen.
 Hij, die alles geeft,
 Hij zal zijn gepreezen;
 Hem zal alles vreezen,
 Wat op aarde leeft.

D E

DE LXVIII. PSALM.

1.

De HEER zal opstaan tot den strijd;
 Hij zal zijn haaters, wijd en zijd,
 Verjaagd, verstrooid doen zuchten:
 Hoe trotsch zijn vijand weezen moog',
 Hij zal, voor zijn ontzaglijk oog,
 Al sidderende vlugten.
 Gij zult hen, daar G' in glans verschijnt,
 Als rook en damp, die ras verdwijnt,
 Verdrijven en doen doolen.
 't Godlooze volk wordt haast tot asch;
 't Zal voor uw oog vergaan, als wasch,
 Dat smelt voor gloënde koolen.

2.

Maar 't vroomme volk, in U verheugd,
 Zal huppelen van zielevreugd,
 Daar zij hunn' wensch verkrijgen;
 Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
 Door 't licht dat van zijn aanzicht straalt,
 Ten hoogsten toppunt stijgen.
 Heft Gode blijde psalmen aan:
 Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan:
 Laat al wat leeft Hem eeren;
 Bereidt den weg, in Hem verblijd,
 Die door de vlakke velden rijdt;
 Zijn naam is HEER der heeren.

Springt

3.

Springt op van vreugd, verheft zijn' lof,
 Die, daar Hij woont in 't hemelhof,
 Een Vader is der weezen;
 Die weduwen haar recht verschaft,
 Die streng haar onderdrukkers straft,
 En voor zijn wraak doet vreezen:
 Een God, die zet, uit menschenmin,
 D'ontvruchtben in een huisgezin,
 En, om zijn magt te toonen,
 Gevangnen uit de boeien redt;
 Maar die verlaaters van zijn wet
 Doet in het dorre wonen.

I. P A U Z E.

4.

O God! toen Gij, met majesteit,
 Uw Israël hebt uitgeleid,
 En op uw heil doen hoopen;
 Toen Gij langs Parans woesten grond
 Hun voortoogt, schokte d'aard in 't rond;
 De hooge heemlen droopen;
 De bergen reezen zelfs omhoog;
 Men zag dit Sinaï voor 't oog
 Van Israels Koning beeven.
 Een' milden regen zondt G', o Heer!
 Op uw bezwijkend' erfnis neêr,
 Om sterkt' aan haar te geeven.

H

Uw

5.

Uw hoop, uw kudde woonde daar;
 Uit vrije goedheid waart Gij haar
 Een vriendelijk beschermer,
 En hebt ellendigen dat land
 Bereid door uw sterke hand,
 O Israëls Ontfermer!
 De Heer gaf rijke juichensstof,
 Om zijne wondren en zijn' lof,
 Met hart en mond, te melden:
 Men zag welhaast een groote schaar,
 Met klanken van de blijdfte maar,
 Vervullen berg en velden.

6.

De koningen, hoe zeer geducht,
 Zijn met hun heiren weggevlugt;
 Zij vlooden voor uw oogen:
 De buit van 't overwonnen land
 Viel zelfs de vrouwen in de hand,
 Schoon niet meê uitgetoogen.
 Al laagt g', o Isrel! als weleer,
 Gebukt bij tichelsteenen neêr,
 Toen gij uw juk moest draagen,
 En zwart waart door uw dienstbaarheid,
 U is een beter lot bereid;
 Uw heilzon is aan 't daagen.

7.

Gelijk een duif door 't zilverwit,
 En 't goud, dat op haar veedren zit,
 Bij 't licht der zonnestraalen,
 Ver boven andre vooglen pronkt,
 Zult gij, door 't godlijk oog belonkt,
 Weêr met uw schoonheid praalen.
 Wanneer Gods onweêrstaambre hand
 De vorsten uit het gansche land
 Verstrooid had en verdreeven,
 Ontving zijn erfdeel eedler schoon,
 Dan sneeuw, hoe wit zij zich vertoon',
 Aan Salmon ooit kon geeven.

II. P A U Z E.

8.

Dat Bazans hemelhooge berg
 Met al zijn heuveln Sion terg',
 En waane t'overtreffen;
 Wat springt gij bergen trotsch omhoog?
 Wat wilt g' u, in der volkren oog,
 Bij Sions berg verheffen?
 God zelf heeft dezen berg begeerd
 Ter wooning, om, aldaar geëerd,
 Zijn heerlijkheid te toonen:
 De H E E R, die hem verkoozen heeft,
 Die trouwe houdt, en eeuwig leeft,
 Zal hier ook eeuwig woonen.

H 2

Godt

9.

Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
 Zijn tien - en tienmaal duizend sterk,
 Verdubbeld in getalen:
 Bij hen is zijne majesteit
 Een Sinaï in heiligheid,
 Omringd van bliksemstralen.
 Gij voert ten hemel op, vol eer;
 De kerker werd uw buit, o Heer!
 Gij zaagt uw' strijd bekroonen
 Met gaaven, tot der menschen troost;
 Opdat zelfs 't wederhoorig kroost
 Altijd bij U zou wonen.

10.

Geloofd zij God met diepst ontzag!
 Hij overlaadt ons, dag aan dag,
 Met zijne gunstbewijzen;
 Die God is onze zaligheid.
 Wie zou die hoogste Majesteit
 Dan niet met eerbied prijzen?
 Die God is ons een God van heil;
 Hij schenkt, uit goedheid, zonder peil,
 Ons 't eeuwig zalig leven:
 Hij kan, en wil, en zal in nood,
 Zelfs bij het naadren van den dood,
 Volkomen uitkomst geeven.

III. PAUZE.

III. P A U Z E.

II.

Cewis, hoe hoog de nood mag gaan,
 God zal zijns vijands kop verslaan ;

Dien hairgen schedel vellen,
 Die trotsch, wat heilig is, onteert,
 En, daar hij schuld met schuld vermeert,
 Zich tegen Hem durft stellen.

De Heer heeft zelf ons toegezeid:

„ 'k Zal u, door magt en wijs beleid,

„ Uit Bazan weêr doen komen;

„ U zullen, als op Mozes beê,

„ Wanneer uw pad loopt door de zee,

„ Geen golven overstroomen.

12.

„ Dan moogt g' in zegepraal uw' voet,

„ Ja uwer honden tong, in 't bloed

„ Van elken vijand steeken.”

O groote God, geduchte Heer!

Uw gangen, zoo vol roem en eer,

Zijn aan uw volk gebleeken;

De gangen van mijn' God en Vorst,

Wien, schoon Hij 's weereids rijkskroon torst,

Deez' woningen behaagden.

De zangrei trad den speelrei voor,

In 't midden ging het vrolijk choor

Der trommelende maagden.

13.

Looft God in zijn gemeent' alom,
 Den Heer; gij, die in 't heiligdom,
 Als Isrels kroost, moogt naadren.
 Hoe vrolijk gaan de stammen op
 Naar Sions godgewijden top,
 Met Isrels achtbre vaadren;
 De vorsten van elk huisgezin;
 Zij trekken aan: hier Benjamin,
 Schoon klein, hij mogt regeeren;
 Daar Judaas stam, die glorie won;
 Ginds Naftali en Zebulon,
 Om God, hunn' Koning t'eeren.

IV. P A U Z E.

14.

Uw God, o Isrel! heeft de kracht
 Door zijn bevel u toegebracht.
 O God! schraag dat vermogen;
 Versterk het geen Gij hebt gewrocht,
 En laat uw hulp, door ons verzocht,
 Uw volk voortaan verhoogen.
 Dan pasfen, uwen naam ter eer,
 Om uwes tempels wil, o Heer!
 De vorsten op uw wenken;
 Zij zullen U, van alle kant,
 Zelfs uit het allerverfte land,
 Vereeren met geschenken.

15.

Scheld met uw stem het wild gediert,
 Dat in het riet zoo weeldrig tiert;
 De stier' - en kalverbenden;
 Het volk, dat stukken zilvers geeft,
 En dus zich onderworpen heeft,
 Maar loert op onz' ellenden.
 Gewis! wij zien hen reeds berooid,
 En 't oorlogzuchtig volk verstrooid:
 Gezanten zullen naadren;
 Egypten zal, met Moorenland,
 Tot God verheffen hart en hand,
 Den God van onze vaadren.

16.

Gij koningrijken, zingt Gods lof;
 Heft psalmen op naar 't hemelhof,
 Van ouds zijn troon en wooning;
 Daar Hij, bekleed met eer en magt,
 Zijn sterke stem verheft met kracht,
 En heerscht als Sions Koning.
 Geeft sterkt' aan onzen God en Heer;
 Hij heeft in Israël zijn eer
 En hoogheid willen toonen:
 Erkent dien God; Hij is geducht;
 Hij doet zijn sterkte boven lucht,
 En boven wolken wonen.

17.

Hoe groot, hoe vreeslijk zijt G' alom,
 Uit uw verheven heiligdom,
 Aanbidlijk Opperwezen!
 't Is Isrels God, die krachten geeft,
 Van wien het volk zijn sterkte heeft.
 Looft God: elk moet Hem vreezen.

DE LXIX. P S A L M.

I.

O God! verlos, en red mij uit den nood;
 De waatren zijn tot aan de ziel gekomen;
 Ik zink in 't slijk; ik voel mij overfroomen;
 Ik ga te grond'; de vloed is mij te groot.
 Ik roep mij moê in dezen jammerstaar;
 Mijn keel is heesch, zij is van droogt' ontsteeken;
 En, daar ik hoop op God, mijn' toeverlaat,
 Schrei ik mij blind; mijn oogen zijn bezwecken.

2.

Men telt veel eer de haren van mijn hoofd,
 Dan hen, die mij, doch zonder oorzaak, haaten;
 Men zoekt mijn' dood; geen onschuld kan mij baaten;
 Hen zie ik sterk, maar mij van kracht beroofd.
 Men eischt van mij, daar ik m' onschuldig ken,
 't Geroofde weêr, 'k moet voor voldoening zorgen.
 Gij weet, o God! hoe ver ik strafbaar ben;
 U is mijn schuld, mijn dwaasheid, niet verborgen.
 Beschaam.

3.

Befchaam door mij de stille hoope niet
 Van hun, die U, o H E E R der legerschaaren!
 Verwachten: laat geen schande wedervaaren
 Aan hun, die U steeds zoeken in verdriet:
 Met mij verging hun hoep, o Israëls God!
 Daar ik mijn' smaad om uwentwil moet draagen.
 Mijn aanschijn is bedekt met schand' en spot:
 Helaas! wat heb ik stof tot bitter klaagen!

I. P A U Z E.

4.

Mijn' broedren ben ik vreemd, door elk onteerd,
 En onbekend den zoonen mijner moeder;
 'k Vind onder hen noch schutsheer, noch behoeder;
 Want d'ijver van uw huis heeft mij verteerd.
 Ik draag den schimp, den smaad en overlast
 Der genen, die, alziende God! U smaaden:
 Ik heb geweend; mijn ziel heeft steeds gevast,
 Maar 'k word te meer met smaadheid overlaaden.

5.

Ik heb mijn vleesch met eenen zak bekleed,
 Maar hoor mijn' naam ten spot en spreekwoord maaken;
 De rechters zelfs doen niet dan klappen, laaken;
 'k Ben 't snaarenspeel van dronkaarts in mijn leed.
 Maar, H E E R! tot U, tot U is mijn gebed;
 Daar is, o God! een tijd van welbehagen,
 Een tijd van gunst, ter mijner hulp gezet;
 Hoor, naar uw trouw en heilwoord, dan mijn klaagen.

6.

Ruk, door uw magt, mij uit het slijk; behoed,
 En laat mij niet verzinken in de waatren;
 Maar red mij uit de handen mijner haatren;
 Uit deze kolk en diepen watervloed.
 Och! laat den stroom mij over 't hoofd niet gaan;
 Maar dat uw arm 't geweld der diepte fluite:
 Dat toch de put niet worde toegedaan,
 Noch over mij zijn' mond voor eeuwig fluite.

7.

Hoor mij, o H E E R! uw goedertierenheid
 Is goed; zie mij dan aan met gunstig' oogen:
 Hoe teêr, hoe groot is mij uw mededoogen!
 Verhoor uw' knecht, die heete traanen schreit.
 Verberg voor hem uw aangezicht toch niet;
 Want ik bezwijk door angst en tegenheden;
 Ai! haast U mij ter hulp, in mijn verdriet:
 De nood klint hoog; verhoor mijn smeekgebeden.

II. P A U Z E.

8.

Genaak, genaak in gunste tot mijn ziel;
 Bevrijd ze; laat de boozen, die mij haaten,
 Vijandig zijn, en alle deugd verlaten,
 Nooit roemen, dat ik in hun handen viel.
 Gij weet, wat schaamt' en smaad mij treff', o God!
 Daar niemand zich mijn onheil aan wil trekken;
 Hoe schandlijk ik der boosheid strekk' ten spot;
 Gij kent hen, die mij dezen angst verwekken.

Ver-

9.

Versmaadheid breekt en scheurt mij 't hart van een;
 Ik ben zeer zwak: de lasteringen snijden
 Mij door de ziel; ik wacht naar medelijden,
 Naar troosters; maar, helaas! ik vind er geen.
 Ja, groote God! zij hebben mij, tot spijz',
 Bij al mijn smert, nog bittere gal gegeven;
 Een edikteug is zelfs een gunstbewijs,
 Wanneer de dorst mijn lippen saam doet kleeven.

10.

Hun tafel word', o God! hun tot een' strik,
 Een' valfrik, daar zij straks in blijven hangen,
 En vollen loon van al hun kwaad ontvangen.
 Vervloek hun spijz'; dat niets hun ziel verkwikk';
 Verblind hunn' geest; verduister hun verstand;
 Verdonker hun gezicht; bewolk hun oogen:
 Verbreek hun kracht door uw getergde hand;
 Dat rusteloos hun lendnen wagglen moogen.

III. P A U Z E.

II.

Stort over hen uw gramschap uit; vertoon
 Uw' heeten toorn; grijp aan hen, die U haaten;
 Dat hun paleis verwoest zij en verlaten;
 Dat niemand meer in hunne tenten woon':
 Want dit geslacht, dat zich in 't kwaad verheugt,
 Vervolgt dien Gij verwond hebt en geslagen;
 Zijn smert strekt hun tot tijdverdrijf en vreugd;
 Zij doen van praot en schimp schier alles waagen.

12.

Doe misdaên toe tot al hun euveldaên;
 Laat hen tot uw gerechtigheid niet komen:
 Maar delg hen uit het levensboek der vroomen:
 Schrijf hen met uw rechtvaardig volk niet aan.
 Maar ik, ik ben ellendig en vol smart:
 Uw heil, o God! voer' m' in een hooge wooning;
 Dan zing ik blij, en, uit een dankbaar hart,
 Den grooten naam van mijnen God en Koning.

13.

Dat zal den H E E R veel aangenaamer zijn,
 Dan os of var, die hunnen klaauw verdeelen.
 De blijdschap zal het hart der vroomen freelen,
 Als zij mij zien verlost van smart en pijn.
 Gij, die God zoekt in al uw zielverdriet,
 Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leeven:
 Nooddruftigen veracht zijn goedheid niet;
 Nooit zal Hij zijn gevangenen begeeven.

14.

Gij hemel, aard en zee vermeldt Gods lof:
 Laat al wat leeft zijn trouw en goedheid prijzen;
 Want God zal aan zijn Sion hulp bewijzen,
 En Judaas steên herbouwen uit het stof.
 Daar zal zijn volk weêr wonen naar zijn' raad;
 God eeuwig hun zijn volle gunst betoonen:
 Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad,
 Zij, die zijn' naam beminnen, erflijk wonen.

DE LXX. PSALM.

I.

Daal haastig ter verlossing neêr,
 O God! en red mij uit gevaaren,
 Uit angsten, die mijn ziel bezwaaren.
 Spoed U ter mijner hulp, o H E E R!
 Laat allen, die mijn ziel belaagen,
 Beschaamd en schaamrood van mij vliên;
 Laat, die met vreugd mijn rampen zien,
 In hunne wenschen nimmer slaagen.

2.

Laat allen, die, met schampren spot,
 Mij hoonen, tergen en onteeren,
 Hunn' schimp ten loon, te rugge keeren;
 Vergaan op uw geducht gebod.
 Laat hen, die zich tot U begeeven,
 Hen, die uw heil beminnen, Heer,
 Geduurig juichen tot uw eer,
 En zingen; „ God zij hoog verheven! ”

3.

Ik ben nooddruftig, arm en naakt:
 O God! mijn Helper uit ellenden!
 Haast U tot mij; wil bijstand zenden:
 Uw komst is 't, die mijn heil volmaakt.

DE LXXI. PSALM.

I.

'k **B**etrouw op U; hoor mijn gebeden:
 Dat mij geen schaamt', o H E E R!
 In eeuwigheid verneêr':
 Re l mij door uw gerechtigheden:
 Bevrijd mij; neig uw ooren:
 Verlos mij; wil mij hooren.

2.

Wees mij een rots, om in te woonen;
 Een schuilplaats, daar mijn hart
 Steeds toevlugt vind' in smart:
 Uw hoog bevel zal blijkbaar toonen,
 Dat Gij, o groot' Ontfermer!
 Mijn burg zijt en beschermer.

3.

Bevrijd mij van 't geweld des snooden,
 Die 't heilig recht verkracht;
 Wiens trotsheid mij veracht.
 Ik wacht op U, o God der goden!
 Op wien ik vast vertrouwde,
 Van dat ik 't licht aanschouwde.

4.

Zoo Gij, van dat ik werd gebooren,
 Ja, van mijn eerst begin,
 Mij niet, uit teedre min,
 Hadt ondersteund, 'k waar' lang verlooren:
 Dies doe ik, in gezangen,
 U steeds mijn' lof ontvangen.

I. PAUZE.

I. P A U Z E.

5.

'k Was als een wonder in elks oogren;
 Doch Gij, mijn Toevlugt, Gij
 Stondt mij met sterkte bij:
 Laat dan mijn' mond uw' naam verhoogen,
 En al mijn levensdagen
 Van uwen roem gewaagen.

6.

Verwerp mij niet in hooger jaaren:
 Laat, bij den ouderdom,
 Dien 'k in uw gunst beklom,
 Uw voorzorg over mij niet vaaren:
 Laat, met de kracht van 't leven,
 Uw hulp mij niet begeeven.

7.

Hen, die op mijne ziele loeren,
 Hoort men, in hunnen raad,
 Uit onverzoenbren haat,
 Een goddelooze schimptaal voeren,
 En, tegen recht, te samen
 Mijn' ondergang beraamen.

8.

„ Ziet, zeggen zij, hij ligt verschooven:
 „ God staat niet aan zijn zij'.
 „ Jaagt, jaagt hem; grijpt hem vrij;
 „ Hij kan geen uitkomst zich belooven. „
 O God! toon m' uw ontferming,
 En haast U ter bescherming.

9.

Doe hen beschaamd staan en bezwijken,
 Wier woede mij bestrijdt,
 Wier haat mijn rust benijdt:
 Doe hen met snaad en schande wijken,
 Die tegen mij zich sterken,
 En mijne ramp bewerken.

II. P A U Z E.

10.

Mijn hart zal steeds op U vertrouwen:
 Mijn mond vindt, tot uw' lof,
 Geduurig ruimer stof,
 En zal uw recht en heil ontvouwen;
 Schoon ik de recks dier schatten
 Kan tellen noch bevatten.

11.

Ik zal blijmoedig henen treden,
 In 's H E E R E N moogendheid.
 Mijn hart is uitgebreid,
 O Heer! om uw gerechtigheden,
 Ja die alleen, te prijzen
 Op aangename wijzen.

12.

Gij hebt mij, van mijn kindsche dagen,
 Geleid en onderricht:
 Nog blijf ik naar mijn' pligt.
 Van uwe wondren blij gewaagen.
 O God! wil mij bewaaren,
 Bij 't klimmen mijner jaaren.

Blijf

13.

Blijf mij in mijne grijsheid sterken;
 Verkwik mijn' ouderdom:
 Bewaak mij van rondom;
 Zoo meld' ik dit geslacht uw werken;
 Zoo zal 'k uw grootheid zingen
 Voor hun nakomelingen.

III. P A U Z E.

14.

Ik roem, o eeuwig Alvermogen!
 'k Roem uw gerechtigheid,
 Die zooveel glans verspreidt,
 Zoo heerlijk schittert uit den hoogten.
 O Heer der legerschaaren!
 Wie kan U evenaaren?

15.

Gij deedt mij veel benaauwdheid smaaken
 En drukkend harteleed;
 Maar, tot mijn hulp gereed,
 Zult Gij mij weder leevend' maaken,
 Mij uit den afgrond trekken,
 En met uw vleuglen dekken.

16.

Gij zult met luister mij omringen,
 Mij troosten in mijn smart:
 Dan zal ik, blij van hart,
 Met luit en harp uw goedheid zingen,
 O heilig Opperwezen,
 Door Israël gepreezen!

Mijn

17.

Mijn lippen zullen, juichend, roemen
 In psalmen, U gewijd,
 Dat Gij mijn Helper zijt:
 Mijn tong zal U mijn' Redder noemen;
 Uw gunst den godgetrouwen,
 Den ganschen dag, ontvouwen.

18.

'k Zal uw gerechtigheid verheffen,
 Die mij in eer herstelt,
 Die al mijn haaters velt.
 'k Zie hen door schand' en schaamte treffen;
 Ik zie hen schaamrood vlugten,
 Die mijne ziel doen zuchten.

 DE LXXII. P S A L M.

I.

Geef, Heer, den Koning uwe rechten,
 En uw gerechtigheid
 Aan 's Konings zoon, om uwe knechten
 Te richten met beleid:
 Dan zal Hij al uw volk beheeren,
 Rechtvaardig, wijs, en zacht;
 En uw ellendigen regeeren;
 Hun recht doen op hun klagt.

2.

De bergen zullen vrede draagen,
De heuvels heilig recht;
Hij zal hun vrolijk op doen daagen
Het heil, hun toegezegd.
't Ellendig volk wordt dan uit lijden
Door zijnen arm gerukt;
Hij zal nooddrustigen bevrijden;
Verbrijzlen, wie verdrukt.

3.

Zij zullen U eerbiedig vreezen,
Zoo lang er zon of maan
Bij 't nageflacht ten licht zal weezen,
En op en ondergaan.
Hij zal gelijk zijn aan den regen,
Die daalt op 't laate gras;
Aan droppels, die met milden zegen
Besproeien 't veldgewas.

4.

't Rechtvaardig volk zal weelig groeien;
Daar twist en wrok verdwijnt,
Zal alles door den vrede bloeien,
Tot dat geen maan meer schijnt.
Van zee tot zee zal Hij regeeren,
Zoo ver men volkren kent;
Men zal Hem van d'Eufraat vereeren,
Tot aan des aardrijks end.

Het

5.

Het woeste volk zal voor Hem knielen:
 Zijn vijand lekt het stof;
 En Tharhis voert, met rijke kielen,
 Geschenken naar zijn hof:
 Met giften zullen langs de stroomen
 De Koningen der zee,
 En Scheba nevens Seba komen,
 Hem smeekend' om den vrede.

P A U Z E.

6.

Ja elk der vorsten zal zich buigen,
 En vallen voor Hem neêr;
 Al 't heidendom zijn' lof getuigen,
 Dienstvaardig tot zijn eer.
 't Behoeftig volk, in hunne nooden,
 In hun ellend' en pijn,
 Gansch hulpeloos tot Hem gevloeden,
 Zal Hij ten redder zijn.

7.

Nooddruftigen zal Hij verschoonen;
 Aan armen, uit genaê,
 Zijn hulpe ter verlossing toonen:
 Hij slaat hun zielen gaê,
 Als hen geweld en list bestrijden,
 Al gaat het nog zoo hoog:
 Hun bloed, hun traanen, en hun lijden,
 Zijn dierbaar in zijn oog.

„ Zoo

8.

„ Zoo moet' de Koning eeuwig leeven! ”
 Bidt elk met diep ontzag:
 Men zal Hem 't goud van Scheba geeven;
 Hem zegnen dag bij dag.
 Is op het land een handvol koren,
 Gekoesterd door de zon;
 't Zal op 't gebergt geruisch doen hooren,
 Gelijk de Libanon.

9.

De stedelingen zullen bloeien,
 Gelijk het malsche kruid;
 Zijn naam en roem zal eeuwig groeien.
 Ook zal, eeuw in eeuw uit,
 Het nageslacht zijn grootheid zingen,
 Zoolang het zonlicht schijn':
 Hun zal een schat van zegeningen,
 In Hem, ten erfdeel zijn.

10.

Dan zal, na zooveel gunstbewijzen,
 't Gezegend heidendom
 't Geluk van dezen Koning prijzen,
 Die Davids troon beklom.
 Geloofd zij God, dat eeuwig Wezen,
 Bekleed met moogendheên;
 De H E E R, in Israël gepreezen,
 Doet wondren, Hij alleen.

11.

Zijn naam moet' eeuwig' eer ontvangen;
 Men loov' Hem vroeg en spaé:
 De weereld hoor', en volg' mijn zangen
 Met Amen, Amen, na.

DE LXXIII. PSALM.

I.

Ja waarlijk! God is Isrel goed,
 Voor hun, die rein zijn van gemoed:
 Hoe donker ooit Gods weg moog' weezen;
 Hij ziet in gunst op die Hem vreezen.
 Maar, ach! hoe wel mijn ziel dit weet,
 Mijn voeten waren, in mijn leed,
 Schier uitgeweeken, en mijn treên
 Van 't spoor der godvrucht afgeleên.

2.

Ik zag met nijdig' oogen aan,
 Hoe dwaazen hier op roozen gaan;
 En hoe godloozen in hun gangen
 Al veeltijds rust en vreê erlangen:
 Zij weeten van geen traanenbrood;
 Van geene banden, tot hunn' dood;
 Hun kracht is frisch, zij zijn gezond,
 Tot op hunn' laatsten avondfond.

3.

Zij weeten doorgaans van verdriet
 En mocit', als andre menschen, niet;
 Men ziet hen bittre smert noch plaagen,
 Als andre stervelingen, draagen:
 Dies zijn ze trotsch, en doen den waan,
 Gelijk een gouden keten, aan:
 't Geweld, dat deugd en pligt versmaadt,
 Bedekt hen, als een praalgewaad.

Indien

4.

Indien men op hunn' voorspoed let,
 Hun oogen puilen uit van vet;
 Hun weelde, wat zij zich belooven,
 Gaat hun verbeelding nog te boven.
 Zij mergelen de menschen uit,
 En spreken, trotsch op roof en buit,
 Steeds uit de hoogte van hun magt,
 Terwijl hun hart de deugd belacht.

I. P A U Z E.

5.

Hun mond tast zelfs den hemel aan,
 Gods albestuur schijnt hun een waan;
 Terwijl hun tong op aarde wandelt,
 Geen mensch ontziet, maar elk mishandelt,
 Daarom keert zich Gods volk hier toe,
 En schrikt, wanneer hun, bang te moê,
 Het water, daar hun niets gelukt,
 Met bekers vol wordt uitgedrukt.

6.

Dan peinst de ziel: is 't waar? zou God
 Ook weeten van mijn droevig lot?
 Zou d'Allerhoogste van mijn klaagen
 En bittere rampen kennis draagen?
 Ziet dezen, hoe godloos en wreed,
 Zijn evenwel bevrijd van leed;
 De rust volgt hen op al hun paên,
 En hun vermogen groeit steeds aan.

Zoe

7.

Zoo heb ik dan vergeefs gestreên;
 Mijn hart gezuiverd, en gebeên;
 Vergeefs heb ik in reine plasfen
 Van onschuld mijne hand gewaschen:
 Want al den dag ben ik geplaagd;
 Mijn ziel verschríkt, mijn boezem jaagt;
 En nooit verscheen er morgenfond,
 Waarop ik geen kastijding vond.

8.

Zoo ik dit zeggen staaven zou,
 Gewis, dan waar' ik niet getrouw
 Aan 't waard geslacht van uwe kindren,
 En zou hun hoop en moed vermindren.
 Nochtans heb ik, met al mijn kracht,
 Die Godsregeering overdacht;
 Maar 't was een stuk, dat, in mijn oog,
 Mij moeilijk viel en veel te hoog.

9.

[Dit duurde, tot ik uit dien drom
 Van neevlen ging in 't heiligdom,
 Om met de godspraak raad te pleegen:
 Daar zag ik, op wat glatte wegen
 De voorspoed zelfs de boozen leidt,
 En, hoe G' in 't eind hunn' val bereidt,
 Zij storten van den top van eer
 In eeuwige verwoesting neêr.

II. PAUZE.

II. P A U Z E.

10.

Hoe worden zij, tot ieders schrik,
 Vernield, als in een oogenblik!
 Hoe moeten zij het leven enden,
 Van angst verteerd in hun ellenden!
 Hun weeld' is als een droom vergaan.
 O Heer! wanneer Gij op zult staan,
 Zult Gij hun toonen, onverwacht,
 Hoe Gij hun ijdel beeld veracht.

11.

Toen 't zwellend hart met ongeduld
 En wrevel' afgunst werd vervuld,
 En ik geprikkeld in mijn nieren,
 Om trotsch mijn drift den toom te vieren;
 Was mijn verstand van licht beroofd:
 Ik heb Gods waarheid niet geloofd;
 Maar was, door mijn' verwaanden geest,
 Bij U een onvernuftig beest.

12.

'k Zal dan geduurig bij U zijn,
 In al mijn nooden, angst en pijn;
 U al mijn liefde waardig schatten,
 Wijl Gij mijn rechthand woudt vatten.
 Gij zult mij leiden door uw' raad,
 O God, mijn heil, mijn toeverlaat!
 En mij, hiertoe door U bereid,
 Opneemen in uw heerlijkheid.

I

Wien

13.

Wien heb ik nevens U omhoog?
 Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog
 Op aarde nevens U toch lusten?
 Niets is er, daar ik in kan rusten:
 Bezwijkt dan ooit, in bittere smart,
 Of bangen nood, mijn vleesch en hart,
 Zoo zult Gij zijn voor mijn gemoed
 Mijn rots, mijn deel, mijn eeuwig goed.

14.

Wie, ver van U, de weelde zoekt,
 Vergaat eerlang, en wordt vervloekt:
 Gij roeit hen uit, die afhooreeren,
 En U den trotschen nek tockeeren;
 Maar 't is mij goed, mijn zaligst lot,
 Nabij te weezen bij mijn' God:
 'k Vertrouw op Hem, geheel en al,
 Den HEER, wiens werk ik roemen zal.

 DE LXXIV. P S A L M.

I.

Waarom, o God! zijn wij in eeuwigheid
 Van uwe gunst en onderstand verstooken?
 Hoe kan uw toorn dus tegen ons nog rooken,
 Die schaapen zijn, zelfs door uw hand geweid?

2.

Herdenk de trouw, aan ons voorheen betoond;
 Denk aan uw volk, door U van ouds verkreegen;
 Denk aan uw erf, het voorwerp van uw' zegen;
 Aan Sions berg, daar G' certijds hebt gewoond.

3.

Ruk spoedig aan; verdubbel uwe schreên;
Zie hoe de Stad verwoest ligt en vergeeten:
Des vijands magt heeft alles neêrgefmeeten,
Uw heiligdom verdorven en vertreên.

4.

Uw vijand heeft ter plaatse van 't gebed,
Gelijk een leeuw, gebruld, bij 't zegevieren:
Zelfs, U ten schimp, heeft hij zijn krijgsbanieren,
In trotschen moed, tot teekenen gezet.

5.

Elk woedt om strijd, en toont zich onbeschroomd:
Men houwt en hakt, dat poort en bindten beeven;
Gelijk men slaaft om bijlen aan te geeven,
En ijvrig kapt in 't hoog en dicht geboomt.

6.

Dus hebben z' ook, doldriftig, onbesuisd,
Graveerfelen, pilaaren, wanden, boogen,
Wier kunststeraad de lust was van elks oogten,
Met zwaard, houweel en hamer woest vergruisd.

7.

Uw heiligdom is door het vuur verteerd:
Niets heeft zijn' glans voor 't woên des gloeds beveiligd.
Uw schoon paleis, uw wooning is ontheiligd,
Ten gronde toe in puin en asch verkeerd.

8.

„Laat, zeiden zij, laat ons het gansche land,
„Geplonderd, voor onz' overmagt doen zwichten.”
Hun wreede vuist heeft al de godsgestichten:
Uw' naam ten hoon, verbrijzeld of verbrand.

I. P A U Z E.

9.

Wij zien aan ons, na al dit ongeval,
Geen teeknen meer van uwe gunst gegeven;
Niet één profeet is ons tot troost gebleeven;
Geen stervling weet, hoe lang dit dauren zal.

10.

Hoe lang, o God! zal, in dit zwaar verdriet,
De vijand ons zijn wreede trotsheid toonen?
Zal hij uw' naam in eeuwigheid dan hoonen?
Neen, 't kan niet zijn; dat duldt uw glorie niet.

11.

Ach! waarom trekt G' uw hand dus van ons af,
Uw rechtchand, die ons ten steun kan strekken?
Ai! wil haar eens uit uwen boezem trekken;
En maak een eind van uw gestrenge straf.

12.

Gij evenwel, Gij blijft dezelfd', o Heer!
Gij zijt van ouds mijn toeverlaat, mijn Koning,
Die uitkomst gaaft, en, uit uw hemelwooning,
Voor ieders oog, uw haatren gingt te keer.

13.

Gij spleet weleer de schelfzee door uw kracht.
Gij hebt den kop der woest' en felle draaken,
Het vreeslijk heir, dat Isrel dorst genaaken,
In 't hart der zee, verbroomen door uw magt.

14.

Uw sterke hand heeft 's Leviathans woën
Betoombd, gestuit; deed Farao bezwijken:
Daar 't woest gediert aan duizenden van lijken,
Op 't dorre strand, zijn' rooflust mogt voldoen.

Hoc

15.

Hoe menigmaal hebt G' ons uw gunst betoogd,
't Zij G' een fontein deedt uit een rots ontspringen;
Of op een' hoop de waatren samendringen,
Wanneer de stroom door U werd uitgedroogd.

16.

De dag is d'uw'; ook vormdet Gij den nacht.
Gij schiept het licht, de zon met gloed en straalen:
Door U is d'aard gesteld in juiste paalen:
Elk jaarfaizoen hebt Gij tot stand gebragt.

II. P A U Z E.

17.

Herdenk, mijn God, herdenk die wonderdaên;
Een dwaas geslacht heeft uwen naam gelasterd;
De vijand, van uw vreez' en dienst verbasterd,
Heeft uwen roem met smaad en schimp belaên.

18.

Geef 't wild gediert, dat niets in 't woên ontziet,
De ziele van uw tortelduif niet over;
Laat, groote God, om een' gehaaten roover,
Uw kwijnend volk niet eeuwig in 't verdriet.

19.

Beschouw, herdenk uw vastgestaafd verbond;
Laat dat uw hart tot ons in liefd' ontvonken:
Het land is vol van duistre moordspelonken,
Vanwaar 't geweld ons grieft met wond op wond.

20.

Dat elk verdrukt' uw' bijstand eens erlang';
Laat, laat uw volk niet schaamrood wederkeeren;
Maar wil van hun ellend' en nooddrift weeren,
Opdat z' uw' naam verheffen in gezang.

21.

Rijs op, o God! rijs op, toon uw gezag;
 Betwist uw zaak, wees onze pleitbefechter;
 't Is meer dan tijd: gedenk, o hoogste Rechter!
 Wat smaad de dwaas U aandoet dag op dag.

22.

Vergeet niet, Heer, dien onverdraagbren hoon,
 Dat luid geroep van al uw weêrpartijders:
 Het woest getier van uwe magtbestrijders
 Stijgt telkens op tot voor uw' hemeltroon.

 DE LXXV. P S A L M.

I.

U alleen, U looven wij;
 Ja wij looven U, o Heer!
 Want uw naam, zoo rijk van eer,
 Is tot onze vreugd nabij:
 Dies vertelt men, in ons land,
 Al de wondren uwer hand.

2.

Als ik 't ampt ontvangen zal,
 Wil ik, volgens eed en pligt,
 Altoos recht doen in 't gericht.
 Land en volk was in verval;
 Maar zijn pijlers steld' ik vast,
 Tegen woed' en overlast.

3.

Tot het dom en dwaas geflacht
 Zeid' ik: „ Wees niet zinneloos: ”
 Tot de snooden: „ Weest niet boos,
 „ Dat gij hoornen, sterk van kracht,
 „ Woedende naar boven steekt,
 „ En met stijven halze spreekt. ”

4.

Geen geval, geen zorg, geen list,
 Oost noch west, noch zandwoestijn,
 Doet ons meer of minder zijn:
 God is richter, die 't beflist;
 Die, als aller Oppervoogd,
 Deez' vernedert, dien verhoogt.

5.

Want des HEEREN hand besluit
 Eenen kelk vol bitterheid,
 In zijn gramschap toebereid,
 En Hij drenkt er 't menschedom uit;
 Doch der goddeloozen mond
 Zuigt zijn hef uit, tot den grond.

6.

'k Zal dit melden, 'k zal altijd
 Zingen Jakobs God ter eer,
 Slaan der boozen hoornen neêr,
 Vellen wat zijn' naam bestrijdt;
 Maar der vroomen hoorn en magt,
 Zal verhoogd zijn door Gods kracht.

DE LXXVI. PSALM.

I.

God is bekend bij Judaas stam,
 Daar Hij zijn' hoogen zetel nam;
 Zijn naam is groot in Israël:
 In Salem staat, op zijn bevel,
 De hutte van dien Hemelkoning;
 Op Sion is zijn heilige woning.

2.

Daar heeft de vijand boog en schild
 En vuurge pijlen op verspild;
 God brak het zwaard, hedwong den krijg.
 Dat vrij het roofgebergte zwijg;
 Uw roem, o groot en heerlijk Wezen!
 Is tot veel hooger top gereezen.

3.

Stouthartigen zijn daar beroofd;
 Daar fliep en heir en opperhoofd;
 De kloekste had geen handen meer;
 Maar viel in 't stof verflagen neêr.
 O God van Jakob! door uw schelden
 Vergingen paarden, wagens, helden.

4.

Gij, vreeslijk zijt Gij in 't gericht:
 Wie zal bestaan voor uw gezicht?
 Zoo ras uw mond het vonnis streek,
 Uw oordeel van den hemel bleek;
 Toen vreesde d'aarde voor uw oogen;
 Toen werd ze stil door uw vermogen.

5.

Als God ter hooge vierschaar steeg,
 't Zachtmoedig volk verlossing kreeg,
 Ontzette zich het gansch heelal.
 Gewis, der menschen gramschap zal,
 Wanneer z' op 't hevigst is aan 't blaaken,
 Uw' grooten lof nog grooter maaken.

6.

Woedt nog de wraaklust onbeschroomd,
 Die wordt door U ras ingetoomd.
 Doet dan geloften aan den HEEER,
 Betaalt die, uwen God ter eer,
 Gij allen, die dien grooten Koning
 Omringt in zijn doorluchte woning.

7.

Men voer' dien God geschenken aan,
 Die vreeslijk is in al zijn daen;
 Hij sloot de vorsten weg in 't graf.
 En snijdt hunn' geest als druiven af;
 Hij, die den koningen der aarde,
 Zelfs op hun troonen, vreeze baarde.

DE LXXVII. P S A L M.

I.

Mijn geroep, uit angst en vreezen,
 Klimt tot God, het Opperwezen,
 God, die, in mijn ongeval,
 D'ooren tot mij neigen zal.
 'k Zocht Hem in mijn bange dagen;
 'k Bragt de nachten door met klaagen;
 'k Liet niet af mijn hand en oog
 Op te heffen naar omhoog.

I 5

'k Schatte

2.

'k Schatte mij geheel verlooren ;
 'k Mogt van geen vertroosting hooren ;
 Als mijn ziel aan God gedacht ,
 Loosd' ik niet dan klagt op klagt ;
 Peinsd' ik aan mijn vruchtloos kermen ,
 Vruchtloos roepen om ontfermen ,
 Dacht ik , hoe God anders helpt ,
 Mijne ziel werd overstelpt.

3.

Slaap weêrhieltd Gij van mijn oogen ;
 'k Was verflagen , neêrgeboogen ,
 En , verftomd door al 't verdriet ,
 Wars van menfchen , sprak ik niet.
 'k Overdacht al d'oude dagen ,
 Jaaren , ceuwen , gunften , plaagen ,
 En wat immer aan mijn ziel
 Van Gods hand te beurte viel.

4.

'k Dacht , hoe 'k God met vreugd voor dezen
 Op mijn fnaaren had gepreezen ;
 'k Overleid' in diepe fnart ,
 's Nachts met een miftrouftig hart ,
 En mijn geest doorzocht de reden ,
 Waarom God die tegenheden
 Mij in zulk een maate zond ,
 En wat mij te duchten ftond ,

5.

Zou de Heer zijn gunstgenooten,
Dacht ik, dan altoos verftooten?

Niet goedgegunftig zijn voortaan?

Nimmer ons meer gadeslaan?

Zouden zijn belofteniften

Verder haar vervulling misfen,

Vruchtloos worden afgewacht,

Van geflachte tot geflacht?

P A U Z E.

6.

Zou God zijn genaë vergeeten?

Nooit meer van ontferming weeten?

Heeft Hij zijn barmhartigheên

Door zijn gramschap afgefneên?

'k Zei daarna: „ dit krenkt mij 't leven:

„ Maar God zal verandering geeven;

„ D'Allerhoogfte maakt het goed:

„ Na het zuure geeft Hij 't zoet.”

7.

'k Zal gedenken, hoe voordezen

Ons de HEER heeft gunst beweezen;

'k Zal de wondren gadeslaan,

Die Gij hebt van ouds gedaan:

'k Zal naauwkeurig op uw werken,

En derzelve uitkomst merken,

En, in plaats van bittere klagt,

Daar van fpreeken dag en nacht.

8.

Heilig zijn, o God! uw wegen;
 Niemand spreek' uw hoogheid tegen!
 Wie, wie is cen God als Gij,
 Groot van magt en heerschappij?
 Ja Gij zijt die God, die d'ooren
 Wondren doet op wondren hooren;
 Gij hebt uwen roem alom
 Groot gemaakt bij 't heidendom.

9.

Door uw' arm en alvermogen
 Hebt Gij Isrel uitgetoogen;
 Jakobs kindren, Josefs zaad
 Vrij gemaakt van Faroos haat.
 't Water zag, o God! U komen;
 't Water zag U, en de stroomen
 Steigerden vol schrik omhoog;
 D'afgrond werd beroerd, en droog.

10.

Dikke wolken gooten water;
 Hooger zwerk gaf fel geklater;
 Uwe pijlen, zoo geducht,
 Vloogen vlamvend door de lucht.
 't Zwaar geluid der donderslagen
 Deed het al in 't ronde waagen;
 En de weereld werd verlicht,
 Door herhaalden bliksemschicht.

D'aarde

II.

D'aarde sloeg van schrik aan 't beeven,
 Toen z' U langs uw pad zag streeven,
 Zee en groote waters door,
 In het nooit ontdekte spoor:
 Toen G' uw volk den weg bereiddet,
 Daar Gij 't als een kudde leiddet:
 Mozes en Aärons hand
 Bragt hen dus naar 't heilig land.

DE LXXVIII. P S A L M.

I.

Neem, o mijn volk! neem mijne leer ter ooren;
 Neig oor en hart, om naar mijn stem te hooren:
 'k Zal met mijn' mond u wijze spreuken leeren,
 Verborgenheên, van ouds af waardig t'eeren;
 Mij vloeit een schat van wijsheid uit den mond,
 Gelijk een bron, die voortspringt uit den grond.

2.

Verborgenheên, met diep ontzag te melden,
 Die ons voorheen de vaderen vertelden,
 Die wij hun kroost ook niet verbergen moogen,
 Die stellen wij het nageslacht voor ooggen,
 Des HEEREN lof uit 'slands historieblaên,
 Zijn' sterken arm, en groote wonderdaên.

3.

Want God heeft zijn getuigenis gegeven
 Aan Jakobs huis; een wet, om naar te leeven,
 Die Israël zijn nageslacht moet leeren,
 Opdat men nooit haar kennis moog' ontbeeren:
 God vordert, dat de naneef, eeuwen lang
 Van kind tot kind, dit onderwijs ontvang'.

4.

Opdat z' op God hun hoope stellen zouden ;
 In 't oog zijn daên, in 't hart zijn wetten houden ,
 En nimmermeer weêrspannig God verachten ,
 Verdraaid en krom, als voorige geslachten ,
 Wier hart niet was gericht naar zijn gebod,
 Wier geest niet was getrouw met hunnen God.

I. P A U Z E.

5.

Wat kon de boog den besten schutter baaten?
 Toen Efraïm Gods wegen had verlaaten ,
 Vlood al het heir ten dage van het strijden ,
 En moest aldus de zwaarste neêrslag lijden :
 Op Gods verbond werd niet van hun gelet ;
 Zij weigerden te wandlen in zijn wet.

6.

Zijn wonderdaên, door niemand af te meeten,
 Zijn trouweloos en snood van hun vergeeten ;
 Die wonderdaên, waardoor Egyptens helden
 Bezweeken zijn in Soans vette velden ;
 Daar Hij, tot troost in hunner vaadren leed,
 Voor ieders oog de grootste teekens deed.

7.

Zijn almagt wist de zee van een te scheiden,
 En 't angstig heir daar droogvoets door te leiden ;
 Als op een' hoop deed Hij de waatren rijzen :
 Hij gaf des daags, om hun den weg te wijzen,
 Een wolkkolom ; een licht des vuurs bij nacht ;
 Totdat Hij hen in 't vruchtbaar Kanân bragt.

Ook

8.

Ook spleeten zelfs de rotsen op zijn wenken,
 Geen afgrond kon het volk ooit milder drenken :
 De woesteniĳ gaf zuivre watervlieten ,
 Die d'Almagt uit de steenrots voort deed schieten ,
 Gelijk een stroom, die, golvend afgeleên ,
 Zijn armen spreidt door al de velden heen.

I I. P A U Z E.

9.

Maar schoon zij dus Gods goedheid ondervonden,
 Nog pleegden z' in 't vervolg de snoodste zonden :
 In 't woest geweest uit vetter land getoogen,
 Vergranden zij des Allerhoogsten oogen ;
 Verzochten God, en eischten, ten bewijz'
 Van zijne magt, naar hunne lusten, spijs'.

10.

Zij spraken stout: „ kan God in wildernissen
 „ Ook keur van spijs' op onze tafel dischen ?
 „ 't Is waar, Hij floeg de rots, en deed de stroomen ,
 „ In overvloed, uit harde klippen komen ;
 „ Maar, is zijn magt zoo onbepaald en groot ;
 „ Hij geev' dan hier zijn volk ook vleesch en brood.”

11.

Dit hoorde God, en werd op 't hoogst verbolgen ;
 Zijn vuur ontstak om Jakob te vervolgen ;
 De felle toorn van 't eeuwig Opperwezen
 Deed Israëĳ al sidderende vreezen ;
 Omdat zij niet geloofden aan Gods mond,
 Noch op zijn heil vertrouwden naar 't verbond.

Daar

12.

Daar God, voor hun bezorgd, in hunne nooden
 De wolken zelfs van boven had geboden,
 De hemeldeur ontflooten, mild in 't zegnen,
 En 't manna doen rondom hun tenten reegnen,
 Opdat zijn volk, ten blijk van zijne trouw,
 Dit hemelkoorn op reiz' genieten zou.

III. P A U Z E.

13.

Elk mogt zijn brood, zoo mild hem toegemeeten,
 Dat wonderbrood der magtigen nu eeten;
 Den teerkost tot verzading hun gegeven.
 Een oostenwind werd door Hem voortgedreeven,
 En 't zuiden gaf, in 't aangevoerde zwerk,
 Geen minder blijk van zijn krachtdaadig werk.

14.

Toen daalde 't vleesch, als stof en dichte regen;
 Een groote vlugt van vooglen, neêrgezeegen,
 In menigte, gelijk aan 't zand der stranden,
 Viel toen van zelfs hun rijkelijk in handen;
 Viel op Gods wenk rondom elks woning neêr,
 En spijsde 't heir van Isrels Opperheer.

15.

Toen aten zij, en werden zat van eeten;
 Hun eetlust werd voldaan, hoe godvergeeten;
 Maar eer hun drift en toemeloos begeeren,
 Waarmeê dat volk Gods almagt dorst onteeren,
 Verzadigd was, zie daar de straf terstond,
 Terwijl de spijs nog was in hunnen mond.

Zie

16.

Zie daar Gods toorn, gelijk een vuur, ontstooken;
 Zijn eer werd op hun magtigsten gewrooken,
 Daar plaag op plaag geweldig nedervelden
 't Aanzienlijkst deel, het puik van Isrels helden.
 Maar 't volk ging voort, hun ongelooft hield aan;
 God had vergeefs zijn wonderen gedaan.

IV. P A U Z E.

17.

Daarom deed Hij in ijdelheid hun dagen
 Vergaan, en, door een reeks van felle plaagen,
 In schrik en angst hen slijten hunne jaaren:
 Maar bragt Hij hen op nieuw in doodsgevaaren,
 Dan vraagden zij naar God, en keerden weêr,
 Entzochten vroeg uit bange vreez' den Heer.

18.

Dan dachten zij, hoe 't eeuwig Opperwezen
 Hun Rotssteen was, en hoe in angst voordezen
 De hooge God verlossing had gezonden;
 Dan vleiden zij Hem valschlijk met hun monden,
 En bukten laag, omdat de nood hen drong,
 Maar loogen Hem met hun geveinsde tong.

19.

Hun hart was boos, vervuld met slinkse streeken;
 Van zijn verbond was groot en klein geweeken;
 Doch God vergaf barmhartig hunne schulden;
 Verdorf ze niet, schoon zij de maat vervulden;
 Hij wendde zelfs zijn gramschap dikwijls af,
 En wekte nooit zijn gansche wraak ter straf.

Hij

20.

Hij dacht in gunst, door hunne ramp bewoogen;
 Zij zijn toch vleesch, zij hebben geen vermogen;
 Zij zijn een wind, die gaat, en nooit zal keeren:
 Hoe dikwijls dorst hun wrevel God onteeren!
 De wildernis zag door hun booze paên
 Hem bitterheên en smerten aangedaan.

V. P A U Z E.

21.

Want elk ging voort in God op 't snoodst te tergen,
 En nieuw bewijs van zijne magt te vergen;
 Den heiligen God van Israël te kwellen,
 En paal en perk aan zijne daên te stellen;
 Zij dachten niet aan dien doorluchten tijd,
 Waarin Gods hand hen had van 't juk bevrijdt.

22.

Hoe Hij zijn oog op hen had neêrgeflagen;
 Egypten van zijn teekenen deed waagen,
 En Soans veld, daar Hij hen af wou zondren,
 Een streng tooneel deed worden van zijn wondren;
 Daar poel en beek, en groot' en kleine vloed
 Ondrinkbaar werd, en niets dan walglijk bloed.

23.

Hij zond een heir, door niemands hand te weeren,
 Veel ongediert, om alles te verteeren:
 Zijn groote kracht deed vorschen uit de stroomen,
 Tot wis bederf van gansch Egypten komen;
 Hij gaf 't gewas, met vlijt gekweekt, en 't kruid
 Den kruidworm en den springhaan tot een' buit.

24.

De wijnstok werd door hagel neêrgefneeten;
 De wilde vijg daardoor van een gereeten;
 De landman zag zijn vruchtbaar veld bederven;
 Zijn kleiner vee door zwaaren hagel sterven;
 Zijn beesten door den fellen bliksem slaan,
 En jammerlijk door vuur en vlam vergaan.

25.

Ook zond Hij toorn, verbolgenheid en nooden,
 Verftoordheid, angst en vreeslijk' onheilsbooden;
 Hij baand' een' weg voor zijne grimmigheden,
 Waarlangs de wraak zou treên met wisse schreden;
 Hun ziel werd niet onttrokken aan het graf;
 Terwijl Hij 't vee aan 't pestvuur overgaf.

VI. P A U Z E.

26.

Egyptenland zag al het eerstgebooren
 Door 's hemels wraak geslagen, en verlooren;
 De dood der jeugd, 't beginsel van Chams krachten,
 Vervulde tent en veld met jammerklagen,
 Waaruit Gods volk als schaapen werd geleid,
 En vrij en blij op Parans grond geweld.

27.

Ja, zonder vreez' mogt Isrel veilig trekken;
 Het zag de zee zijn haatren overdekken;
 Want God, hun God, bragt hen bevrijd van banden
 Naar 't land, door Hem geheiligd uit de landen,
 Tot dezen berg, dien zijne hand verkreeg,
 En die daarna ten hoogsten luister steeg.

Het

28.

Het heidendom werd voor hun weggedreeven;
 Aan elk, naar 't snoer, zijn erfenis gegeven,
 En Isrel mogt in eigen tenten wonen:
 Maar 't wufte volk ging voort in God te hoonen;
 Verzocht den Heer, versmaadde zijn gebied,
 En hield het recht des Allerhoogsten niet.

29.

Zij weeken af door trouwelozen handel,
 En volgden dus der vaadren snoonen wandel:
 Zoo keeren zich bedriegelijke boogen,
 Waardoor somwijl de schutter wordt bedroogen.
 Des Heeren toorn en ijver werd getergd,
 Door beeldendienst en hoogten op 't gebergt.

VII. P A U Z E.

30.

Dit hoorde God, en heeft, op 't felst ontflooken,
 Dit boos bestaan op Israël gewrooken,
 Dat volk versmaad met beelden en altaaren;
 Dies liet Hij tent en tabernakel vaaren,
 Die Hij zich daar ter wooning had gesticht,
 En tot zijn eer te Silo opgericht.

31.

Het onderpand van 't heerlijk alvermogen,
 Zijn heilig ark gaf Hij, voor Isrels oogen,
 Den Filiftijn in d'ongewijde handen;
 Zijn volk ten zwaard', of in de slaafsche banden.
 Gods Majesteit, getergd, zag van omhoog
 Zijn erfnis aan, met een verbolgen oog.

Het

32.

Het vuur verflond de strijdbre jongelingen;
 Der maagden lof vergat men op te zingen;
 Hun priesterfchap, hoe hoog door God verheven,
 Werd, laag verneêrd, aan 't zwaard ter prooi gegeven;
 En d'arme weêuw bezweek van zielverdriet,
 Of zat door fcbrik verftomd, en weende niet.

33.

Toen ftond God op met gunftige gedachten,
 Als na een' flaaop ontwaakt met nieuwe krachten;
 Ja als een held, ontzaglijk in zijn gangen,
 Die nieuwen moed heeft door den wijn ontvangen;
 En floeg tot fmaad, met zijn geduchte hand,
 Het uiterft' deel van 's vijands ingewand.

VIII. P A U Z E.

34.

Doch Jofefs tent liet Hij verachtlijk vaaren;
 In Efraïm verkoos Hij geen altaaren,
 Maar Hij had lust in Judaas ftam te woonen,
 Om daar zijn magt en heerlijkheid te toonen
 Op Sions berg, dien 's wecrelds Opperheer
 Bemind' en koos ten zetel van zijn eer.

35.

Daar bouwde Hij als hoogten zijne muuren,
 Zijn heiligdom, dat d'eeuwen zou verduuren,
 Gelijk deez' aard, gegrond door zijne krachten,
 In eeuwigheid geen wanklen heeft te wachten;
 Held David, dien Hij van de fchaapskooi nam,
 Verkoos Hij zich ten Vorst uit Judaas ftam.

36.

Hij deed zijn' knecht van achter 't vee zich spoeden,
 Om Jakobs zaad, zijn dierbaar volk, te hoeden;
 Zijn Israël, ten erfdeel Hem verkreegen:
 Dus heeft die Vorst geheerscht met roem en zegen,
 Gods volk oprecht en met verstand geweid,
 En 't rijk beschermd door dapper krijgsbeleid.

D E LXXIX. P S A L M.

I.

Getrouwe God, de heidnen zijn gekomen,
 Zij hebben stout uw erfland ingenoomen:
 Jerufalem, de tempel, uw altaaren,
 't Ligt al verwoest door die geweldenaaren.
 Uw knechten zijn geveld,
 Door hun verwoed geweld;
 Hun lijken, onbegraaven,
 Verzaaden, na hunn' dood,
 't Gediert in hongersnood,
 En gier en kraai en raaven.

2.

Het kostlijk bloed van uwe gunstgenooten,
 Als water om Jerufalem vergooten,
 Doet wijd en zijd des vijands woede blijken:
 Het gansche veld is nu bezaaid met lijken,
 Van d'eer des grafs beroofd.
 De nabuur schudt het hoofd,
 En lacht met onz' ellenden:
 Ons deerniswaardig lot
 Stelt ons ten smaad, ten spot
 Van vreemden en bekenden.

Hoe

3.

Hoe lang zult Gij in gramschap zijn ontftooken?
 Zal 't hevig vuur uws ijvers eeuwig rooken?
 Stort uwe wraak op hen, die ons verteeren,
 Op volken, die uw' grooten naam niet eeren:

Want Isrel, door hun magt
 Verschriklijk omgebracht,
 Ligt in zijn bloed verdronken:
 Zijn wooning, al de troost
 En lust van Jakobs kroost,
 Gelijkt thans naar spelonken.

4.

Gedenk niet meer aan 't kwaad, dat wij bedreeven:
 Onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeeven!
 Waak op, o God! en wil van verder lijden
 Ons klein getal door uwe kracht bevrijden.

Help ons, barmhartig Heer,
 Uw' grooten naam ter eer;
 Uw trouw koom' ons te stade:
 Verzoen de zwaare schuld,
 Die ons met schrik vervult;
 Bewijs ons eens genade.

P A U Z E.

5.

Waarom zou zich der heidnen magt vermeêren?
 Uw hoog gezag door bittren schimp oonteen,
 En vraagen, door hunn' trotschen waan bedroogen:
 „Waar is hun God? waar blijkt nu zijn vermogen?”

Vergeld hunn' overmoed;
 Wreek uwer knechten bloed,
 O God van ons betrouwen!
 Verdedig onze zaak;
 Doe 't heidendom uw wraak,
 Zelfs voor ons oog, aanschouwen.

6.

Ail hoor naar hen , die in gevangnis kwijnen ;
 Laat hun gekerm voor uw gezicht verschijnen :
 Bevrijd hen , die , gedreigd met doodsgevaaren ,
 Op uwe hulp met smeekend' oogen staaren :

Vergeld den wreeden snaad ,
 Waarmê des nabuurs haat
 Uw moogendheid dorst schenden ;
 Geef hun , o Opperheer !
 Die zevenvoudig weêr ;
 Zie neêr op onz' ellenden .

7.

Zoo zullen wij , de schaapen uwer weiden ,
 In eeuwigheid uw' lof , uw eer verbreiden ,
 En zingen van geslachten tot geslachten
 Uw trouw , uw' roem , uw onverwinbre krachten .

DE LXXX. P S A L M.

1.

Neem , Isrels Herder , neem ter ooren ,
 Die Jofefs kroost , door U verkooren ,
 Als schaapen gunstig hebt geleid ;
 Die eenen troon van heiligheid
 U tusfchen Cherubs hebt geticht ;
 Verschijn weêr blinkend met uw licht .

2.

Die glans ftraal' Efraïm in d'oogen ;
 Toon Benjamin uw groot vermogen ;
 Verlos Manasse , tot uw eer :
 Gevrouw Herder , breng ons weêr :
 Verlos ons , toon ons 't lieflijk licht
 Van uw vertroostend aangezicht .

3.

Hoe lang, o H E E R der legermagten!
 Verwerpt Gij, toornig, onze klagten?
 Hoe lang verlaat G' ons in den nood?
 Gij spijsst uw volk met traanenbrood:
 Gij drenkt het, in zijn' jammerstaat,
 Met traanen, uit een volle maat.

4.

In 't bitter leed, dat wij verduuren,
 Zien w' ons aan onze nagebuuren,
 Helaas! door U ten schimp gesteld;
 Ons door hun twisten neêrgeveld.
 Wij zien, daar ons hun haat vertreedt,
 Hen spotten om ons harteleed.

5.

Laat ons, o God der legermagten!
 Niet vruchtloos op uw' bijstand wachten;
 Ga onzen haatren zelf te keer;
 Getrouwe Herder, breng ons weêr:
 Verlos ons, toon ons 't lieflijk licht
 Van uw vertroostend aangezicht.

P A U Z E.

6.

Gij vindt in ons een welbehagen:
 Gij bragt, o God! in vroeger dagen,
 Uw' wijnstok uit Egyptenland:
 Gij zelf hebt gunstig hem geplant;
 Voor hem de volken uitgeroeid,
 Hem plaats bereid, hem mild besproeid.

K

Hij

7.

Hij heeft zijn wortels uitgeschooten:
 De bergen werden door zijn looten,
 Als waren 't ceedren, overdekt:
 Hij heeft zijn ranken uitgestrekt,
 In zijnen bloei en frischnen staat,
 Tot aan de zee, tot aan d'Eufraat.

8.

Waarom hebt Gij zijn' muur verbroomen?
 Hem van uw zorg en hulp verftooken?
 Men plukt, men trapt hem met den voet:
 Het boschzwijn heeft hem ongewroet;
 Het wild gediert hem afgeweid,
 Daar 't zich door 't gansche land verspreidt.

9.

Keer weêr, o God der legermagten!
 Tot ons, die op uw' bijstand wachten;
 Zie uit den hoogen hemel neêr:
 Herstel uw' wijnstok als welcer;
 Den stam, ter liefd' uws Zoons geplant,
 Dien Gij gesterkt hebt door uw hand.

10.

Hij ligt verbrand en afgehouden.
 Als Gij verwoest, wie zal dan bouwen!
 Uw hand zij over 's menschen Zoon,
 Dien G' U gesterkt hebt tot den troon:
 Zoo leeven wij, door U bevrijd,
 Altoos aan uwen dienst gewijd.

II.

Behoud ons, H E E R der legermagten;
 Zoo zullen w'ons voor afval wachten;
 Zoo knielen w' altoos voor U neêr.
 Getrouwe Herder, breng ons weêr:
 Verlos ons, toon ons 't lieflijk licht
 Van uw vertroostend aangezicht.

D E LXXXI. P S A L M.

I.

Zingt nu blij te moê
 't Magtig Opperwezen
 Eenen lofzang toe:
 Om ons heilgenot
 Worde Jakobs God
 Met gejuich gepreezen.

2.

Zingt een' psalm, en geeft
 Trommels aan de reien:
 Wat in Isrel leeft
 Roep' zijn grootheid uit;
 Harp en zachte luit
 Moet' zijn' roem verbreien.

3.

't Blij bazuingeschal
 Klink' in Isrels ooren,
 Doe nu overal
 Deze maar verstaan:
 „ 't Feest der nieuwe maan,
 „ 't Feestuur is gebooren.”

4.

Want dit is 't bevel
 Van den Heer der heeren
 Aan zijn Israël;
 Dit is 't hoog gebod,
 't Recht van Jakobs God,
 Dat wij billijk eeren.

5.

Dit doet Jofefs zaad
 Aan Egypten denken,
 En in welk een' staat,
 Daar 't een spraake vond,
 Die het niet verstond,
 God zijn heil wou schenken.

I. P A U Z E.

6.

'k Heb hunn' hals bevrijd
 Van den last te draagen;
 't Was die blijde tijd,
 Toen hun moede hand
 Werd in 's vijands land
 Van den pot ontslagen.

7.

Op uw noodgeschrei
 Deed ik groote wondren.
 Onder mijn gelei
 Vondt gij hulp; mijn woord
 Werd van u gehoord,
 Uit de plaats der dondren.

'k Nam

8.

'k Nam te Meriba
Proef van uw vertrouwen,
Of g' op mijn genaê,
In uw tegenbeên,
Op mijn' naam alleen
En mijn woord zoudt bouwen.

9.

Hoort mij, zei ik toen,
Onder u betuigen,
Wat gij hebt te doen:
Och dat Israël
Zich, op mijn bevel,
Onder mij wou buigen!

10.

Eert geen' uitlandsch' god;
Wacht u voor uw zielen;
Wilt naar mijn gebod,
Mijnen naam ten hoon,
Voor geen valsche goôn,
Voor geen vreemde, knielen.

11.

Ik, ik ben de H E E R;
'k Ben uw God, die heilig
Ijvre voor mijn eer,
Die u door mijn hand
Uit Egyptenland
Leidde vrij en veilig.

K 3

II. PAUZE.

II. P A U Z E.

12.

Opent uwen mond,
 Eischt van mij vrijmoedig,
 Op mijn trouwverbond:
 Al wat u ontbreekt,
 Schenk ik, zoo gij 't smeekt,
 Mild en overvloedig.

13.

Maar mijn volk wou niet
 Naar mijn stemme hooren;
 Israël verliet
 Mij en mijn geboën;
 't Heeft zich andre goën,
 Naar zijn' lust, verkooren.

14.

'k Liet hen dies, veracht,
 Naar 't hun goeddocht, handlen;
 'k Liet dit boos geslacht,
 Naar de keuze viel
 Van hun dwaaze ziel,
 In hun wegen wandlen.

15.

Och! had, naar mijn' raad,
 Zich mijn volk gedraagen!
 Och! had Isrels zaad
 Op mijn effen paën
 Ijvrig willen gaan,
 Naar mijn welbehagen!

'k Had

16.

'k Had hun haaters ras
En geheel verflonden;
Wie hun tegen was
Had, aan alle kant,
Mijn geduchte hand
Zeker ondervonden.

17.

Haaters van den HEER
Hadden Hem gegeven,
Schoon geveinsd, zijn eer;
Ook zou Isrels tijd,
Van de smert bevrijd,
Eeuwig zijn gebleeven.

18.

'k Had u dan tot spijs'
Vette tarw doen groeien,
En u ten bewijz',
Hoe ik u kon voën,
Honigbeeken doen
Uit de rotsen vloeien.

DE LXXXII. P S A L M.

I.

In d'achtbre Godsvergaderingen
Staat God, als richter der gedingen;
Hij oordeelt over goed en kwaad,
In 't midden van der goden raad.
Hoe lang zult gij van 't richtsnoer wijken,
Een onrechtvaardig vonnis strijken,
En acht slaan op het aangezicht
Der goddeloozen in 't gericht?

K 4

Toont

2.

Toont aller goden God te vreezen;
 Doet recht aan armen en aan weezen;
 Rechtvaardigt hem, die billijk klaagt,
 Verdrukt of arm uw hulpe vraagt:
 Verlost geringen uit hun lijden,
 En wilt behoeftigen bevrijden;
 Rukt z' uit der goddeloozen hand:
 Gerechtigheid verhoogt een land.

3.

Maar ach! hier is het recht vergeeten;
 Men heeft noch kennis noch geweeten;
 Men wandelt in de duisternis:
 Het wankelt al wat zeker is;
 Dies ziet men 's aardrijks grondvest beeven,
 'k Heb wel voorheen u d'eer gegeven,
 Dat ik u goden heb genoemd,
 En als Gods kinderen geroemd.

4.

Gij zult nochtans het leven derven;
 En, als gemeene menschen, sterven;
 Eens storten van den stoel der eer
 In 't graf, als elk der vorsten, neêr.
 Sta op, o God! en wil ontwaaken;
 Ai! oordeel 't aardrijk; richt de zaaken;
 Want Gij bezit, op aard alom,
 De volkeren in eigendom.

DE LXXXIII. PSALM.

I.

Zwijg niet, o God! houd U niet doof;
 Wij worden, zoo Gij zwijgt, ten roof;
 Wees toch niet ftijl; ai! wil ontwaaken;
 Want zie, o God! uw haaters maaken
 Een krijgsgeties om zich te wreeken:
 Zij durven ftout den kop opfteeken.

2.

Hun aanflag is verwoed en boos;
 Zij zoeken, heimelijk en loos,
 Uw volk, dat zij zoo bits verachten,
 Te dempen met vereende krachten,
 Dat Gij, met zooveel gunst en zorgen,
 Houdt, als een' fchat, bij U verborgen.

3.

Zij zeiden ftout, en heet op buit:
 „ Komt aan, men roei' gansch Isrel uit;
 „ Opdat dit volk, gelijk voor dezen,
 „ Voortaan geen volk meer mooge weezen;
 „ Dat niemand Isrels naam doe hooren;
 „ Dat zijn gedachtnis gaa verlooren.”

4.

Want famen zijn zij 't eens geraakt;
 't Verbond is tegen U gemaakt:
 Daar zien wij Edoms tenten naadren;
 Ginds Ismaël zich faam vergaadren;
 De Moabieten, Hagareenen,
 En Gebal zich in 't veld vereenen.

5.

Met hun trekt Ammon ééne lijn,
 En Amalek, en Palestyn',
 En die in 't rijke Tyrus woonen;
 Ook liet zich Asfur bij hen troonen;
 Een magtig rijk, waarop zij leunen,
 En Lots ontaarte kinders steunen.

6.

Dat hen, o God! uw gramfchap flaa,
 Als Midian, als Sifera,
 Als Jabin, die bij Kifons stroomen,
 En t'Endor gansch zijn omgekomen;
 Wanneer uw ijver niemand spaarde,
 Maar hen vertrad, als flijk der aarde.

P A U Z E.

7.

Sla hen en hunne prinfen, Heer,
 Als Oreb en als Zeëb, neêr;
 Doe al hun vorften, hoe verheven,
 Als Zebah en Salmuna sneeven,
 Die met geweld Gods land en daken
 Zich wilden ter bezitting maaken.

8.

Maak, dat dit volk geen rustplaats vind'
 Verftroui hen door een' wervelwind;
 Als stoppels door een' storm gedreeven;
 Als wouden 't vuur ter prooi gegeven;
 Als bergen, in wier ingewanden
 Ontftooken pik en zwavel branden.

Vervolg

9.

Vervolg ze dus van oord tot oord,
 En drijfze met uw onweêr voort:
 Verschrik hen met uw dwarrelwinden,
 Zoo dat zij rust noch schuilplaats vinden:
 Doe hen, o H E E R! vol schande vlieden,
 Opdat z' uw naam eens hulde bieden,

10.

Beschaam, verschrik hen eeuwiglijk;
 Dat ieder schaamrood rugwaards wijk';
 Verniel hun heiren, doe hen weeten,
 Dat Gij alleen de H E E R moogt heeten;
 Die groote naam van 't hoogste Wezen
 Doe 't weereldrond erbidig vreezen.

D E LXXXIV. P S A L M.

I.

Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,
 O H E E R, der legerschaaren God!
 Zijn mij uw huis en tempelzangen!
 Hoe branden mijn geneegenheên,
 Om 'sH E E R E N voorhof in te treên!
 Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen:
 Mijn hart roept uit tot God, die leeft,
 En aan mijn ziel het leven geeft.

2.

Zelfs vindt de musch een huis, o Heer!
 De zwaluw legt haar jongskens neêr
 In 't kunstig nest, bij uw altaaren,
 Bij U, mijn Koning! en mijn God!
 Verwacht mijn ziel een heilrijk lot,
 Geduchte H E E R der legerschaaren!
 Welzalig hij, die bij U woont,
 Gestaa'g U prijst en eerbied toont.

3.

Welzalig hij, die al zijn kracht
 En hulp alleen van U verwacht,
 Die kiest de welgebaande wegen:
 Steekt hen de heete middagzon
 In 't moerbeidal, Gij zijt hun bron,
 En stort op hen een' milden regen,
 Een' regen, die hen overdekt,
 Verkwikt, en hun tot zegen strekt.

P A U Z E.

4.

Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort;
 Elk hunner zal, in 't zalig oord
 Van Sion, haast voor God verschijnen:
 Let, H E E R der legerschaaren, let
 Op mijn ootmoedig smeekgebed;
 Ai! laat mij niet van druk verkwijnen;
 Leen mij een toegeneegen oor,
 O Jakobs God! geef mij gehoor.

O God!

5.

O God! die ons ten schilde zijt,
 En ons voor alle ramp bevrijdt,
 Aanschouw toch uw' gezalfden Koning.
 Eén dag is in uw huis mij meer
 Dan duizend, daar ik U ontbeer:
 'k Waar' liever in mijns Bondgods woning
 Een dorpelwachter, dan gewend
 Aan d'ijde vreugd in 's boozen tent.

6.

Want God; de HEER, zoo goed, zoo mild,
 Is t'allen tijd' een zon en schild;
 Hij zal genaad' en eere geeven:
 Hij zal hun 't goede niet in nood
 Onthouden, zelfs niet in den dood,
 Die in oprechtheid voor Hem leeven.
 Welzalig, HEER, die op U bouwt,
 En zich geheel aan U vertrouwt.

DE LXXXV. PSALM.

I.

Gij hebt uw land, o HEER! die gunst betoond;
 Dat Jakobs zaad op nieuw in vrijheid woont;
 De schuld uws volks hebt G' uit uw boek gedaan;
 Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan;
 Gij vindt in gunst, en niet in wraak, uw' lust;
 De hitte van uw gramschap is gebluscht.
 O heilrijk God! weer verder ons verdriet;
 Keer af uw wraak, en doe uw' toorn te niet.

2.

Heeft dan, o Heer! uw gramschap nimmer end?
 Zal z' eindelijk niet eens worden afgewend?
 Of zal uw toorn ook op ons nakroost woên?
 Zult G' uit den dood ons niet herleeven doen,
 Opdat uw volk zich weêr in U verblij'?
 Dat toch, o HEER! uw goedheid ons bevrij':
 Geef ons uw heil, en red door uwe hand,
 Uit vrije gunst, het zuchtend vaderland.

3.

Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft;
 Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft,
 Zijn' gunstgenoot, van blijden troost en vreê,
 Mits hij niet weêr op 't spoor der dwaasheid treê.
 Voorwaar Gods heil is reeds nabij 't geslacht,
 Het welk Hem vreest, en zijne hulp verwacht;
 Opdat er eer in onzen lande woon',
 En zich aldaar op 't luisterrijkst vertoon'.

4.

Dan wordt genaê van waarheid blij ontmoet;
 De vrede met een' kus van 't recht gegroet;
 Dan spruit de trouw uit d'aarde blij omhoog;
 Gerechtigheid ziet neêr van 's hemels boog:
 Dan zal de HEER ons 't goede weêr doen zien;
 Dan zal ons 't land zijn volle garven biên;
 Gerechtigheid gaat voor zijn aangezicht,
 Hij zet z' alom, daar Hij zijn treden richt.

DE LXXXVI. PSALM.

1.

Neig, o HEER! uw gunstig' ooren,
 Om mij in mijn' angst te hooren:
 'k Ben ellendig, diep in nood,
 Gansch van heul en hulp ontbloomt.
 Hoed mijn ziel, Gij zijt almagtig,
 En ik ben uw gunst deelagtig:
 O mijn God, die mij aanschouwt!
 Red uw' knecht, die U vertrouwt.

2.

Wie toch is, als Gij, weldaadig?
 Wees mij dan, o HEER! genadig,
 Want mijn roepen en geklag
 Klimt tot U, den gansch en dag;
 Wil de ziel uws knechts verblijden,
 Ondersteun hem in zijn lijden,
 Want ik hef mijn hart en oog,
 Trouwe God, tot U omhoog.

3.

HEER, door goedheid aangedreeven
 Zijt Gij mild in 't schuld vergeeven:
 Wie U aanroept in den noed
 Vindt uw gunst oneindig groot:
 HEER, neem mijn gebed ter ooren;
 Wil naar mijne smeeking hooren;
 Merk, naar uw goedgunstigeên,
 Op de stem van mijn gebeên.

'k Ben

4.

'k Ben gewoon, in bange dagen,
 Mijn benaauwdheid U te klaagen;
 Gij toch, die d'ellenden ziet,
 Hoort mij, en verftoot mij niet:
 Heer, wat goën de heidnen roemen,
 Niemand is bij U te noemen;
 Daaden, als uw groote daên,
 Treft men nergens elders aan.

P A U Z E.

5.

Al de heidnen, door uw handen
 Voortgebracht in alle landen,
 Zullen tot U komen, Heer,
 Bukken voor uw aanschijn neêr,
 En uw' naam ter eere leeven;
 Gij zijt groot en hoog verheven;
 Gij doet duizend wonderheên;
 Gij zijt God, ja Gij allêen.

6.

Leer mij naar uw' wil te handlen;
 'k Zal dan in uw waarheid wandlen;
 Neig mijn hart, en voeg het faam
 Tot de vreez' van uwen naam.
 Heer, mijn God, ik zal U looven,
 Heffen 't gansche hart naar boven;
 'k Zal uw' naam en majesteit
 Eeren tot in eeuwigheid.

Want

7.

Want uw goedheid, hoogst gereezen,
 Hebt Gij dikwijls mij beweezen,
 En mijn ziel, hoe zeer verdrukt,
 Uit het diepst van 't graf gerukt.
 O mijn God! de trotsaarts spannen
 Boos te famen met tyrannen,
 Tot mijn' dood en zielsverdriet;
 Zij ontzien uw hoogheid niet.

8.

Maar Gij, Heer, Gij zijt langmoedig;
 Zeer barmhartig, overvloedig
 In genaê, die ons behoedt,
 Groot van waarheid, eindloos goed.
 Wend U tot mijn ziel genadig;
 Sterk uw' knecht, en geef weldaadig
 Ondersteuning aan den zoon
 Uwer dienstnaagd, van den troost.

9.

Doe een teeken mij ten goede,
 Dat mijn haaters in hun woede
 Moogen zien, hoe, tot hunn' spijt,
 Gij mij troost, en mij bevrijdt.

D E LXXXVII. P S A L M.

I.

Zijn' grondslag, zijn onwrikbre vastigheden
 Heeft God gelegd op bergen, Hem gewijd;
 De H E E R, die zich in Sions heil verblijdt,
 Bemint het meer dan alle Jakobs steden.

2.

Men spreekt van u zeer heerelijke dingen,
 O schoone stad van Isrels Opperheer!
 'k Zie Rahab, ik zie Babel, tot uw eer,
 Bij hen geteld, die mijne grootheid zingen.

3.

De Filistijn, de Tyriër, de Mooren,
 Zijn binnen u, o Godstad! voortgebracht;
 Van Sion zal het blijde nageslacht
 Haast zeggen: „deez' en die is daar geboren.”

4.

God zal ze zelf bevestigen en schraagen,
 En op zijn rol, daar Hij de volken schrijft,
 Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
 En doen den naam van Sions kindren draagen.

5.

Dan wordt mijn naam met lofgejuich gepreezen;
 Dan zullen daar de blijde zangers staan,
 De speelliën op de harp en cymbel slaan,
 En binnen u al mijn fonteinen weezen.

DE LXXXVIII. PSALM.

I.

O God mijns heils, mijn Toeverlaat!
 Tot U hef ik mijn droeve klagten:
 Ik roep, bij dagen en bij nachten,
 Tot U in mijnen jammerstaat.
 Ik nader biddend; wil mij hooren,
 En neig tot mijn geschrei uw ooren.

2.

Mijn ziel, der tegenheden zat,
 Wordt moedeloos, wil mij begeeven;
 Het einde nadert van mijn leven:
 'k Ben krachteloos en afgemat.
 Ik ben, door overmaat van kwaalen,
 Als zij, die reeds ten grave daalen.

3.

'k Ben afgezonderd bij den hoop
 Der dooden, die, ter neêr geslagen,
 In 't bloeien van hun blijde dagen
 Gestuit in hunnen levensloop,
 Met aard bedekt, van elk vertreeden,
 Door uwe hand zijn afgesneeden.

4.

Gij hebt mij in den kuil gelegd;
 In diept', in duisternis geslooten:
 Uw grimmigheid heeft mij verstoeten:
 Mij neêrgedrukt, mij troost ontzegd.
 Gij doet op mij uw oordeel komen,
 Als onweêrstaambre waterstroomen.

5.

Ik derf mijn vrienden , tot mijn straf :
 Zij zijn vervreemd van mededoogen :
 Ik ben een gruwel in hun oogen :
 Gij wendt hen alle van mij af.
 Een bange kerker doet mij zuchten :
 Ik kan de banden niet ontvlugten.

P A U Z E.

6.

Mijn oogen treuren om mijn leed,
 Om al mijn' angst, om al mijn lijden:
 O H E E R ! wil mij van straf bevrijden;
 Ach ! toon U tot mijn hulp gerêed :
 'k Smeek dag aan dag om uw ontferming:
 Leen mij de hand tot mijn bescherming.

7.

Zult Gij aan dooden wondren doen ?
 Zult G' overleednen doen verrijzen,
 Om hier uw' grooten naam te prijzen ?
 Zal 't graf uw' wijzen raad bevroên ?
 Zal daar uw goedheid zich verspreiden ?
 Zal 't woest verderf uw trouw verbreiden ?

8.

Wie zal uw wondren, uw beleid,
 Ooit in de duisternis vertellen ?
 Wie ooit uw recht in 't daglicht stellen,
 Ter plaatse der vergetelheid ?
 Maar ik, eer d'uchtend aan komt breken,
 Zal U, o H E E R ! om bijstand smecken.

Waarom

9.

Waarom is 't, dat Gij mij verftoot?
 Waarom verbergt G' uw gunstrijk' oogen?
 'k Was, van der jeugd af, neêrgeboogen,
 Bedrukt, en worstlend met den dood.
 Ik moet, vol angst, uw gramschap draagen:
 'k Ben twijfelmoedig en verflagen.

10.

'k Ben met verschrikking aangedaan:
 Mijn moed verflaauwt; mijn leden beeven:
 Uw dierbre gunst heeft mij begeeven:
 De vlam uws toorns doet mij vergaan.
 'k Moet dag aan dag met duizend rampen,
 Als met het woën der golven, kampen.

11.

Gij hebt en medgezel en vriend
 Van mij verwijderd in mijn lijden,
 Zoo dat mijn ziel, hoe z' ook moet' strijden,
 Bij niemand heul of bijstand vindt.
 'k Zoek hen vergeefs; 'k moet eenzaam weenen:
 Al mijn bekenden zijn verdweenen.

D E LXXXIX. P S A L M.

I.

Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;
 Uw waarheid t'allen tijd' vermelden door mijn reên;
 Ik weet, hoe 't vast gebouw van uwe gunstbewijzen,
 Naar uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen:
 Zoo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
 Zoo min zal uwe trouw ooit wanklen, of bezwijken.

2.

Ik heb, dit was uw taal, een vast verbond gemaakt
 Met mijnen gunsteling, dien steeds mijn oog bewaakt:
 Ik heb aan mijnen knecht, aan mijnen uitverkooren',
 Aan David, in mijn gunst, met eenen eed gezworen:
 „ Ik zal van kind tot kind, tot aan het eind der dagen
 „ Uw zaad bevestigen, en uw en rijkstroon schraagen. ”

3.

De hemel looft, o H E E R! uw wondren, dag en nacht;
 Uw waarheid wordt op aard de glorie toegebracht,
 Daar uw geheiligd volk van uwe trouw mag zingen:
 Want wie is U gelijk bij al de hemellingen?
 „ Ep, welke vorsten ooit het aardrijk moog' bevatten,
 „ Wie hunner is, o H E E R! met U gelijk te schatten? ”

I P A U Z E.

4.

God is op 't hoogst geducht in zijner heiligen raad,
 En vreeslijk boven 't heir, dat om zijn' rijkstroon staat.
 Wie is als Gij, o H E E R! o God der legerschaaren?
 Wie is aan U gelijk? wie kan U evenaaren?
 Grootmagtig zijt G', o H E E R! ja eindloos in vermogen;
 Uw onverbreekbre trouw omringt U voor elks oogen. Gij

5.

Gij tent de woeste zee, zij luistert naar uw' wil;
 Hoe hoog zij zich verheff', Gij wenkt, en zij is stil.
 Gansch Rahab is door U verbrijzeld, gansch verflagen;
 Uw vijand is verstrooid, uw arm heeft roem gedraagen;
 En aard, en hemel, en wat leeft, of ooit zal leeven,
 Zijn d'uwe; 't gansch heclal hebt Gij 't bestaan gegeven.

6.

Gij schiept het barre noord' en 't zoele zuiden saam.
 Ginds juicht een Thabor, hier een Hermon in uw' naam;
 Gij hebt een' arm met magt, uw hand heeft groot vermogen,
 Uw rechthand is hoog; uw troon blijft, onbewoogen,
 Van recht en van gericht zijn' vasten steun ontleenen:
 En waarheid en genaê gaan voor uw aanschijn henen.

7.

Hoe zalig is het volk, dat naar uw klanken hoort!
 Zij wandlen, HEER, in 't licht van 't godlijk aanschijn voort;
 Zij zullen in uw' naam zich al den dag verblijden;
 Uw goedheid straalt hun toe; uw magt schraagt hen in 't lijden;
 Uw onbezweeken trouw zal nooit hunn' val gedoogen,
 Maar uw gerechtigheid hen naar uw woord verhoogen.

8.

Gijtoch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
 Uw vrije gunst alleen wordt d'eere toegebracht;
 Wij steeken 't hoofd omhoog, en zullen d'eerkrone draagen
 Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;
 Want God is ons ter schild in 't strijdperk van dit leven,
 En onze Koning is van Israels God gegeven.

II. PAUZE.

II. P A U Z E.

9.

Gij hebt weleer van hem, dien Gij geheilgd hadt,
 Gezegd in een gezicht, dat zooveel troost bevat:
 „ Ik heb bij eenen held voor Isrel hulp beschooren,
 „ Hem uit het volk verhoogd; hem had ik uitverkooren.
 „ Ik heb David mijnen knecht, mijn' gunsteling, gevonden,
 „ En hem, met heilge zalf, aan mij en 't rijk verbonden.

10.

„ Mijn hand zal, hoe't ook gaa, hem sterken dag en nacht;
 „ Mijn arm zal hem in nood voorzien van moed en kracht;
 „ De vijand zal hem nooit door wreevle handelingen,
 „ Door list, of helsch bedrog, in uiterst' engten dringen;
 „ Den booswicht zal't geweld nooit tegen hem gelukken,
 „ Noch in- noch uitlandsch vorst zijn' zetel onderdrukken.

11.

„ Ik zal in tegendeel, al wie hem wederstaat,
 „ Verplettren voor zijn oog, en plaagen, die hem haat;
 „ Mijn trouw zal met hem zijn, mijn goedheid hem geleiden;
 „ Zijn magt zal in mijn' naam zich over d'aard verspreiden;
 „ Zijn hand de groote zee, zijn scepter de rivieren,
 „ Door mijn geducht beftel, met roem en eer bestieren.

12.

„ Gij, zal hij zeggen, zijt mijn Vader en mijn God,
 „ De rotssteen van mijn heil: 'k zal hem ook stellen tot
 „ Een' eerstgebooren' zoon, door al zijn broeders t'eren;
 „ Als koning zal hij zelf de koningen regeeren,
 „ Mijn goedertierenheid zijn' rijkstroon eeuwig stijven,
 „ En mijn gemaakt verbond met hem bestendig blijven.

III. PAUZE.

III. P A U Z E.

13.

„ Ik zal de heerschappij doen duuren bij zijn zaad,
 „ Zoo lang de hemel zelf op vaste pijlers staat.
 „ Maar zoo zijn kinders ooit mijn zuivre wet verlaaten;
 „ Zoo't richtfnoervan mijn recht ter reegling niet kan baaten,
 „ Zoo zij ontheiligen, wat ik heb voorgeschreeven,
 „ Dan moogen zij gewis voor mijne straffen beeven.

14.

„ Dan zal ik hen, die dwaas of wreecvlig overtreên,
 „ Bezoeken met de roê en bittere tegenheên;
 „ Doch over hem mijn gunst en goedheid nooit doen enden,
 „ Niet feilen in mijn trouw, noch mijn verbond ooit schenden;
 „ 'k Zal nooit herroepen 't geen ik eenmaal heb gesproken:
 „ 't Geen uit mijn lippen ging blijft vast en onverbrooken.

15.

„ 'k Heb eens gezwooren bij mijn eigen heiligheid,
 „ Zoo ik aan David lieg', zoo hem mijn woord misleid':
 „ Zijn zaad zal eeuwig zijn, zijn troon zal heerlijk praalen,
 „ Zoo duurzaam als de zon, zooglansrijk als haar sraalen;
 „ Bevestigd als de maan; en aan des hemels boogen
 „ Staat mijn getuige trouw te schitteren in elks oogten.

16.

Maar ach! mijn God, waar blijkt uw trouw nu? waar uw eer?
 Gij stoot en werpt, vergramd, thans uw' Gezalsden neêr;
 Gij schijnt niet van 't verbond met uwen knecht te weeten;
 Zijn kroon, ontheilgd, ligt ter aarde neêrgesmeeten;
 Zijn sterke muuren zijn door 's vijands magt verbrooken,
 Zijn vestingen verwoest, en in het stof gedoooken.

L

IV. PAUZE.

IV. P A U Z E.

17.

Hij is door elk beroofd, den nabuur tot een' smaad:
 Gij hebt de rechtehant verhoogd van die hem haat;
 Gij deedt den vijand in zijn' rampspoed zich verblijden:
 Zijn zwaard ligt om, 't is stomp, en nutteloos in 't strijden;
 Gij doet hem, vol van schrik, van 't bloedig slagveld vlugten,
 En onder 's vijands juk, van U verlaaten, zuchten.

18.

Zijn schoonheid is vergaan; zijn troon ligt neêrgeftort;
 De dagen zijner jeugd zijn door uw hand verkort;
 Met schaamt' is hij bedekt, elk kan hem straf loos tergen.
 Hoe lang, getrouwe God? Zult Gij U steeds verbergen?
 Zal dan uw grimmigheid, die niemand af kan keeren,
 Gelijk een brandend vuur, 't verdrukte volk verteeren?

19.

Gedenk, o Heer! hoe zwak ik ben, hoe kort van duur:
 Het leven is een damp; de dood wenkt ieder uur.
 Zou 't menschdom dan vergeefs op aarde zijn geschapen?
 Wie leeft er, die den slaap des doods niet eens zal slaapen?
 Wie redt zijn ziel van 't graf? ai! help ons, als te vooren,
 Gelijk Gij bij uw trouw aan David hebt gezworen.

20.

Gedenk den smaad, dien elk van uwe knechten lijdt,
 Waarmede elk magtig volk mijn bang gemoed doorsnijdt;
 Den smaad, o HEER! waarmede uw haaters ons belaauden,
 Waarmede zij den gang van uw' Gezalfden smaaden.
 Gij immers wilt of zult nooit onze hoop beschaamen:
 Den HEER zij eeuwig lof, en elk zegg', Amen, Amen!

D E

D E X C. P S A L M.

I.

Gij zijt, o Heer! van d'allervroegste jaaren,
 Voor ons geweest een toevlugt in gevaaren.
 Eer berg en rots uit niet gebooren waren,
 Eer d'aarde rustt' op haare grondpilaaren:
 Van eeuwigheid, o God, die eeuwig leeft!
 Zijt Gij de God, die eind noch oorsprong heeft.

2.

Uw oppermagt, die wij ootmoedig eeren,
 Kan door een' wenk den mensch zijn broosheid leeren:
 Uw wenk alleen, al schijnt ons niets te deeren,
 Verbrijzelt ons, doet ons tot aarde keeren:
 Want in uw oog zijn duizend jaaren, Heer,
 Een enkele dag, een nachtwaak, en niets meer.

3.

Gij overstroomt het menschedom: zijn vermogen
 Is, als een slaap, een ijdele droom, vervloogen:
 Zij zijn als 't gras, dat 's morgens, overtoogen
 Met frischen dauw, in bloei staat voor elks ooggen,
 Maar 's avonds, als het afgesneeden wordt,
 Op 't open veld in weinig tijds verdort.

4.

Door uw en toorn vergaat ons kwijnend leven,
 Uw gramschap doet ons hart van doodschrik beeven,
 O God! als Gij, in majesteit verheven,
 Het onrecht, dat w' in 't openbaar bedreeven,
 En 't kwaad, door ons in 't heimelijk verricht,
 In 't licht stelt voor uw glansrijk aangezicht.

L 2

PAUZE.

P A U Z E.

5.

Wanneer uw toorn en gramfchap ons bezwaaren,
 Dan wenden, dan verdwijnen onze jaaren;
 Wij zien hen, als gedachten, henen vaaren;
 Of, blijft uw gunst ons in het leven spaaren,
 Dan klimmen wij ten hoogften tot den top
 Van feventig of tachtig jaaren op.

6.

Helaas! het best van onze beste dagen
 Baart dikwijls fmert, geeft dikwijls ftof tot klaagen;
 Daar zorg, verdriet en jammerlijke plaagen
 Steeds, beurt om beurt, de matte ziel doorknaagen.
 De levensdraad wordt fchielijk afgefneên:
 Wij fcheenen fterk, en ach! wij vliegen heen.

7.

Wie kent uw toorn? wie zijn geduchte krachten?
 Wie vreest dien recht, geduchtſte Magt der magten?
 Leer ons den tijd des levens koſtlijk achten,
 Opdat ons hart de wijsheid moog' betrachten;
 Keer weder, HEER; uw gunst koom' ons te ſtaê:
 Hoe lang ontzegt G' uw' knechten uw genaê?

8.

Uw gunst fterkt meer dan d' uitgezochtfte ſpijzen:
 Laat, met het licht, haar licht voor ons verrijzen;
 Zoo zal ons hart op lieffelijke wijzen
 Uw goedheid, al ons oovrig leven, prijzen.
 Verblijd ons naar de maat van onzen druk,
 En naar den tijd van al ons ongeluk.

Laat

9.

Laat uw genaë ons met haar' troost verrijken,
 En laat uw werk aan uwe knechten blijken;
 Uw heerlijkheid niet van hun kindren wijken:
 Uw liefd', uw magt behoed' ons voor bezwijken:
 Sterk onze hand, en zeggen onze vlijt;
 Bekroon ons werk, en nu, en t' allen tijd'.

D E X C I. P S A L M.

I.

Hij, die op Gods bescherming wacht,
 Wordt door den hoogsten Koning
 Reveilligd in den duistren nacht,
 Beschaduwd in Gods wooning:
 Dies noem ik God, zoo goed als groot
 Voor hun, die op Hem bouwen,
 Mijn' burg, mijn toevlugt in den nood,
 Den God van mijn betrouwen.

2.

Hij zal uit 's vogelvangers net
 U veilig doen ontkomen:
 Hij is het, die uw leven redt;
 Gij hebt geë'n pest te schroomen:
 Hij zal, in lijf- en zielgevaar,
 U met zijn vleuglen dekken;
 Zijn waarheid u ten beukelaar,
 En ter rondas verstrekken.

3.

De schrik des nachts doet u niet vliên,
 Waarvoor de boozen beeven;
 Geen pijlen hoeft gij 's daags t' ontzien,
 Die hevig om u zweeven.
 De pest, met welk een' snellen spoed
 Zij moog' in 't duistere waaren,
 Noch 't streng verderf, dat 's middags woedt,
 Zal uwe ziel vervaaren.

4.

Gij zult, aan d' een' en d' andre hand,
 Tienduizenden zien vallen;
 Terwijl gij, in gerusten stand,
 Bewaakt blijft boven allen.
 Het dreigend leed vliegt u voorbij;
 Alleenlijk zien uw oogen,
 Hoe schriklijk 't loon der boozen zij,
 Die d' Almagt niet verhoogen.

P A U Z E.

5.

Ik steun op God, mijn' toeverlaat;
 Dies heb ik niets te vreezen.
 Wie God vertrouwt, dien deert geen kwaad:
 Uw tent zal veilig weezen:
 Hij zal zijn engelen gebiën,
 Dat z' u op weg bevrijden:
 Gij zult hen, in gevaaren, zien
 Voor uw behoudnis strijden.

6.

Zij zullen u, Gods gunstgenoot,
 Naar 's Hoogften welbehagen,
 Opdat gij aan geen' fteen u ftoot,
 Op hunne handen draagen.
 Gij zult op jonge leeuwen treên,
 Op giftig' adders ftabpen;
 En, door gevaar noch vreez' beftreên,
 Den leeuw en draak vertrappen.

7.

Dewijl zijn ziel mij teêr bemint,
 Dus laat God zelf zich hooren,
 Heb ik voor hem, als voor mijn' vriend,
 Een heilrijk lot beſchooren:
 Omdat hij mijnen naam erkent,
 Zal here mijn gunst verzellen;
 Ik zal hem uit d' ellend',
 En op een noogte itellen.

8.

Hij zal, in alle ramp en pijn,
 Tot mij om uitkomst zuchten,
 En ik geftradig bij hem zijn,
 In al zijn ongenugten:
 't Gevaar zal ik hem doen ontvliên;
 Zijn levensdagen rekken:
 'k Zal hem mijn eer en heil doen zien,
 En nooit mijn hulp onttrekken.

D E X C I I . P S A L M .

I.

Laat ons den rustdag wijden
 Met psalmen tot Gods eer;
 't Is goed, o Opperheer!
 Dat w' ons in U verblijden:
 't Zij d'uchtendstond, vol zoetheid,
 Ons stelt uw gunst in 't licht;
 't Zij ons de nacht bericht
 Van uwe trouw en goedheid.

2.

't Voegt ons met blijde klanken,
 Door 't voorbedachte lied,
 Hem, die het al gebiedt,
 Op harp en luit te danken.
 Gij hebt door uw vermogen,
 O **HEER!** mijn hart verheugd:
 Ik zal, verrukt van vreugd,
 Uw groote daên verhoogen.

3.

Hoe groot zijn, **HEER**, uw werken!
 Hoe ver gaat uw beleid!
 Gij stelt, met moogendheid,
 Elk deel zijn juiste perken.
 Een ziel, aan 't stof gekluisterd,
 Beseft uw daaden niet:
 Geen dwaas weet, wat hij ziet;
 Zijn oordeel is verduisterd.

Dat

4.

Dat vrij, als groene telgen,
 De booze weelig groei':
 Gij zult, in zijnen bloei,
 Voor eeuwig hem verdelgen.
 Niets stelt U immer paalen,
 Gij zijt de hoogst' in magt:
 Gij zijt de Heer: uw kracht
 Zal eeuwig zegepraalen.

P A U Z E.

5.

Wie U durft wederstreeven,
 Wie onrecht durft begaan,
 Zult Gij, o God! weêrstaan,
 Verstrooien en doen sneeven.
 Gij zult mijn eer vergrooten,
 Mij sterken in mijn' stand:
 Ik ben door uwe hand
 Met olie overgooten.

6.

Mijn oog zal hen aanschouwen,
 Die listig al mijn paên
 In 't heimlijk gadeslaan,
 Mij telkens onrust brouwen.
 Ook zal mijn oor eens hooren;
 Dat Gij de boozen straft;
 Dat Gij mij wraak verschaft
 Van hun, die mij verstooren.

7.

't Rechtvaardig volk zal bloeien,
 Gelijk op Libanon,
 Bij 't koestren van de zon,
 De palm en ceder groeien.
 Zij, die in 't huis des HEEREN,
 In 't voorhof zijn geplant,
 Zien door des Hoogsten hand
 Hunn' wasdom steeds vermeëren.

8.

In hunne grijze dagen
 Blijft hunne vreugd gewis:
 Zij zullen, groen en frisch,
 Gewenschte vruchten draagen;
 Om, met verheugde monden,
 Te roemen 't recht mijns Gods.
 In Hem, mijn vaste rots,
 Is 't onrecht nooit gevonden.

 DE XCIII. P S A L M.

I.

De HEER regeert: de hoogste Majesteit,
 Bekleed met sterk', omgord met heerlijkheid,
 Bevestigt d'aard, en houdt door zijne hand
 Dat schoon gebouw onwankelbaar in stand.

2.

Gij hebt uw' troon van eeuwigheid gegrond:
 De waatren, HEER, verheffen zich in 't rond':
 Rivier en meir verheffen hun geruisch:
 Het siddert al op 't woedend stroomgedruisch.

Maar,

3.

Maar, HEER, Gij zijt veel sterker, dan 't geweld
 Der waatren, dien uw almagt paalen stelt:
 De groote zee zwijgt op uw' wenk en wil,
 Hoe fel zij bruisch', hoe fel zij woede, stil.

4.

Uw magt is groot, uw trouw zal nooit vergaan:
 Al wat Gij ooit beloofd hebt zal bestaan.
 De heiligheid is voor uw huis, o HEER!
 Eeuw uit eeuw in, tot sieraad en tot eer.

D E X C I V . P S A L M .

I.

Verschijn nu blinkend, God der wraake;
 Dat eens uw arm voor ons ontwaake;
 Vertoon uw glansrijk aangezicht;
 Gij Rechter, die de weereld richt,
 Sta op, verhef U, en vergeld
 Hovaardigen hun trotsch geweld.

2.

Hoe lang, HEER, zullen dan de boozen,
 Hoe langen tijd de goddeloozen
 Nog hupplen, vol van dartle vreugd,
 En laster braaken op de deugd,
 En spreken, als in zegepraal,
 Baldaadig d'allerhardste taal?

3.

't Verbrijzeld volk! o HEER! moet bukken,
 Daar zij uw erfdeel wreed verdrukken;
 De zwakke weêuw, van hulp ontbloot,
 Wordt met den vreemdeling gedood;
 Zelfs wordt d'onnoozle wees vermoord;
 Naar recht noch reden wordt gchoord.

4.

Zij zeggen, stout op hun vermogen:
 „ De HEER slaat op ons doen geen ooggen;
 „ De God van Jakob merkt het niet. ”
 Let, onvernuftigen, en ziet:
 Blijft g'eeuwig van verstand beroofd,
 Gij dwaazen, die het licht verdooft?

5.

Zou dan de Schepper, die onz' ooren
 Geplant heeft, zelf niet kunnen hooren?
 Zou Hij, die 't oog formeert, niet zien?
 Zoudt gij des Richters wraak ontvliên,
 Die volken straft, en wijsheid leert
 Den mensch, die wetenschap ontbeert?

P A U Z E.

6.

Neen; dwaas! de HEER weet uw gedachten,
 Dat z' ijdel zijn bestuur verachten.
 Welzalig is de man, o HEER!
 Die door uw tucht en hemelleer
 Het nut der onderdrukking weet,
 En voordeel trekt zelfs uit het leed.

7.

Zoo leert hij zich geduldig draagen;
 Zoo ziet hij 't eind der kwaade dagen;
 Zoo wordt de roede zelfs gekust,
 En d'onderwerping geeft hem rust;
 Totdat de kuil gegraaven wordt,
 Waarin de zondaar nederstort.

8.

De HEER zal, in dit moeilijk leven,
 Zijn volk en erfdeel nooit begeeven:
 Het oordeel keert, vol majesteit,
 Haast weder tot gerechtigheid:
 Al wie oprecht is van gemoed,
 Die merkt het op en keurt het goed.

9.

Wie helpt mij tegen al die boozen?
 Wie wederstaat die goddeloozen?
 Zoo mij de HEER, mijn schild en loon,
 Geen sterken bijstand had geboôn,
 Dan waar' mijn leven haast verkort,
 En ik bijna in 't graf gestort.

10.

Wanneer ik zei: „mijn voeten glijden;”
 Toen hebt Ge mij gesterkt in 't lijden.
 Wanneer mij 't afgepeinsde hart
 Door al mijn denken werd verward,
 En ik in druk schier was gestikt;
 Toen heeft uw troost mijn ziel verkwikt.

II.

Zou ooit de stoel der schaadlijkheden
 Bij uwen troon een plaats bekleeden,
 Die moeit' en wetten boos verdicht?
 Zij rotten saam, en wars van 't licht,
 Verdrukken zij het vroom gemoed;
 Ja doemen zelfs 't onschuldig bloed.

12.

De HEER, mijn Bondgod, was voordezen,
 Mijn hoog vertrek in al mijn vreezen,
 Mijn steenrots en mijn toeverlaat;
 Hij straft de boozen, wreekt hun kwaad,
 En loont hun boosheid met den val:
 't Is God, die hen verdelgen zal.

D E X C V . P S A L M .

I.

Komt, laat ons samen Isrels HEER,
 Den rotssteen van ons heil, met eer,
 Met godgewijden zang ontmoeten:
 Laat ons zijn gunstrijk aangezicht,
 Met een verheven lofgedicht
 En blijde psalmen, juichend groeten.

2.

De HEER is groot, een heerlijk God,
 Een Koning, die het zaligst lot,
 Ver boven alle goën, kan schenken:
 Het diepst van 's aardrijks ingewand,
 Het hoogst gebergt is in zijn hand;
 't Is al gehoorzaam op zijn wenken.

Zijn'

3.

Zijn' is de zee; z' is door zijn kracht
Met al het drooge voortgebracht:
't Moet alles naar zijn wetten hooren.
Komt, buigen w' ons dan biddend neêr;
Komt, laat ons knielen voor den HEER,
Die ons gemaakt heeft en verkooren.

4.

Want Hij is onze God, en wij
Zijn 't volk van zijne heerschappij,
De schaapen, die zijn hand wil weiden:
Zoo gij zijn stem dan heden hoort,
Gelooft zijn heil- en troostrijk woord,
Verhardt u niet, maar laat u leiden.

5.

Verhardt u niet; neemt zijn genaê
Ootmoedig aan; laat Meriba,
Laat Masfa u ten afschrik' weezen;
Waar 'k door uw vaders ben verzocht,
Toen alles, wat mijn almagt wrocht,
Hen niet bewoog, om mij te vreezen.

6.

'k Heb aan dit volk, dat mij vergat,
Een' langen tijd verdriet gehad,
Ja veertig jaar hunn' hoon verdraagen,
En zei: „ dit volk, dat steeds mij fart,
„ Heeft een verdwaasd en dwaalend hart;
„ 't Schept in mijn wegen geen behagen. ”

7.

Dies heb ik, door hun tergend kwaad
 Op 't hoogst vergrand, dit volk verfsmaad,
 En met een' dieren ced gezwooren,
 Dat, wegens zijn gefchonden trouw,
 Het nooit mijn rust genieten zou,
 Die voor mijn volk nog blijft befchooren.

D E X C V I . P S A L M .

1.

Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE;
 Zing, aarde, zing dien God ter ere;
 Looft 'sHEEREN naam met hart en mond;
 Vermeldt zijn heil op 't weereldrond;
 Dat dag aan dag zijn roem vermeêre.

2.

Nu moet uw tong de heidnen nooden;
 Meldt allen volken zijn geboden;
 Vertelt zijn wondren en zijn eer:
 Groot en prijswaardig is de HEER,
 En vreeslijk boven al de goden.

3.

Al d'afgoôn zijn slechts ijdelheden;
 Maar God, die van ons wordt befeeden,
 Is 't, die de heemlen heeft geficht,
 En voor zijn godlijk aangezicht
 Zet eer met majesteit haar treden.

4.

Hoe blinkt het alles door vertooning
 Van sterkt' en fieraad in zijn wooning!
 Geef dan, o allerlei geflacht!
 Den roem van heerlijkheid en kracht
 Aan Isrels grooten God en Koning.

PAUZE.

P A U Z E.

5.

Geeft d'eer aan 't eeuwig Opperwezen:
Zijn naam wordt nooit genoeg gepreezen:
Verheft zijn deugden, blij te moê;
Brengt in zijn huis Hem offer toe,
Hem, dien de volken moeten vreezen.

6.

Aanbidt Hem needrig al uw leven,
Hem, die, in 't heiligdom verheven,
Een godlijk licht van zich verspreidt.
Leer, aarde, voor zijn majesteit,
Leer voor zijn aangezichte beeven.

7.

Zeg, om de heidnen te verlichten:
De HEER regeert, die d'aard wou stichten,
Dies zij, bevestigd t'allen stond,
Nooit wanklen zal op haaren grond;
Hij zal naar 't recht de volken richten.

8.

Dat zich de hemelen verblijden;
Verheugd zij d'aard aan alle zijden,
Verheugd de volheid van de zee;
Het veld spring' op met al het vee,
En 't woud moet' juichend God belijden.

9.

't Juich' al voor 't aangezicht des HEEREN;
Hij komt, die d'aarde zal regeeren
En richten vol van majesteit;
De weerd zal gerechtigheid,
Het mensdom zijne waarheid eeren.

D E

DE XCVII. PSALM.

I.

God heerscht als Opperheer :
 Dat elk Hem juichend eer'!
 Gij, aarde, zee en eiland,
 Verheugt u in uw' Heiland.
 Hem dekt met majesteit
 Der wolken donkerheid;
 Hij vestigt zijnen troon
 Op heilge rijksgeboôn,
 Vol recht en wijs beleid.

2.

Een vuurgloed gaat Hem voor,
 Den ganschen hemel door,
 En blaakt aan alle zijden
 Hen, die zijn magt bestrijden.
 Zijn felle blikfemschicht
 Snelt door al 't zwerk; verlicht
 Den ganschen weerdkkloot:
 Het aardrijk ziet zijn' nood,
 En ijst, en beeft, en zwicht.

3.

't Gebergte smelt als wasch,
 En wordt geheel tot asch
 Voor 't aangezicht des HEEREN,
 Wien al wat leeft moet eeren:
 't Verbaasde hemelrond
 Meldt in dien naaren stond
 Zijn billijkheid en magt:
 De volken zien zijn kracht
 Op 's aardrijks ruimen grond.

PAUZE.

P A U Z E.

4.

Dat ieder schaamrood zij,
Die, onbeschroomd en vrij,
Een beeld durft eer bewijzen,
En nietig' afgoôn prijzen,
Den waaren God ten hoon:
Knielt voor Hem, al gij goôn!
Zwicht voor den Opperheer;
Buigt u met ootmoed neêr
Voor zijn' geduchten troon.

5.

Gansch Sion was verheugd,
En juicht', o HEER! van vreugd,
Met Judaas dochtrenschaaren,
Wanneer 't de blijde maaren
Uws oordeels had gehoord:
Want Gij heerscht ongestoord,
En toont uw magt alom,
Ver boven 't godendom,
't Welk siddert voor uw woord.

6.

Beminnars van den HEER,
Verbreiders van zijn eer,
Hoopt steeds op zijn genade,
En haat altoos het kwaade.
Hij, die in tegenspoed
Zijn gunstgenooten hoedt,
Verleent hun onderftand,
En redt z' uit 's boozen hand,
Die op hun onschuld woedt.

Gods

7.

Gods vriendlijk aangezicht
 Heeft vrolijkheid en licht
 Voor al oprechte harten
 Ten troost verspreid in smarten.
 Juicht, vroomen, om uw lot;
 Verblijdt u steeds in God;
 Roemt, roemt zijn heiligheid:
 Zoo word' zijn lof verbreid
 Voor al dit heilgenot!

 DE XCVIII. P S A L M.

I.

Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE,
 Dien grooten God, die wondren deed;
 Zijn rechthand, vol sterkt' en eere,
 Zijn heilig' arm wrocht heil na leed:
 Dat heil heeft God nu doen verkonden;
 Nu heeft Hij zijn gerechtigheid,
 Zoo vlekkeloos en ongeschonden,
 Voor 't heidendom ten toon gespreid.

2.

Hij heeft gedacht aan zijn genade,
 Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt;
 Dit slaan al 's aardrijks einden gade,
 Nu onze God zijn heil ons schenkt.
 Juich dan den HEER' met blijde galmen,
 Gij gansche weereld, juich van vreugd;
 Zing vrolijk in verheven psalmen
 Het heil, dat d'aard in 't rond verheugt.

Doe

3.

Doe bij uw harp de psalmen hooren;
 Uw juichstem geev' den HEERE dank;
 Laat klinken, door uw tempelchooren,
 Trompetten en bazuïngeklank;
 Dat 's HEEREN huis van vreugde druïfsche,
 Voor Isrels grooten Opperheer;
 De zee met haare volheid bruische:
 De gansche weerd geev' Hem eer.

4.

Laat al de stroomen vrolijk zingen,
 De handen klappen naar omhoog;
 't Gebergte, vol van vreugde, springen,
 En hupplen voor des HEEREN oog:
 Hij komt, Hij komt om d'aard te richten,
 De weerd in gerechtigheid;
 Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
 Wordt in rechtmaatigheid geleid.

 D E XCIX. P S A L M.

I.

God, de HEER, regeert!
 Beeft gij, volken; eert,
 Eert zijn hoog bestel,
 Die bij Israël
 Tusschen Cherubs woont,
 En zijn grootheid toont:
 Dat zich d'aard beweege;
 Hij is Isrels zege!

God.

2.

God, die helpt in nood,
 Is in Sion groot ;
 Aller volken magt
 Niets bij Hem geacht ;
 Buigt u dan in 't stof,
 En verheft met lof
 't Heilig Opperwezen ;
 Wilt het eeuwig vreezen.

3.

Looft met hart en stem,
 Looft de kracht van Hem,
 Die het recht bemint
 In zijn rijksbewind.
 't Recht hebt Gij gestaafd :
 't Geen G' aan Jakob gaaft
 Toond' aan Isrels leden
 Recht en billijkheden.

4.

Roemt nu onzen God ;
 Knielt, op zijn gebod,
 Voor zijn voetbank neêr :
 Heilig is de HEER
 Op zijn' hoogen troon :
 Amrams groote zoon,
 En zijn broeder waren
 Bij zijn priesterschaaren.

PAUZE.

P A U Z E.

5.

Ook was Samuël,
 Op Gods hoog bevel,
 Biddend voor zijn volk,
 Als een hemeltolk;
 Hij en andren meer
 Riepen tot den HEER,
 Die, met gunstig' ooren,
 Hun geroep wou hooren.

6.

Uit zijn heiligdom,
 In een wolkkolom,
 Heeft Hij zijne wet
 Bij hen ingezet,
 Die door 's Heeren kracht
 Van hun werd volbragt.
 't Nakroost der Hebreeuwen
 Volge dit al eeuwen.

7.

Gij, met hun begaan,
 Hebt hunn' wensch voldaan;
 HEER, die naar uw woord
 Hun gebed verhoort,
 Gij, Gij waart hun lot,
 Hun vergeevend God;
 Schoon z'ook om hun zonden
 Straffen ondervonden.

Geest

3.

Geeft dan eeuwig' eer
 Onzen God en HEER;
 Klimt op Sion, toont
 Eerbied, daar Hij woont,
 Daar zijn heiligheid
 Haaren glans verspreidt:
 Heilig toch en t'eeren
 Is de HEER der heeren.

D E C. P S A L M.

1.

Juich, aarde; juicht alom den HEER';
 Dient God met blijdschap, geeft Hem eer;
 Komt, nadert voor zijn aangezicht;
 Zingt Hem een vrolijk lofgedicht.

2.

De HEER is God; erkent, dat Hij
 Ons heeft gemaakt (en geenszins wij)
 Tot schaapen, die Hij voedt en weidt,
 Een volk, tot zijnen dienst bereid.

3.

Gaat tot zijn poorten in met lof,
 Met lofzang in zijn heilig hof;
 Looft Hem aldaar met hart en stem;
 Prijst zijnen naam; verheerlijkt Hem.

4.

Want goedertieren is de HEER;
 Zijn goedheid eindigt nimmermeer;
 Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht,
 Tot in het laatste nageslacht.

D E

DE CI. PSALM.

I.

'k Zal van de deugd der milde goedheid zingen;
 Van 't heilig recht der strenge rechtsgedingen,
 Een psalmengezang, o hooggedachte H E E R!
 Uw' naam ter eer.

2.

'k Zal met verstand den weg betreên der vroomen.
 Wanneer zult Gij, mijn Bondgod, tot mij komen?
 Ik zal doen zien in al mijn huisbeleid
 D' oprechtheid.

3.

'k Zal met vermaak naar 't kwaad niet overhellen;
 Geen godloos stuk mij zelv' voor oogen stellen;
 Ik haat het doen der schendren uwer wet,
 En schuw die finet.

4.

't Verkeerde hart, in wien 't mij ook moog' blijken,
 Zal uit mijn huis en van mijn' omgang wijken:
 Mijn gunst zal hen, die booze wegen gaan,
 Nooit gadeslaan.

5.

'k Zal over hem, die achterklapt, mij belgen;
 Den lasteraar zijns vriends zal ik verdelgen;
 Die, trotsch van hart, met nijdig' oogen ziet
 Verdraag ik niet.

6.

Ik sta, op die getrouw in 't land zijn, d'oogen;
 Ik zal in eer hen aan mijn, zij' verhoogen,
 En doen hem, die in 't spoor der deugd zal treên,
 Mijn' dienst bekleên.

7.

Maar elk, die snood, door listige bedrijven,
 Zijn vóordeel zoekt, zal in mijn huis niet blijven:
 Geen leugenaar, die waarheid stout verbant,
 Houdt bij mij stand.

8.

Ik zal mijn wraak godloozen ieder morgen
 Gevoelen doen, en 't recht zijn klem bezorgen,
 Om in de stad des H E E R E N niet te voën;
 Die 't kwaade doen.

D E C I I. P S A L M.

I.

Hoor, o H E E R! verhoor mijn smeeken;
 Laat m'uw' bijstand niet ontbreeken;
 Ai! veracht mijn traanen niet,
 Daar Gij al mijn angsten ziet:
 Als ik, in benaauwde dagen,
 U, mijn' God, mijn leed moet klaagen,
 Wil dan spoedig U ontfermen;
 Wil mij door uw magt beschermen.

2.

Want mijn leeftijd is door weenen,
 Als een ijdele rook, verdweenen;
 Mijn gebeent', in droeven stand,
 Als een haardsteê uitgebrand.
 Mijne ziel, door rouw bezweeken,
 Kwijnt als 't gras in dorre streeken:
 'k Heb in mijn ellend' vergeeten
 Mijn gewoone spijzen t' eeten.

'k Voel

3.

'k Voel de krachten mij begeeven;
 't Vleesch aan mijn gebeente kleeven,
 Wegens mijn benaauwde klagt,
 Die ik uitstort dag en nacht.
 Ik gelijk, in 't eenzaam kwijnen,
 Aan den roerdomp der woestijnen;
 Aan den steenuil in de wouden,
 Daar geen menschen zich onthouden.

4.

'k Slijt den nacht in eenzaam waaken,
 Als een muschj' op stille daken;
 Daar mijn wreecvle vijand raast,
 En door hoon mijn ziel verbaast.
 Zij, die mijn bed erf betrachten,
 Mij den ganschden dag verachten,
 Mij in 't openbaar onteeren,
 Durven roekloos bij mij zweeren.

I. P A U Z E.

5.

D'asch verstrekt mijn kwijnend harte
 Thans tot brood in zooveel snarte;
 Daar ik mijnen drank vermeng
 Met de traanen, die ik pleng.
 Heer, uw gunst had mij verheven:
 Maar nu mij uw toorn doet beeven,
 Zie ik mij van glans ontblooten,
 Mij in 't stof ter neêr gestooten.

6.

'k Zie in rouw en ongenugten
 Al mijn dagen mij ontvlugten,
 Als een schaduw, die verdwijnt;
 Ik verdor als 't gras, dat kwijnt.
 Maar Gij, H E E R, zult eeuwig blijven:
 Eeuwig zal uw roem beklijven;
 En uw naam blijft in gedachten
 Tot de laatste nageslachten.

7.

Gij zult opstaan, ons beschermen;
 Over Sion U ontfermen:
 Want de tijd, uw stad voorspeld,
 Aan haar leed ten perk gesteld,
 Die zoo langgewenschte dagen
 Van uw gunstrijk welbehagen
 Zijn, o God! in 't eind gebooren:
 Gij, Gij zult haar klagt verhooren.

8.

Reeds verlangen uwe knechten
 Haare steenen op te rechten:
 Elk heeft deernis met haar gruis;
 Elk toont ijver voor Gods huis.
 Albestierend Opperwezen,
 Dan zal 't heidendom U vreezen:
 Al de vorsten, neêrgeboogen,
 Doen dan huld' aan uw vermogen.

9.

Als, voor 't oog der nagebuuren,
 Gods ontferming Sions muuren
 Weêr zal hebben opgebouwd,
 En 't zijn heerlijkheid aanschouwt;
 Als zijn goedheid op de klagten
 Des verdrukten en verachten
 Letten zal, en 't onheil weeren,
 Dan zal elk Hem juichend eeren.

II. P A U Z E.

IO.

Dan, dan wordt Gods trouw verheven;
 En zijn dierbre gunst beschreeven
 Voor het dankbaar nageslacht,
 Dat met lust zijn wet betracht.
 't Volk, in laater eeuw gebooren,
 Zal zijn magt en goedheid hooren;
 Zich in zijnen roem verblijden;
 Hem zijn lofgezangen wijden.

II.

't Zal met blij gejuich Hem looven,
 Die, uit zijn paleis van boven,
 Isrels leed en ongeval
 Eens in gunst beschouwen zal,
 En gevangnen in hun zuchten
 Hooren, als zij tot Hem vlugten;
 Om hen uit de wreede kaaken
 Van den dood eens los te maaken.

12.

Dus zij 's HEEREN naam gepreezen,
 En in Sion eer beweezen;
 Dus hoor' elk de vreugdestem
 In het blij Jerufalem;
 Als de volken saam vergaëren,
 Zich met 's HEEREN erfvolk paaren;
 Als de koningen zich buigen,
 En Hem hun ontzag betuigen.

III. P A U Z E.

13.

Ach! de Heer heeft mij doen bukken,
 Voor 't gewigt der ongelukken;
 Ja mijn' levenstijd verkort,
 Mij met rampen overfort.
 'k Riep: o God! mijn welbehagen!
 Spaar m'in 't midden van mijn dagen:
 Gij, door eeuw noch tijd te krenken,
 Kunt mij hulp en uitkomst schenken.

14.

't Aardrijk en de hemelboogen
 Zijn gewrocht door uw vermogen:
 Alle zijn z', in hun verband,
 't Konststuk van uw wijze hand.
 Doch, hoe duurzaam zij ook schijnen,
 Een zal al hun glans verdwijnen:
 Maar, schoon 't alles om zal keeren,
 Gij blijft staand', o Heer der heeren!

Als

15.

Als een kleet zal 't al verouden:
 Niets kan hier zijn' stand behouden;
 Wat uit stof is, neemt een end
 Door den tijd, die alles schendt;
 Maar Gij hebt, o Opperwezen!
 Nooit verandering te vreezen.
 Gij, die d'eeuwen acht als uren,
 Zult al eeuwigheid verduuren.

16.

Uwer knechten trouwe zoonen
 Zullen altoos bij U woenen;
 Ja, bevestigd in hunn' staat,
 Voor uw aanschijn, met hun zaad,
 Uwen naam ter eere leeven:
 Zij, van smert en smaad ontheven,
 Blijven aan uw' dienst geheiligd,
 Daar uw goedheid hen beveiligt.

 D E CIII. P S A L M.

I.

Loof, loof den H E E R, mijn ziel, met alle krachten;
 Verhef' zijn' naam, zoo groot, zoo heilig t'achten:
 Och of nu al, wat in mij is, Hem preez'!
 Loof, loof, mijn ziel, den Hoorder der gebeden;
 Vergeet nooit één van zijn weldaadigheden;
 Vergeet ze niet; 't is God, die z' u bewees.

M 4

Loof

2.

Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreeven,
 Hoe veel het zij, genadig wil vergeeven;
 Uw krankheên kent en liefderijk geneest;
 Die van 't verderf uw leven wil verschoonen,
 Met goedheid en barmhartigheên u kroonen;
 Die in den nood uw redder is geweest.

3.

Loof Hem, die u vergunt uw zielverlangen,
 En 't goede tot verzading doet ontvangen;
 Uw jeugd vernieuwt, gelijk eens arends jeugd:
 De H E E R doet recht, is heilig in zijn richten;
 Treft iemand druk, Hij wil den druk verligten,
 En hart en mond vervullen met zijn vreugd.

4.

Hij heeft voorheen aan Mozes zijne wegen,
 Aan Isrels zaad, tot hun behoud geneegen,
 Zijn daên getoond, en trouwlijk hen geleid.
 Barmhartig is de H E E R en zeer genadig,
 Schoon zwaar getergd langmoedig en weldaadig:
 De H E E R is groot van goedertierenheid.

5.

Hij zal zijn volk niet eindeloos kastijden,
 Noch eeuwiglijk zijn gramfchap ons doen lijden.
 Hij is het, die ons zijne vriendschap biedt:
 Hij handelt nooit met ons naar onze zonden;
 Hoe zwaar, hoe lang, wij ook zijn wetten schonden,
 Hij straft ons, maar naar onze zonden niet.

6.

Zoo hoog zijn troon moog' boven d'aarde weezen,
 Zoo groot is ook voor allen, die Hem vreezen,
 De gunst, waarmeê Hij hen wil gadeslaan.
 Zoo ver het west verwijderd is van 't oosten,
 Zoo ver heeft Hij, om onze ziel te troosten,
 Van ons de schuld en zonden weggedaan.

P A U Z E.

7.

Geen vader sloeg, met grooter mededoogen,
 Op teder kroost ooit zijn ontfermend' oogen,
 Dan Isrels H E E R op ieder, die Hem vreest:
 Hij weet, wat van zijn maakfel zij te wachten;
 Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
 En dat wij stof, van jongs af, zijn geweest.

8.

Gelijk het gras is ons kortstondig leven,
 Gelijk een bloem, die, op het veld verheven,
 Wel sierlijk pronkt, maar krachtloos is en teêr:
 Wanneer de wind zich over 't land laat hooren,
 Dan knakt haar steel, haar schoonheid gaat verloren:
 Men kent en vindt haar standplaats zelfs niet meer.

9.

Maar 's H E E R E N gunst zal, over die Hem vreezen,
 In eeuwigheid altoos dezelfde weezen;
 Zijn trouw rust zelfs op 't laate nageslacht,
 Dat zijn verbond niet trouweloos wil schenden,
 Noch van zijn wet afkeerig d'ooren wenden,
 Maar die, naar eisch van Gods verbond, betracht.

IO.

De H E E R heeft zich, als d'allerhoogste Koning,
Een' troon gevest in zijne hemelwooning;

Zijn koninkrijk heerscht over 't weerdronde.
Looft, looft den H E E R, gij zijne legermagten,
Gij Engelen, die Hem dient met heldenkrachten,
En vaardig past op 't woord van zijnen mond.

II.

Looft, looft den H E E R, gij zijne legerschaaren,
Wier lust het is op zijnen wenk te staaren.

Dat hemel, aard, en zee, en berg, en dal,
Hoe ver men ook zijn' scepter ziet regeeren,
Nu zijnen naam en groote deugden eeren;
En gij, mijn ziel, loof gij Hem boven al.

D E CIV. P S A L M.

I.

Waak op, mijn ziel, loof d'Oppermajesteit;
Wat zijt Gij groot! wat spreidt uw heerlijkheid;
Geduchte God, al luisterrijke straalen!
Zij baart ontzag door al de hemelzaalen.
Het blinkend licht bedekt U als een kleed:
De hemel, dien G' als een gordijn verbreedt,
En uitspant voor uw goddelijke woning,
Verbergt voor d'aard uw prachtigste vertooning.

Gij

2.

Gij zoldert in de waatren uwen troon:
 De wolken, steeds gereed op uw geboon,
 Op 't hoogst vereerd dat zij haar' Koning draagen,
 Verstrekken U als tot een' zegewagen.
 Gij wandelt op de vleuglen van den wind,
 Dien G', als 't heelal, aan uwen dienst verbindt.
 Een geestenheir maakt Gij uw afgezanten;
 Een vlamvend vuur uw trouwe rijkstrawanten.

3.

Uw wonderkracht heeft, in den morgenstond
 Des vluggen tijds, deez' aarde vast gegrond:
 Wat in haar' kreits ooit wanklen moog' of wijken,
 Zij zal, door U gevestigd, nooit bezwijken.
 Zij, die ten blijk van uwe magt verstrekt,
 Was eertijds met den afgrond overdekt,
 Als met een kleed: de hoogte van de golven
 Hield al 't gebergt in 't grondloos diep bedolven.

4.

De Godheid sprak en donderd' in de lucht:
 De woeste zee, verschrikt door 't sterk gerucht,
 Vlood haastig heen naar 't perk, haar aangewezen.
 Het log gevaart der bergen, opgereezen,
 Vertoonde 't eerst zijn' korts onzichtbren top,
 En hief alom de fiere kruinen op.
 't Ontelbaar tal van vruchtbre dalen daalde
 Ter juiste plaats, die Gods bevel bepaalde.

I. P A U Z E.

5.

D'ontembre zee houdt stand, waar 't God gebiedt :
 Zij overschrijdt de vaste stranden niet :
 Zij ziet haar magt door hooger magt betoomen,
 En zal deez' aard nooit weder overstroomen.
 Gods goedheid zendt de koele bronnen uit :
 Zij wandelen, met ruischend stroongeluid,
 De bergen om, en dwaalen en verspreien
 Zich wijd en zijd door beemden en valleien.

6.

Het nuttig vee en 't roofziek boschgediert,
 Zelfs d' ezel, die door woeste wouden zwiert,
 Die, ongetemd, zich kreunt aan juk noch koorden,
 Vindt laafenis aan haare frische boorden.
 't Gevogelte, dat in zijn snelle vlugt
 De vlerken klapt, en opstijgt naar de lucht,
 Of uit het loof zijn schelle stem laat hooren,
 Heeft aan haar' zoom zijn woningen verkooren.

7.

't Is God, wiens hand de bergen water schenkt;
 Den droogen grond uit zijnen hemel drenkt;
 Den regen geeft uit zijne hooge zaalen,
 En vruchtbaarheid doet zweeven in de dalen.
 Dan schiet voor 't vee de teedre grascheut uit :
 Tot 's menschen dienst ontluikt dan 't geurig kruid;
 Dan spruit het brood, nog in den halm beslooten,
 Uit d'aarde voort, door milden daayw begooten.

8.

God geeft den wijn, tot vreugd voor 'thart bereid,
 En d'olie, die een' glans op 't aanschijn spreidt,
 En 't lieflijk brood, dat onze kracht moet voeden:
 Hij wil ons dus verkwikken en behoeden.

't Is God alleen, die door zijn sterke hand
 Den Libanon met cederen beplant;
 't Geboomte voedt, en kracht schenkt, onder 't kweeken,
 Aan 't lommrig woud, aan schaduwrijke freeken.

9.

Het vogeltje vindt schuilplaats in hun loof,
 En vormt zijn nestj' uit zijn' vergaerden roof.
 De dennen zijn, daar z' opgaan als pilaaren,
 Het steil verblijf der kleppend' ooievaaren.

De steenbok springt en kloutert, van den top
 Des heuvels, tot de kruin der bergen op.
 De hooge rots houdt, in verborgen holen,
 Het schuw konijn voor ons gezicht verschoolen.

II. P A U Z E.

10.

De gouden zon weet, waar zij schuil moet gaan,
 De wisseling der wisselende maan,
 Aan tijd en loop op 't wonderbaarst verbonden,
 Verschijnt ons oog op haar bepaalde stonden.

Gij, Heer, beschikt door uw geduchte magt
 De duisternis, en 't wordt op aarde nacht,
 Wanneer 't gediert door woud en veld mag dwaalen,
 Om voedsel voor het hongrig nest te haalen.

II.

Het donker bosch weêrgalmt op 't heesch geschreeuw
 Van leeuwenwelp en fieren jongen leeuw,
 Die, heet op roof, in afgelegene hoeken,
 Al brullend, spijs' van God, den geever, zoeken:
 Maar op de komst van licht en dageraad,
 Op 't zien der zon in 't luisterrijk gewaad,
 Keert elk van hun naar zijn verborgen kuilen,
 Daar zij, verzaad, zich voor ons oog verschuilen.

12.

Dan wordt de mensch door 't ryzend morgenlicht,
 Gewekt, gewenkt tot arbeid, tot zijn' pligt.
 Hij plant, hij bouwt, men ziet hem zwoegen, draaven;
 Tot 's avonds toe laat hij niet af van slaaven.
 Hoe schoon, hoe groot, o Oppermajesteit!
 Is al uw werk, gevormd met wijs beleid!
 Uw wijsheid streelt oplettende gemoedren:
 Al 't aardrijk is vervuld met uwe goedren.

13.

D'onpeilbre zee bergt in haar' ruimen schoot
 Een talloos tal van schepfen, klein en groot,
 Die in haar diept' al weemlend zich vergaëren.
 Het golvend ruim der rustelooze baaren
 Wordt steeds doorkruist van schepen, wijd en zijd:
 Daar zwemt en duikt het schubbig heir om strijd:
 Daar laat Gij zelfs den Leviathan speelen,
 Den schrik der zee in deze vreugde deelen.

III. PAUZE.

III. P A U Z E.

14.

Wat in de lucht, op d'aard, in 't water leeft,
 't Wacht al op U, die elk zijn spijsze geeft:
 't Wacht al op U, die alles kunt behoeden.
 Als uwe gunst al 't schepslenheir wil voeden,
 En liefderijk aan hunne nooddruft denkt,
 Vergaaden zij den voorraad, dien Gij schenkt,
 En worden, door uw goedheid mild bejegend,
 Elk op zijn' tijd, in overvloed gezegend.

15.

Verbergt G', o God! uw glansrijk aangezicht,
 Dan fiddren zij, op 't misfen van dat licht,
 Dat troostrijk licht, waardoor zij 't licht verwerven.
 Neemt uwe hand hunn' adem weg, zij sterven:
 Zij worden stof, gelijk zij zijn geweest.
 Bezielt Gij hen door 't zenden van uw' Geest,
 Dan ziet men hen weêr leeven als te vooren;
 Dan wordt al d'aard met nieuwen glans herbooren.

16.

De heerlijkheid der hoogste Majesteit
 Zij hoog geroemd, en daur' in eeuwigheid:
 Zij blink' alom, en kenn' noch paal noch perken:
 Dat zich de H E E R verblijd' in al zijn werken.
 Het aardrijk schudt, als God in gramschap blaakt;
 Wanneer zijn hand de hooge bergen raakt,
 Slaan zij terstond aan 't fidderen, aan 't rooken,
 Inwendig door Gods almagt aangestooken.

17.

Ik zal, zoolang ik 't levenslicht geniet,
 Gods moogendheid verheffen in mijn lied:
 Ik zal mijn' God met lofgezangen eeren,
 Terwijl ik nog op aarde mag verkeerem.
 Mijn aandacht zal op Hem gevestigd staan,
 En met vermaak zijn grootheid gadeslaan.
 Ik zal mij in den God mijns heils verblijden,
 En, dag op dag, aan Hem mijn psalmen wijden.

18.

De zondaar zal verdelgd zijn op Gods wenk.
 De boosheid zal vergaan, eer 't iemand denk".
 Waak op, mijn ziel, wil uwen Schepper eeren;
 Geloofd zij God! men loov' den H E E R der heeren!

D E C V. P S A L M.

I.

Looft, looft, verheugd, den H E E R der heeren!
 Aanbidt zijn' naam, en wilt Hem eeren;
 Doet zijne glorieijke daën
 Alom de volkeren verstaan,
 En spreekt, met aandacht en ontzag,
 Van zijne wondren, dag aan dag.

2.

Juicht, elk om strijd, met blijde galmen;
 Zingt, zingt den Hoogsten vreugdepsalmen;
 Beroemt u in zijn' heiligen naam:
 Dat die Hem zoeken nu te saam
 Hun hart vereenen tot zijn eer,
 En zich verblijden in den H E E R.

Vraagt

3.

Vraagt naar den H E E R en zijne sterkte;
 Naar Hem, die al uw heil bewerkte;
 Zoekt dagelijks zijn aangezicht:
 Gedenkt aan 't geen Hij heeft verricht;
 Aan zijn doorluchte wonderdaën;
 En wilt zijn straffen gadeslaan.

4.

Gij volk, uit Abraham gesprooten,
 Dat zooveel gunsten hebt genoeten;
 Gij Jakobs kindren, die de Heer
 Heeft uitverkooren, meldt zijn eer.
 De H E E R is onze God, die d'aard
 Alom door zijn gericht vervaart.

I P A U Z E.

5.

God zal zijn waarheid nimmer krenken,
 Maar eeuwig zijn verbond gedenken.
 Zijn woord wordt altoos trouw volbragt
 Tot in het duizendste geslacht.
 't Verbond met Abraham, zijn' vrind,
 Bevestigt Hij van kind tot kind.

6.

Al wat Hij Izak heeft gezwooren
 Heeft Hij ook aan zijn' uitverkooren,
 Aan Jakob tot een wet gesteld,
 Van al 't beloofde heil verzeld;
 En aan gansch Isrel toegezeid
 Tot zijn verbond in eeuwigheid.

Hij

7.

Hij sprak: „ Ik zal de schoonste landen,
 „ 'k Zal Kanan leevren in uw handen,
 „ 't Welk 't snoer uws erfdeels weezen zal.”
 Het volk was weinig in getal,
 't Verkeerde daar als vreemdeling,
 Toen 't zulk een gunstrijk woord ontving.

8.

Geleid door 's Heeren alvermogen,
 Zijn zij van volk tot volk getoogen.
 Van 't een naar 't ander rijksg gebied.
 Hij dulde hun verdrukking niet;
 Maar heeft zelfs voriten, op dien togt,
 Om hunnentwil, met straf bezocht.

II. P A U Z E.

9.

God sprak, en deed den vorsten weeten:
 „ Tast mijn gezalfden, mijn profeeten
 „ Niet aan door eenig leed of schand.”
 Hij riep een' honger in het land:
 Hij brak vergraand den staf des broods,
 En 't volk kwam in gevaar des doods.

10.

Wie kan Gods wijs beleid doorgronden?
 Een man werd voor hen heen gezonden;
 De vroomme Josef, rijk in deugd,
 Tot slaaf verkocht in zijne jeugd,
 In ijzren boeien wreed gekneld,
 Werd, hun tot heil, in eer gesteld.

Toen

II.

Toen hij door 't godlijk alvermogen
 Beproefd was; toen voor aller oogen
 Zijn woord in 't helder daglicht scheen;
 Toen bood de Koning, om zijn reën
 Verbaasd, hem straks de vrijheid aan:
 Der volken Heer deed hem ontslaan.

I 2.

Hij kreeg van Farao in handen
 't Bestier van huis en goed en landen;
 Dies bond hij vorsten naar zijn lust.
 Van zijn verstand en deugd bewust
 Deed gansch Egyptens Opperheer
 Al d'oudsten luistren naar zijn leer.

III. P A U Z E.

I 3.

Daarna toog Israël, gedreeven
 Door nooddrift, tot behoud van 't leven,
 Naar 't rijk Egypten: Jakob kwam
 Als vreemdeling in 't land van Cham.
 Daar groeid' en bloeide zijn geslacht,
 En overtrof zijns vijands magt.

I 4.

De harten der Egyptenaaren,
 Die eertijds Isrel gunstig waren,
 Verkeerden toen in bittren haat;
 Des Heeren volk werd bits versmaad.
 Men sneedde laagen tot hunn' val;
 Verdrukking trof hen overal.

Maar

15.

Maar God zond Mozes, die te vooren
 Door Hem met Aron was verkooren.
 Zij beide voerden Gods besluit
 Door teekenen en wondren uit,
 En toonden in Egyptenland
 De plaagen van zijn strenge hand.

16.

't Werd alles door zijn groot vermogen
 Met duisternisfen overtoogen.
 Niets wederstreefde 't hoog bevel
 Van God, den God van Israël,
 Die beek en bron verkeerd' in bloed;
 Den visch deed sterven in dien vloed.

IV. P A U Z E.

17.

Ook deed God uit de waterstroomen
 Een magtig heir van vorfchen komen,
 Dat doordrong tot in 's Konings hof.
 De luizen kwamen voort uit stof;
 God sprak, en een ontelbre drom
 Van ongedierte zweefd' alom.

18.

Hij zond, in plaats van vruchtbren regen,
 Zijn' hagel neêr, die, allerwegen,
 Met een verslindend vuur gepaard,
 Den frisfchen wijnstok sloeg ter aard;
 Den vijgeboom, met kruin en tak,
 En al het vruchtgeboomte brak.

19.

De springhaan en de kever kwamen,
 Gelijk een talloos leger, samen;
 Verflonden, wat het aardrijk gaf;
 Toen heeft God, als de zwaarste straf,
 Al d'eerftelingen hunner kracht,
 Hun eerstgeboornen omgebragt.

20.

God deed zijn volk met wisse treden,
 Daar niemand struikeld' in zijn schreden,
 Met zilver en met goud belaën,
 Blijmoedig uit Egypten gaan.
 Toen juicht' om hun vertrek al 't land,
 Daar 't al door schrik was overmand.

V. P A U Z E.

21.

God breidd' een wolk uit, om zijn schaaren
 Bij dag te hoeden voor gevaaren:
 Hij gaf hun door zijn hoog bestuur
 Des nachts ten licht' een wondervuur;
 Zij baden, en hun Opperheer
 Zond straks een heir van kwakklen neêr.

22.

Zij werden daaglijks begenadigd;
 Met manna, hemelsch brood, verzadigd.
 Gods hand bragt, in dien dorren oord,
 Rivieren uit een steenrots voort:
 Hij dacht om 't geen Hij aan zijn' knecht,
 Aan Abraham had toegezegd.

Dus

23.

Dus toog 't verkooren volk des Heeren
 Al juichend uit, op Gods begeeren:
 Het land der heidnen van rondom
 Schonk Hij hun tot een eigendom:
 Der volken arbeid werd geheel
 Aan Israël ten erflijk deel.

24.

Die gunst heeft God zijn volk beweezen,
 Op lat het altoos Hem zou vreezen;
 Zijn wet betrachten, en voortaan
 Volständig op zijn wegen gaan.
 Men roem' dan d'Oppermajesteit,
 Om zooveel gunst, in eeuwigheid.

D E CVI. P S A L M.

I.

Looft God, den trouwen Opperheer;
 Geeft, geeft Hem vrolijk roem en eer,
 Wiens goedheid perken kent noch paalen.
 Maar wie, hoe hoog verlicht hij zij,
 Wie kan zijn moogendheên verhaalen?
 Zijn' lof verbreiden naar waardij?

2:

Welzalig elk, die 't recht betracht!
 Die t'allen tijd' zijn wetten acht!
 O H E E R! laat mij, naar 't welbehagen
 Dat G' in uw volk steeds hebt getoond,
 Ook roem op uw bescherming dragen,
 En met uw' zegen zijn bekroond.

Geef

3.

Geef dat mijn oog het goed' aanschouw',
 't Welk Gij uit onbezwecken trouw,
 Uw uitverkoornen toe wilt voegen;
 Opdat ik U mijn' rotssteen noem',
 En, deelend in uws volks genoegen,
 Mij, met uw erfdeel, blij beroem'.

I. P A U Z E.

4.

Wij hebben God op 't hoogst misdaan;
 Wij zijn van 't heilspoor afgegaan;
 Ja, wij en onze vaadren tevens,
 Verzuimend' alle trouw en pligt,
 Vergramden God, den God des levens,
 Die zooveel wondren had verricht.

5.

Onz' ouders, in Egyptenland
 Beveiligd door zijn sterke hand,
 Vergaten al zijn gunstbewijzen:
 Zij morden aan de roode zee,
 In plaats van 'sHeeren gunst te prijzen;
 Diens dreigde hen een zwaarder wee.

6.

Doch om zijns naams will', om zijn magt
 Te toonen aan dat dwaas geflacht,
 Schold Hij de zee, dat z' uit moest droogen;
 Hij deed hen langs haar gronden gaan,
 En toond' aan s' vijands heir 't vermogen,
 Dat hun in nood had bijgestaan.

7.

De waatren keerden in hun kolk;
 Daar paard en ruiter, vorst en volk,
 Tot één toe, in den vloed versmoorden.
 Toen had gansch Isrel juichens stof:
 Toen, toen geloofden z' aan Gods woorden:
 Toen zong al 't volk des Hoogsten lof.

II P A U Z E.

8.

Maar zij vergaten 's Heeren werk;
 Zij stelden hunnen God een perk;
 Zij wilden in Hem niet berusten;
 Maar durfden, in de wildernis,
 Zijn magt beproeven door hun lusten,
 En 't hunkren naar Egyptens disch.

9.

Toen heeft Hij hen met vleesch gevoed;
 Maar zond hun ziel, bij d'overvloed,
 Een magerheid, die z' uit deed teeren.
 Zij dorsten Mozes 't hoog bewind,
 En Aron 't priesteramt des HEEREN
 Benijden, door hunn' waan verblind.

10.

Maar 't aardrijk opende zijn' mond,
 Waarmee 't Abirams volk verslond,
 En Dathans snoode vloekverwanten;
 Een vuurgloed stak de tenten aan
 Van 't godlees rot, aan alle kanten,
 En deed het door de vlam vergaan.

Zij

II.

Zij maakten zich, den Heer' ten spot,
 Een kalf bij Horeb tot een' god,
 Waarvoor zij zich eerbiedig boogen,
 Een os, die gras eet op het veld,
 Een beeld, o gruwel in Gods oogen!
 Werd toen aan Hem gelijk gesteld.

III. P A U Z E.

12.

Hun hart vergat den Opperheer,
 Hunn' dierbren Heiland, die welcer
 Hen redde van d'Egyptenaaren;
 Die wondren deed in 't land van Cham;
 Zich vreeslijk maakt' in 't ruim der baaren,
 En Faro 't levenslicht benam.

13.

Toen dreigde God hen met den dood:
 En nimmer waren z', in dien nood,
 Zijn hooggeduchte wraak ontwecken,
 Zoo Mozes, zijn verkooren held,
 Zich niet bij God, met ernstig smeeken,
 Voor hun had in de bres gesteld.

14.

Zij hebben 't langgewenschte land
 Versmaad uit strafbaar onverstand,
 En niet geloofd aan 's HEEREN woorden;
 Zij morden daaglijks in hun tent;
 Dewijl ze naar zijn stem niet hoorden,
 Hoe duidlijk ook aan hun bekend.

15.

Dies zwoer d'Almagtige, dat Hij
 Die snooden, in de woestenij,
 Zou nedervellen en verderven;
 Ja dat Hij hen, met al hun zaad,
 Zou bij de heidnen om doen zwerven,
 Van elk gevloekt, van elk versmaad.

IV. P A U Z E.

16.

Zij hebben zich voor 't vloekaltaar,
 Verleid door Moabs dochtrenfchaar,
 Tot Baälpeors dienst begeeven:
 Zij aten 's afgods offerand';
 Doch 't kostt' aan duizenden het leven:
 Gods wraak ontfak in fellen brand.

17.

Toen weerde Pinchas de straf,
 Die, moedig, 't recht völdoening gaf,
 En 't eerloos bloed langs d'aard deed stroomen.
 Die daad, ten zoen voor 't volk völbragt,
 Deed hem een eeuwig' eer bekomen,
 Die stand hield bij zijn nageflacht.

18.

Zij tergden, twistend, Gods genac,
 Bij 't wonderwater Meriba,
 Verbitterden den knecht des Heeren;
 Hij sprak in onbedachtzaamheid,
 Dies moest hij 't vruchtbaar land ontbeeren,
 Den ganfchen volke toegezeid.

V. PAUZE.

V. P A U Z E.

19.

Zij spaarden volken, tot Gods hoon,
 Die Hij bevoelen had te doën;
 En, aan der heidnen ftam verbonden,
 Vervielen zij tot afgodsdienst,
 En wrochten, door gelijke zonden,
 Zich zelf' een' ftrik, op 't onvoorziest.

20.

Men zag hen zelfs, door drift verblind,
 Hun dierbaar kroost, hoe teër bemind,
 Den duivelen ten offer brengen:
 Men zag hen, trouwloos en verwoed,
 Op Kanans vloekaltaaren plengen
 Der kinderen onschuldig bloed.

21.

Die onnatuurlijk' offerand',
 Die bloedschuld bragt een smet op 't land;
 Zij werden onrein door hun daaden,
 Door hoererij en vuil gedrag;
 Zij durfden Isrels God versinaaden,
 Maar beelden toonden zij ontzag.

22.

Dit alles spoorde God tot wraak:
 Zijn volk, zijn erf, zijn hoogst vermaak
 Werd nu een gruwel in zijn oogen:
 Hij gaf hen in der heidnen magt,
 Waardoor zij, zonder mededoogen,
 In slaafsche keetnen zijn gebragt.

N 2

VI. PAUZE.

VI. P A U Z E.

23.

Hun vijand heeft hen wreed verdrukt:
 Zij lagen jammerlijk gebukt:
 En schoon d'Algoedheid, op hun smeeken,
 Hun rampen dikwijls heeft geweerd,
 Zij zijn weêr telkens afgewecken,
 En door hun zonden uitgeteerd.

24.

Nochtans was God met hun begaan:
 Hij zag hunn' angst, hun traanen aan,
 En hunner haateren verwoedheid:
 Hij dacht aan zijn gestaafd verbond;
 En had berouw, naar al zijn goedheid,
 Meêdoogendheid met Isrels wond.

25.

Dies hebt G', o God! hunn' last verligt,
 Zelfs voor huns vijands aangezicht.
 Verlos ons ook, als onze vaadren;
 Wil ons, nog overal verspreid,
 Genadig weêr bij een vergaadren:
 Zoo word' uw naam en roem verbreed.

26.

Geloofd zij Isrels groote God!
 Zijn gunst schenk' ons dit heilgenot;
 Zoo zullen wij zijn goedheid danken.
 Dat al wat leeft Hem eeuwig eer!
 Al 't volk zegg' Amen, op mijn klanken!
 Juich, aarde, loof den Opperheer!

DE CVII. PSALM.

I.

Looft, looft den HEER gestadig;
 Die Oppermajesteit
 Is gunstrijk, zeer genadig,
 En goed in eeuwigheid:
 Dit zegg' elk, die, gered
 Door Hem van slaafsche banden,
 In vrijheid is gezet
 Uit 'sweêrpartijders handen:

2.

Die Hij van ver uit d'oorden
 Van 't oost' en 't westen bragt,
 En van de zee, en 't noorden
 Geleidde door zijn magt;
 Die op een aaklig pad,
 In woeste wildernissen,
 Omzworven, en een stad
 Ter wooning moesten missen.

3.

Hier raakten zij aan 't kwijnen
 Door dorst en hongersnood;
 Hun ziel leed duizend pijnen
 En angsten van den dood:
 Doch toen zij in 't gebed
 Tot Isrels HEER zich wendden,
 Heeft hen zijn arm gered
 Uit angsten en ellenden.

4.

God bragt na tegenheden
 Hen weêr op 't rechte pad,
 En richtte hunne schreden
 Naar een gewenschte stad.
 Laat zulken voor den HEER
 Zijn milde gunstbewijzen,
 Zijn wondren, Hem ter eer,
 Voor 't gansche menschdom prijzen.

5.

Dewijl Hij hen verzaadde,
 Die dorstten, en met goed
 Den honger, uit genade,
 Vervuld' in overvloed:
 Daar z' in die bitterheên
 Den dood voor oogen zagen,
 Van alle kant bestreên;
 Deed God hun heillicht daagen.

I. P A U Z E.

6.

Zij, die gebonden zaten
 In schaduw van den dood,
 Omdat zij God vergaten,
 Vervielen in dien nood.
 Toen werd hun wreevlig hart
 Verneêrd door zwarigheden;
 Zij struikelden, hun smart
 Werd hulpeloos geleeden.

Doch,

7.

Doch, riepen z' in d'ellenden
 Den HEER ootmoedig aan,
 Hij deed hun angsten enden,
 En hen 't gevaar ontgaan:
 Hij help hen uit den nood
 Hij bragt hen uit het duister
 Der schaduw van den dood;
 Hij brak hunn' band en kluister.

8.

Laat zulken eer bewijzen
 Aan 'sHEEREN gunst en magt,
 En al zijn wondren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht.
 Hij was 't, voor wien gereed
 De koopren deuren weeken;
 Die ijzren grendlen deed
 In duizend stukken breeken.

9.

De zotten overtreedn,
 En krijgen hunne straf;
 Om d'ongerechtigheden,
 Mat plaag op plaag hen af.
 Zij walgden zelfs van brood;
 Geen beste spijsen smaakten,
 Terwijl zij vast den dood
 Met schrik en vreez' genaakten.

10.

Doch, riepen z' in d'ellenden
 Den HEER ootmoedig aan,
 Hij deed hun angsten enden,
 En hen 't gevaar ontgaan.
 Hij zond zijn krachtig woord,
 Hij deed hen bij zich schuilen;
 Bragt hun geneezing voort,
 En rukte z' uit hun kuilen.

11.

Laat zulken eer bewijzen
 Aan 'sHEEREN gunst en magt,
 En al zijn wondren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht.
 't Loffer word' om strijd
 Hem juichend opgedraagen,
 Terwijl zij wijd en zijd
 Van al zijn werk gewaagen.

II. P A U Z E.

12.

Zij, die de zee bevaaren
 Met schepen, rijk bevracht,
 Zien op de groote baaren
 Gods wijsheid, gunst en magt:
 Daar leeren zij de daên
 Des HEEREN klaar bemerken,
 En in de diepe paên
 Zijn groote wonderwerken.

13.

Hij wekt, met slechts te spreken,
 Een' stormwind voor hun oog;
 Dan beeft het al, dan steeken
 De golven 't hoofd omhoog.
 Nu ziet men 't schip de lucht,
 Dan weêr den afgrond naadren;
 Hun hart geeft zucht op zucht,
 Hun bloed verstijft in d' aadren.

14.

Zij dansen, wagglen, vallen,
 Gelijk een dronken man;
 De wijsheid van hun allen,
 Hoe groot, bezwijkt er van.
 Doch toen zij, in 't gebed,
 Tot Isrels HEER zich wendden,
 Heeft hen zijn arm gered
 Uit angsten en ellenden.

15.

Hij doet den storm bedaaren;
 De golven zwijgen stil:
 Nu rijst de vreugd; de baaren
 Zijn effen op Gods wil;
 Nu wijkt verslagenheid,
 Na zooveel angstig slaaven,
 Daar God hen veilig leidt,
 In hun begeerde haven.

16.

Laat zulken eer bewijzen
 Aan 's HEEREN gunst en magt,
 En al zijn wondren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht;
 En, dankbaar, bij 't gemeen
 God hunn' verlosser noemen,
 En bij 's lands overheën
 Zijn' naam en deugden roemen.

III. P A U Z E.

17.

Nu stelt God waterbeeken,
 Tot bar en dorstig land;
 Herschept in dorre strecken,
 Rivieren door zijn hand.
 Hij stelt een' vruchtbren oord,
 Tot woest' en zoute gronden;
 En strafte, naar zijn woord,
 Die daar zijn wetten schonden.

18.

Dan maakt Hij weêr woestijnen
 Zeer rijk van vruchtbaar nat;
 Daar 't land, dat eerst moest kwijnen,
 Nu beek bij beek bevat,
 En hongerigen voedt,
 Die nu de weeld' aanschouwen,
 Zoo dat zij daar, met spoed,
 Een stad ter woning bouwen.

Daar

19.

Daar ziet men hen dan zaaien ;
 De wijngaard wordt geplant ;
 Zij moogen rijklijk maaien
 De vruchten van het land :
 Daar God zijn' zegen geeft,
 En 't huis vervult met kindren ;
 En 't vee, dat ieder heeft,
 Op 't veld niet doet vermindren.

20.

Maar, wil dit volk niet bukken
 Voor God, 't wordt ras verneêrd ;
 't Raakt t'onder door verdrukken ;
 Het wordt van 't kwaad verteerd :
 Daar Hij zelfs prinſen ſlaat,
 Op wien Hij hoon doet daalen,
 En die Hij tot een' ſmaad
 Doet in het woeste dwaalen.

21.

Maar die nu hulploos kermen,
 Verdrukt en vol gebrek,
 Brengt God, door vrij ontfermen,
 Haast in een hoog vertrek.
 De vruchtbaarheid verheugt
 Hun huis van ganscher harte ;
 D'oprechten zien 't met vreugd ;
 Maar d'ondeugd zwijgt met ſmarte.

22.

Wie wijs is merk' die dingen,
 En geev' verftandig acht
 Op 's HEEREN handelingen,
 Zoo vol van gunst als magt.

D E CVIII. P S A L M.

I.

Mijn hart, o Hemelmajesteit!
 Is tot uw' dienst en lof bereid:
 'k Zal zingen voor den Opperheer;
 'k Zal psalmen zingen tot zijn eer.
 Gij, zachte harp, gij, schelle luit,
 Waakt op! dat niets uw klanken ftuit';
 'k Zal in den dageraad ontwaaken,
 En met gezang mijn' God genaaken.

2.

Ik zal, o HEER! uw wonderdaën,
 Uw' roem den volken doen verftaan:
 Want uwe goedertierenheid
 Is tot de heemlen uitgebreid;
 Uw waarheid heeft noch paal noch perk,
 Maar ftreeft tot aan het hoogfte zwerk.
 Verhef U boven 's hemels kringen,
 En leer al d'aard uw grootheid zingen.

Zoo

3.

Zoo word' uw dierbaar volk in 't end
 Bevrijd van rampspoed en ellend'.
 O God! verlos ons door uw hand;
 Verhoor ons, zend ons onderstand.
 Gij hebt, tot onze vreugd, voorspeld,
 En in uw heiligdom gemeld,
 Dat Sichem mij zijn' Vorst zou heeten,
 En ik het dal van Sukkoth meeten.

P A U Z E.

4.

Gansch Gilead behoort aan mij;
 'k Voer in Manasse heerschappij:
 Ik zie hen knielen voor mijn kroon;
 Daar 't moedig Efraïm mijn' troon
 Door zijn geduchte magt verfterkt;
 En Judaas wijsheid medewerkt,
 Om mijnen zetel vast te zetten,
 Door welgeschikt' en schrandre wetten.

5.

Gansch Moab buigt zich dienstbaar neêr;
 Erkent mij voor zijn' Opperheer;
 Daar 't, van zijn' hoogen troon gestort,
 Verachtlijk mij ten waschpot wordt.
 Ik werp mijn' schoen op Edoms grond;
 Op Edom, 't welk mijn magt weêrftond.
 'k Juich over u, o Palestijne!
 Als ik in zegepraal verschijne.

N 7

Wie

6.

Wie heeft mij zooveel heils bereid?
 Wie is 't, die mij in Edom leidt?
 Wie voert mij in een vaste stad?
 O God! die ons verftooten hadt;
 Gij, die met onze legerschaar
 Ten ftrijd' niet uittoogt in 't gevaar;
 O God! wiens gramschap ons deed vreezen,
 Wiens gunst ons troost; zult Gij 't niet weezen?

7.

O God! die 's lands benaauwdheid ziet,
 Red toch uw volk uit zijn verdriet:
 Want 's menschen heil is ijdelheid;
 Maar als Gods almagt ons geleidt,
 Dan doen w' in Hem de kloekste daën,
 Zoo dat wij duizenden verflaan:
 Want allen, die ons wederstreeven,
 Zal Hij vertreeden en doen sneeven.

 D E C I X . P S A L M .

I.

O God, zoo waardig mijn gezangen!
 Zwijs niet, laat mij mijn recht erlangen:
 De booze, die bedrog durft pleegen,
 Staat, wars van deugd, mij bitter tegen:
 Hij heeft zijn' mond wijd opgedaan,
 Mij met een valsche tong verraën.

Z' cm-

2.

Z' omringden mij met booze woorden,
 Die mij, als priemen, 't hart doorboorden;
 Ik werd op 't allerfelst bestreedden,
 Verdrukt, mishandeld tegen reden;
 'k Heb voor mijn liefde haat behaald;
 Ik bad, maar 'k werd met vloek betaald.

3.

Zij hebben kwaad voor goed vergolden,
 Voor liefde haat; mijn deugd gefcholden.
 Gij, God der wraak, straf dezen boozen;
 Stel over hem een' goddcloozen;
 De fatan biê hem tegenftand,
 En staa aan zijne rechthand!

4.

Verklaar hem fchuldig in 't gerichte;
 Verdrijf hem van uw aangezichte;
 Houd zijn gebeden zelfs voor zonden:
 Hij heeft zich tegen God verbonden.
 Verkort zijn dagen; vel hem neêr;
 Een ander neem' zijn ampt en eer.

5.

Laat zijne kinderen, als weezen,
 Zijn wijf, als weduw, hulploos vreezen;
 Laat hier en ginds zijn kindren zwerven;
 Steeds beedlen, en de nooddruft derven,
 Die 't huisgezin, gefmaad, gevloekt,
 Uit zijn verwoeste plaatsen zoekt.

Al

6.

Al wat hij heeft, hoe hij moog' klaagen,
 Word' om zijn schulden aangeflagen:
 Hij zie de vrucht van al zijn flooven
 Door woeste vreemdelingen rooven:
 Dat niemand hem in nood verblij',
 Of zijnen weezen gunstig zij.

I. P A U Z E.

7.

Laat kwaad op kwaad zijn huis omringen:
 Roei uit al zijn nakomelingen;
 En dat in 't volgende geslachte
 Elk hunn' verstorven naam verachte:
 Der vaadren misdaad zelfs verschaff'
 Den HEERE reden tot zijn straf.

8.

Dat niets uit Gods gedachtenisfe
 De zonde zijner moeder wische:
 Laat die, door God hun toegerekend,
 Geduurig staan voor Hem geteckend;
 Dat God daar over steeds zich belg',
 En hunnen naam van d'aard verdelg'.

9.

Omdat hij, tegen zijn gewecten,
 Het weldoen trouwloos heeft vergeeten,
 En den ellendigen en armen
 Vervolgd, in plaats van zich t'erbarmen;
 Ja den verflagenen van geest
 Is tot een' moordenaar geweest.

Hij

10.

Hij heeft den vloek op zich genoomen;
 Laat dan dien vloek hem overkomen.
 Hij heeft geen' lust gehad tot zegen;
 Dies word' die nooit van hem verkreegen:
 Maar dat de vloek hem overdekk',
 En tot een aaklig kleed verstrekk'.

11.

Laat dien, om al zijn handelingen,
 Tot in zijn hart, als water, dringen;
 Als olie, rijkelijk gefchonken,
 En door de beendren ingedronken:
 Dat hem die vloek zijn deksel geev',
 En als een gordel aan hem kleev'.

12.

Dit loon krijg' elk, van 's HEEREN handen,
 Die zoo godloos mij aan durft randen,
 En met zijn lastertong mij dooden:
 Maar Gij, o HEER! o God der goden!
 Dat uwe hand mij heil bestell';
 Doe, om uws naams wil, aan mij wel.

II. P A U Z E.

13.

Uw gunst is groot, zij is bestendig;
 Verlos mij dan, ik ben ellendig,
 Nooddruftig, 'k voel mijn kracht verbrooken;
 Mijn hart met wond op wond doorstookken;
 Ik ga gelijk de schaduw heen,
 Wanneer de zon smelt naar beneên.

Gelijk

14.

Gelijk een springhaan, omgedreeven,
 Berg ik nu hier dan daar mijn leven:
 Mijn kniën weigren mij te schraagen,
 En 't afgematte lijf te draagen:
 Mijn vleesch is mager, uitgeteerd,
 Zoo dat het alle vet ontbeert.

15.

Al ben ik met die smert belaaen,
 Nog gaan zij voort met mij te smaaden;
 Met mij, al schimpende, te groeten:
 Zij schudden 't'hoofd, die mij ontmoeten.
 O HEER! help mij, die U verbeid,
 Naar uwe goedertierenheid.

16.

Opdat zij weeten en belijden,
 Dat uwe hand mij wil bevrijden;
 Dat Gij, o HEER! mijn recht doet gelden:
 Laat hen dan vloeken, lastren, schelden;
 Maar zegen Gij mij, o mijn God!
 Gij zijt mijn erfdeel en mijn lot.

17.

Befchaam hunn' raadslag t' allen tijde;
 Maar dat het heil uw' knecht verblijde:
 Dat schande mijnen vijand dekke;
 Dat schaamte hem ten kleed verstrekke;
 Dat zij hem tot een' mantel dien',
 Waarmede wij hem omhangen zien.

18.

Ik zal den HEER op 't hoogste prijzen;
 'k Zal Hem bij veelen eer bewijzen:
 Want Hij zal zich gewis erbarmen,
 En staan ter rechthand des armen;
 Hem redden uit het snood gericht,
 Daar 't vonnis tot zijn doodstraf ligt.

D E C X. P S A L M.

I.

Dus heeft de HEER tot mijnen Heer gesproken:
 „ Zit op den troon ter rechthand naast mij;
 „ Tot ik de magt uws vijands hebb' verbroomen,
 „ En U zijn nek tot eene voetbank zij. ”

2.

Uit Sion zal de HEER uw' scepter zenden,
 Den scepter van uw oppermoogendheid,
 En zeggen: heersch tot 's weerelds uiterst' enden,
 Zoo ver de magt uws vijands zich verspreidt.

3.

Uw volk zal op uw' heirdag tot het strijden
 Gewillig zijn, in heilig krijgssieraad;
 U zal de daauw van uwe jeugd verblijden,
 Gebooren uit den vroegen dageraad.

4.

U heeft de HEER, wien 't nooit berouwt, gezworen:
 „ 'k Heb U, mijn volk tot heil, mijn' naam ten prijs',
 „ In mijnen raad het priesteramt beschooren,
 „ Dat eeuwig duurt naar Melchizedeks wijz' ”

De

5.

De HEER zal steeds uw rechthand verzellen;
 Zijn moogendheid met U ten strijde gaan,
 En koningen, die tegen U zich stellen,
 Ten dage van zijn grimmigheid verflaan.

6.

Hij zal naar 't recht de woeste heidnen richten,
 Met lijken 't veld bezaaien door zijn hand;
 Zijn strijdbre hand zal straks het hoofd doen zwichten,
 't Weêrbarftig hoofd van een zeer magtig land.

7.

Hij zal op weg eens drinken uit de beeken,
 Daar Hij gevaar, noch strijd, noch moeit' ontziet;
 Daarom zal Hij het hoofd naar boven steeken,
 Met eer bekroond in 't godlijk rijksg gebied.

DE CXI. P S A L M.

I.

Looft, Halclujah, looft den HEER!
 Mijn gansche hart verheft zijn eer;
 Ik zal zijn' naam en grootheid prijzen:
 'k Zal, met d'oprechten onderling
 Vereend, in hun vergadering
 En raad, Hem plegtig eer bewijzen.

2.

Des HEEREN werken zijn zeer groot;
 Wie ooit daarin zijn' lust genoot,
 Doorzoekt die ijvrig en bestendig:
 Zijn doen is enkel majesteit,
 Aanbiddelijke heerlijkheid,
 En zijn gerechtigheid onendig.

Hij

3.

Hij maakte, Hij, die heerlijk is,
 Zijn' wondren een gedachtenis;
 Hij is barmhartig en genadig:
 Hij gaf hun, die Hem vreezen, spijs*;
 En, zijnen grooten naam ten prijs*,
 Gedenkt Hij zijns verbonds gestadig.

P A U Z E.

4.

Hij heeft de kracht zijns werks getoond
 Aan 't volk, waarbij Hij gunstrijk woont:
 Hij gaf, ten hunnen nut' en voordeel,
 Hun d'erve van het heidendom.
 Des Heeren werken zijn alom
 En altoos waarheid, recht en oordeel.

5.

't Is trouw, al wat Hij ooit beval;
 Het staat op recht en waarheid pal,
 Als op onwrikbre steunpilaaren:
 Hij is het, die verlossing zond
 Aan al zijn volk; Hij zal 't verbond
 Met hun in eeuwigheid bewaaren.

6.

Zijn naam is heilig en geducht;
 De vijand heeft op zijn gerucht:
 Maar 's HEEREN vrees zal altoos weezen
 't Begin der wijsheid; wien Gods hand
 Die doet betrachten, heeft verstand:
 Zijn naam blijft eeuwiglijk gepreezen.

D E

D E C X I I . P S A L M .

1.

Zingt, zingt den lof van 't Opperwezen,
 Welzalig hij, die God blijft vreezen,
 En zijn geboden houdt in waarde:
 Zijn zaad zal magtig zijn op aarde;
 Zelfs daalt op zijn nakomelingen
 Een schat van dierbre zegeningen.

2.

De rijkdom zal zijn huis verzellen;
 Bij have zal hij have tellen;
 Zijn deugd zal nimmer vruchten misfen;
 Hem rijst het licht in duifternisfen;
 Hij toont zich ieders liefde waardig,
 Is goed, barmhartig en rechtvaardig.

3.

Wel hem, die steeds zich zal erbarmen,
 Die van het zijne leent den armen:
 Hij schikt naar 't recht zijn huisbelangen:
 Nooit zal hij wanklen in zijn gangen:
 Zijn naam, beroemd door zijn bedrijven,
 Zal eeuwig in gedachtnis blijven.

4.

Geen kwaad gerucht zal hem ontzetten;
 Zijn hart is vast in 'sHEEREN wetten:
 Want hij vertrouwt op Gods genade;
 Hij vreest voor schande, leed noch schade;
 Wel ondersteund, zal hij niet wijken,
 Tot hij zijn' vijand zie bezwijken.

Hij

5.

Hij strooit steeds uit aan alle zijden,
 En geeft hun mild, die nooddruft lijden;
 Zijn recht, hoe dikwerf ook geschonden,
 Steunt eeuwig op onwrikbre gronden;
 Zijn' hoorn en magt zal God verhoogen,
 En nimmer zijnen val gedoogen.

6.

De goddelooze zal dit goede
 Van hem aanschouwen, gram te moede;
 Met tandgekniers zich zelv' vertceeren;
 De nijd zal zijne finert vermeêren;
 Vergeefs wenscht hij den val der vroomen;
 Want nooit zal God dien wensch doen komen.

D E CXIII. P S A L M.

I.

Gij, 'sHEEREN knechten, looft den HEER;
 Looft zijnen naam, verbreidt zijn eer.
 De naam des HEEREN zij gepreezen;
 Zijn roem zij door 't heelal verbreid,
 Van nu tot in al eeuwigheid:
 Men loov' 't aanbidlijk Opperwezen.

2.

Van daar de zon in 't oosten straalt,
 Tot daar z' in 't westen nederdaalt,
 Zij 'sHEEREN name lof gegeven.
 De HEER is boven 't heidendom:
 Zijn heerlijkheid, bekend alom,
 Is boven zon en maan verheven.

Wie

3.

Wie is gelijk aan onzen HEER?
 Aan God, die, tot zijn eeuwig' eer,
 Zijn' troon gevest heeft in den hemel?
 Die, daar Hij 't weereldrond gebiedt,
 Van zijnen hoogen zetel ziet
 Op 't laag en nietig aardsch gewemel?

4.

Wie is aan onzen God gelijk,
 Die armen opricht uit het slijk?
 Nooddrustigen, van elk verstootten,
 Goedgunstig opheft uit het stof?
 En hen, verrijkt met eer en lof,
 Naast prinsen plaatst en weereldgrooten?

5.

Wie roemt niet 'sHeeren wondre trouw,
 Die mildelijk d'onvruchtbre vrouw,
 Op haare beê, een blijde moeder
 Van liev' en frische telgen maakt,
 En dus voor aller welzijn waakt?
 Men loov' den grooten Albehoeder!

D E CXIV. P S A L M.

I.

Toen Israël 't Egyptisch rijksg gebied,
 En 't volk, zoo vreemd van aart en taal, verliet,
 Werd Juda God ter woning:
 Hij wijdde zich dit volk ten heiligdom,
 En stichtte daar den troon, dien Hij beklom,
 Als Israëls God en Koning.

Dit

2.

Dit zag de zee met beevend' oogen aan,
 En vlood te rug; de bruischende Jordaan
 Werd achterwaards gedreeven;
 Het hoog en laag gebergt sprong op in 't rond;
 Als 't wollig vee, dat dartelt op den grond,
 En deed de velden beeven.

3.

Wat was 't, o zee! dat u zoo vlugten deed?
 En gij, Jordaan! wat angst, wat prangend leed
 Kon u te rugge dringen?
 Gij bergen, en gij heuvels, wat gerucht
 Deed u met schrik dus steigren naar de lucht,
 Als lammeren, die springen?

4.

Beef, aarde, beef voor 's Heeren aangezicht,
 Voor Jakobs God, die uit het eeuwig licht
 Zijn Isrel hulp wou zenden.
 Hij is 't, wiens magt de rots verandren kon
 In eenen vloed, den keifteen in een bron,
 Voor Isrels matte benden.

D E CXV. P S A L M.

I.

Niet ons, o HEER! niet ons, uw' naam alleen
 Zij, om uw trouw en goedertierenheên,
 Al eer en roem gegeven.
 Waarom, o Heer! zou 't heidendom, met spot,
 Dan zeggen: waar, waar is toch nu hun God,
 Bij hen zoo hoog verheven?

O

Noch

2.

Nochtans is God het doel van onzen lof;
 Hij, onze God, Hij woont in 't hemelhof,
 En doet al zijn behagen.
 Hun afgoën zijn van zilver en van goud;
 Slechts menschenwerk, waaraan, zoo snood als stout,
 Gods eer wordt opgedraagen.

3.

Zij hebben wel een' mond, doch die niet spreekt;
 Wel oogen, doch waaraan 't gezicht ontbreekt,
 't Licht kan hun niets ontdekken:
 Geen klank, hoe schel, dringt immer hun in 't oor:
 Men zett' hun vrij den besten wierook voor,
 't Kan hun geen' reuk verwekken.

4.

Hun hand, hoe fraai bewerkt, tast nooit iets aan;
 Hun voet, hoe wel gevormd, kan nimmer gaan,
 Hun keel geen klanken geeven.
 Hun maaker deel' in hun verachtlijk lot;
 Die op hen steunt, misf' nevens hen 't genot
 Van 't duurgeschatte leven.

P A U Z E.

5.

Maar, Israë'l, vertrouw gij op den H E E R;
 Hij is hun hulp, hun sterkt' en al hun eer,
 Hun schild, dat nooit zal wijken.
 Vertrauw op God, gij, Arons nageslacht:
 Hij is hun schild, hun hulp, die hun zijn magt
 Zoo menigwerf deed blijken.

Ver-

6.

Vertrouwt op God, gij alle, die Hem vreest;
Hij is altoos hun schild, hun hulp geweest:

De H E E R was ons gedachtig.

Zijn zegen blijft op Israël verspreid;

Aärons huis is die ook toebereid.

God is getrouw en magtig!

7.

Elk, die Hem vreest, hoe klein hij zij of groot,
Wordt van dat heil, die weldaên, deelgenoot:

Hij zal ze grooter maaken,

En z' u, zoo wel als 't kroost, dat gij bemint,

Dat, nevens u, zich aan Gods wet verbindt,

In dubble maat doen smaaken.

8.

D'algoede God, die, door zijn groote kracht,
Den hemel schiep, deez' aard heeft voortgebragt,

Beschenkt u met zijn' zegen.

De hemel is zijn eigendom, zijn troon:

Maar 't menschdom heeft de vruchtbaar' aard, ter woon,

Van onzen God verkreegen.

9.

In 't stille graf zingt niemand 's H E E R E N lof:

Het zielloos lijf, gedompeld in het stof,

Kan Hem geen glorie geeven;

Maar onze tong zingt, tot in eeuwigheid,

Des H E E R E N lof, zijn' roem en majesteit.

Looft God, de bron van 't leven!

DE CXVI. PSALM.

I.

God heb ik lief; want die getrouwe **H E E R**
 Hoort mijne stem, mijn smeekingen, mijn klaagen;
 Hij neigt zijn oor, 'k roep tot Hem, al mijn dagen;
 Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.

2.

Ik lag gekneld in banden van den dood;
 Daar d'angst der hell' mij allen troost deed misfen;
 Ik was benaauwd, omringd door droeffenisfen;
 Maar riep den **H E E R** dus aan in al mijn' nood:

3.

„Och **H E E R**! och wierd mijn ziel door U gered!”
 Toen hoorde God; Hij is mijn liefde waardig:
 De **H E E R** is groot, genadig en rechtvaardig,
 En onze God ontfermt zich op 't gebed.

4.

D'eenvoudigen wil God steeds gadeslaan:
 'k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder.
 Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder:
 Gij zijt verlost; God heeft u welgedaan.

5.

Gij hebt, o **H E E R**! in 't doodlijkst tijdgewricht
 Mijn ziel gered, mijn traanen willen droogen,
 Mijn' voet geschraagd; dies zal ik, voor Gods oogen,
 Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.

P A U Z E.

6.

Ik heb geloofd, dies sprak ik tot Gods eer.
 'k Was zeer bedrukt: ik liet, in haast, mijn lippen,
 Door drift vervoerd, deez' harde taal ontglippen:
 „Bij menschen is noch trouw noch waarheid meer.”
 Wat

7.

Wat zal ik, met Gods gunsten overlaên,
 Dien trouwen HEER' voor zijn genaë vergelden?
 'k Zal, bij den kelk des heils, zijn' naam vermelden,
 En roepen Hem met blijd' erkentnis aan.

8.

Nu zal ik voor de weldaên, die 'k genoot;
 Aan Hem, naar mijn geloften, eer bewijzen;
 Hem onder al zijn gunstgenooten prijzen.
 Hoe kostlijk is in 's HEEREN oog hun dood!

9.

Och HEER! ik ben, o ja! ik ben uw knecht,
 Uw dienstmaagds zoon: Gij slaaktet mijne banden;
 Dies doe ik U gewillig' offeranden
 Van lof en dank, U plegtig toegezegd.

10.

Ik zal uw' naam met dankerkenten
 Verheffen, U al mijn geloften brengen;
 'k Zal liefd' en lof voor U ten offer mengen,
 In 't heiligdom, daar 't volk vergaderd is.

11.

Ik zal met vreugd in 't huis des HEEREN gaan,
 Om daar met lof uw' grooten naam te danken:
 Jerusaleem, gij hoort die blijde klanken.
 Elk heff' met mij den lof des HEEREN aan!

DE CXVII. PSALM.

Loof, loof den H E E R, gij heidendom:
 Gij volken, prijst zijn' naam alom.
 Zijn goedheid is, in nood en dood,
 Voor ons zijn volk oneindig groot:
 Zijn waarheid wankelt nimmermeer;
 Zingt, Halelujah! zingt zijn eer.

DE CXVIII. PSALM.

I.

Laat ieder 's H E E R E N goedheid looven;
 Want goed is d'Oppermajesteit:
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.
 Laat Isrel nu Gods goedheid looven;
 En zeggen: roemt Gods majesteit;
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.

2.

Laat Arons huis Gods goedheid looven,
 En zeggen: roemt Gods majesteit;
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.
 Laat die God vreezen Hem nu looven,
 En zeggen: roemt Gods majesteit;
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.

3.

Ik werd benaauwd van alle zijden,
 En riep den H E E R ootmoedig aan;
 De H E E R verhoorde mij in 't lijden,
 En deed mij in de ruimte gaan.
 De H E E R is bij mij, 'k zal niet vreezen;
 De H E E R zal mij getrouw behoên;
 Daar God mijn schild en hulp wil weezen.
 Wat zal een nietig mensch mij doen?

I. P A U Z E.

4.

De H E E R is aan de spits getreden
 Der genen, die mij hulpe biên;
 Ik zal, gered uit zwaarigheden,
 Mijn' lust aan mijne haatren zien.
 't Is beter, als w' om redding wenschen,
 Te vlugten tot des H E E R E N magt,
 Dan dat men ooit vertrou' op menschen,
 Of zelfs van prinzen hulp verwacht'.

5.

Toen ik de heidnen aan zag rukken,
 Heb ik in 's H E E R E N kracht gestreên;
 Ik hieuw z' in 's H E E R E N naam aan stukken,
 Vertrouwend' op dien naam alleen.
 Ik kon noch voor- noch rugwaards keeren,
 Omringd, ja gansch omringd ter dood;
 Ik sloeg hen in den naam des H E E R E N,
 Die mij goedgunstig bijstand bood.

6.

Zij hadden mij omringd als bijen,
 Maar zijn als doornenvuur vergaan:
 'k Mogt hen in 's H E E R E N kracht bestrijen;
 In 's H E E R E N naam hen gansch ver slaan.
 Gij hadt m', o vijand! hard gestooten,
 Tot vallens toe mij onderdrukt:
 De H E E R bewaart zijn gunstgenooten;
 De H E E R heeft zelf mij uitgerukt.

7.

De H E E R is mij tot hulp en sterkte;
 Hij is mijn lied, mijn psalmgezang:
 Hij was het, die mijn heil bewerkte,
 Dies loof ik Hem mijn leven lang.
 Men hoort der vroomen tent weërgalmen
 Van hulp en heil, ons aangebragt;
 Daar zingt men blij, met dankbre psalmen:
 Gods rechtehband doet groote kracht.

II. P A U Z E.

8.

Gods rechtehband is hoog verheven;
 Des H E E R E N sterke rechtehband
 Doet door haar daën de weerd beeven;
 Houdt door haar kracht Gods volk in stand.
 Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
 Maar leeven, en des H E E R E N daën,
 Waardoor wij zooveel heils verwerven,
 Elk, tot zijn eer, doen gadeslaan.

De

9.

De H E E R wou mij wel hard kastijden,
 Maar stortte mij niet in den dood;
 Verzachtte vaderlijk mijn lijden,
 En redde mij uit allen nood.
 Ontsluit, ontsluit, voor mijne schreden,
 De poorten der gerechtigheid;
 Door deze zal ik binnen treden,
 En looven 's H E E R E N majesteit.

10.

Dit is, dit is de poort des H E E R E N;
 Daar zal 't rechtvaardig volk door treên,
 Om hunnen God ootmoedig t'eeren,
 Voor 't smaaken zijner zaligheên.
 Ik zal uw' naam en goedheid prijzen;
 Gij hebt gehoord; Gij zijt mijn' geest,
 Door uw ontelbre gunstbewijzen,
 Tot hulp, en heil, en vreugd geweest.

III. P A U Z E.

II.

De steen, dien door de tempelbouwers
 Verachtlijk was een plaats ontzegd,
 Is, tot verbaazing der beschouwers,
 Van God ten hoofd des hoëks gelegd.
 Dit werk is door Gods alvermogen,
 Door 's H E E R E N hand alleen geschied:
 Het is een wonder in onz' oogen;
 Wij zien het, maar doorgronden 't niet.

12.

Dit is de dag, de roem der dagen,
 Dien Israels God geheilgd heeft:
 Laat ons verheugd, van zorg ontslagen,
 Hem roemen, die ons blijdschap geeft.
 Och H E E R! geef thans uw zegeningen;
 Och H E E R! geef heil op dezen dag;
 Och dat men op deez' eerstelingen
 Een' rijken oogst van voorspoed zag!

13.

Gezegend zij de groote Koning,
 Die tot ons komt in 's H E E R E N naam!
 Wij zegnen U uit 's H E E R E N woning;
 Wij zegnen U al te saam.
 De H E E R is God, door wien w' aanschouwen
 Het vrolijk licht, na bang gevaar:
 Bindt d'offerdieren dan met touwen
 Tot aan de hoornen van 't altaar.

14.

Gij zijt mijn God, U zal ik looven,
 Verhoogen uwe majesteit.
 Mijn God! niets gaat uw' roem te boven;
 U prijz' ik tot in eeuwigheid.
 Laat ieder 's H E E R E N goedheid looven;
 Want goed is d'Oppermajesteit;
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.

DE CXIX. PSALM.

I. A L E P H.

I.

Welzalg zijn d'oprechten van gemoed,
 Die, ongeveinsd, des HEEREN wet betrachten;
 Die Hij op 't spoor der godvrucht wandlen doet:
 Welzalg die, bij dagen en bij nachten,
 Gods wil bepeinst, en Hem, als 't hoogste goed,
 Van harte zoekt met ingespannen krachten.

2.

Die, wars van 't kwaad, niet in de zonde leeft;
 Maar zijnen gang beeftiert naar 's HEEREN wetten.
 Gij, groote God, die ons bevelen geeft,
 Gij eischt, dat w' op uw woord gestadig letten,
 En dat w' ons hart, aan uwen wil verkleefd,
 Geduuriglijk op uwe wegen zetten.

3.

Och schonkt Gij mij de hulp van uwen Geest!
 Mogt die mij op mijn paën ten leidsman strekken!
 'k Hield dan uw wet, dan leefd' ik onbevreesd:
 Dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken,
 Wanneer ik steeds opmerkend waar' geweest,
 Hoe uw geboën mij tot uw liefde wekken.

4.

Ik zal, oprecht van hart, uw' naam, o Heer!
 Gesfaág den roem van uwe grootheid geeven:
 Als ik 't gezag en 't heilig oogmerk leer
 Van 't vlekloos recht, door uwe hand beschreeven.
 'k Zal uw geboën bewaaren tot uw eer;
 Verlaat mij toch niet ganschlijk in dit leven.

II. B E T H.

5.

Waarmede zal de jongeling zijn pad,
 Door ijdelheên omfing'e'd, rein bewaaren?
 Gewis, als hij het houdt naar 't heilig blad.
 U zoekt mijn hart; mijn oog blijft op U staaren:
 Laat mij van 't spoor, in uw geboôn vervat,
 Niet dwaalen, Heer; laat mij niet hulploos vaaren.

6.

'k Heb in mijn hart uw rede weggelegd,
 Opdat ik mij mogt wachten voor de zonden:
 Gij zijt, o H E E R! gezegend; leer uw' knecht
 Door 't godlijk woord, een helder licht bevonden,
 En door uw' Geest, al d'eischen van uw recht;
 Zoo wordt uw eer nooit stout door mij geschonden.

7.

'k Heb andren al de rechten van uw' mond
 Met lust verteld, hen vlijtig onderweezen:
 Uit al den schat van 't groote weerdronde
 Is nooit die vreugd in mijn gemoed gereezen,
 Die 'k steeds in uw getuigenisfen vond,
 Door mij betracht, en andren aangepreezen.

8.

Ik zal, o God! bepeinzen uwe wet,
 In 't onderzoek van uw bevelen waaken;
 Terwijl mijn ziel op uwe paden let.
 In uw geboôn zal zich mijn geest vermaaken,
 En, daar ik hulp verwacht op mijn gebed,
 Uw heilig woord vergeeten, noch verzaaken.

III. GIMEL.

III. G I M E L.

9.

Doe bij uw' knecht weldaadigheid, o Heer!
 Opdat ik leev', uw woorden moog' bewaaren,
 En dat uw Geest mij waare wijsheid leer',
 Mijn oog verlicht', de nevels op doe klaaren;
 Dat mijne ziel de wondren zie en eer',
 Die in uw wet alom zich openbaaren.

10.

Ik ben, o Heer! een vreemdeling hier beneên;
 Laat uw geboôn op reiz' mij niet ontbreeken,
 Daar mijne ziel, omringd door duisterheên,
 Zoo dikwijls van verlangen is bezweeken,
 Om U te zien ter hooge vierfschaar treên,
 Tot straf van hun, die snood zijn afgeweeken.

11.

Gij scheldt en straf't vervloekte hovaardij,
 Gewend zoo wijd van uw geboôn te dwaalen.
 Dat toch uw gunst mijn ziel van snaad bevrij',
 Die op mijn hoofd verachtlijk neêr zou daalen;
 Daar 'k U mijn' dienst, naar uw getuignis, wij',
 Om nooit uw straf mij op den hals te haalen:

12.

Wanneer ik zelfs door vorsten werd betigt,
 In 't hoog gestoelt op uwen knecht gebeeten,
 Heb ik mijn' weg naar uw geboôn gericht,
 En die betracht met een oprecht geweeten:
 Ook waren zij mijn raadslieën en mijn licht;
 'k Heb, met vermaak, mijn' tijd daarin gesleeten.

O 7

IV. DALETH.

IV. D A L E T H.

13.

Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof! ai! zie mijn' nood;
Herstel mij, doe mij naar uw woord herleeven.

'k Lei voor uw oog mijn' weg en handel bloot;
En welk een angst mij immermeer deed beeven,

Gij hebt verhoord; maak voorts uw weldaën groot,
En laat uw wet mij onderrichting geeven.

14.

Och! dat ik klaar en onderscheiden zag,
Hoe 'k mij naar uw bevelen moet gedraagen,
Uw wondren recht betrachten dag aan dag!
Mijn ziel druipt weg van treurigheid en klaagen:

Ai! richt mij op, verander mijn geklag;
Wil naar uw woord mij gunstig onderschraagen.

15.

Weer snood bedrog, o God! van mijn gemoed;
Laat uw genaë mij uwe wetten leeren:

Ik kies den weg der waarheid voor mijn' voet,
Om mij van 't pad der zonden af te keeren:

Uw rechten, die zoo heilig zijn en goed,
Steld' ik mij voor; die wil ik needrig eeren.

16.

Mijn hart kleeft vast aan waarheid en aan deugd;
Het zal op uw getuigenisfen hoopen:

Beschaam mij niet, wil mij, in U verheugd,
Tot uwe vreez', o HEER! gestadig noopen.

Als Gij mijn hart verwijdt door waare vreugd,
Zal ik het pad van uw geboden loopen.

V. H E.

17.

Leer mij, o HEER! den weg, door U bepaald;
 Dan zal ik dien ten einde toe bewaaren;
 Geef mij verstand, met godlijk licht bestraald;
 Dan zal mijn oog op uwe wetten staaren;
 Dan houd' ik die, hoe ligt mijn ziel ook dwaalt;
 Dan zal zich 't hart met mijne daaden paaren.

18.

Doe mij op 't pad van uw geboden treên:
 Schraag op dat spoor mijn wankelende gangen;
 Daar strekt zich al mijn lust en liefde heen.
 Ai! neig mijn hart en vuurig zielverlangen,
 O Heer! naar uw getuigenis alleen:
 Laat gierigheid mij in haar' strik niet vangen.

19.

Wend, wend mijn oog van d'ijdelheden af;
 Verlevendig mijn hart door uwe wegen;
 Dat mij 't betreên dier paden vreugd verschaff':
 Bevestig toch aan uwen knecht den zegen,
 Waartoe uw woord hem blijde hoope gaf;
 Hij is oprecht tot uwe vrees' geneegen.

20.

Weer van mij af de smaadheid, die ik vrees;
 Uw rechten, Heer, zijn goed en vrij van vlekken,
 Waarom ik die gestaâg als heilig prees:
 Zie al mijn' lust tot uw bevel zich strekken.
 Och! dat er kracht en leven in mij reez'!
 Wil die door uw gerechtigheid verwekken.

VI. V A U.

VI. V A U.

21.

Dat mij, o H E E R! uw goedertierenheid
 Toch overkoom', naar uw beloftenissen;
 Dan geef ik aan mijn' smaader juist bescheid;
 Dan zal hij op zijn' schimp geen antwoord misfen;
 Want ik vertrouw op 't woord, mij toegezeid:
 Geen leed zal 't ooit uit mijn geheugen wisfchen.

22.

Ai! ruk het woord der waarheid niet te zeer,
 Van mijnen mond; ik hoop op uwe rechten,
 Waarin Gij trouw gezorgd hebt voor uw eer;
 Dan houd ik steeds, o God! met al uw knechten,
 Uw heilige wet; dan zal ik meer en meer
 Daar eeuwig en altoos het hart aan hechten.

23.

Dan wandel ik vol moeds op ruimer baan,
 Omdat mijn ziel gezocht heeft uw bevelen;
 Dan doe ik zelfs aan koningen verftaan,
 Hoezeer mij uw getuigenissen ftreelen;
 Dan zal ik mij niet fchaamen, noch uw daên
 Uit flaafsch ontzag of dwaaze vreez' verheelen.

24.

'k Zal uw geboên, die ik oprecht bemin,
 Mijn hoogst vermaak, mijn zielgenoegeen achten;
 Ik reeken die mijn allergrootst gewin;
 Ik grijp er naar, en zal er heil uit wachten;
 Ik heb ze lief, en zal met hart en zin,
 Al 't geen Gij ooit hebt ingezet, betrachten.

VII. Z A I N.

- VII. Z A I N.

25.

Gedenk aan 't woord, gesproken tot uw' knecht;
 Waarop Gij mij verwachting hebt gegeven:
 Dit is mijn troost, in druk mij toegelegd;
 Dit leert mijn ziel U achter aan te kleeven;
 Al 't geen uw mond aan mij had toegezegd
 Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven.

26.

't Hovaardig volk heeft mij op 't felst' bespot;
 'k Ben echter niet van uwe wet geweeken:
 Ik dacht, o HEER! aan hun rampzalig lot,
 En uw gericht, van ouds af reeds gebleeken;
 Hoe kort van duur is al het aardsch genot!
 'k Heb mij getroost, mijn ziel is niet bezweeken!

27.

Daar ik moet zien, hoe snoodaarts uwe wet
 Verlaaten, heeft beroering mij bevangen;
 Maar van het recht, dat Gij hebt ingezet,
 Heb ik gemaakt mijn blijde lofgezangen;
 In vreemdlingschap heeft niets die vreugd belet,
 Wat nijpend leed daar mijn gemoed mogt prangen.

28.

'k Heb, HEER, des nachts aan uwen naam gedacht;
 Uw wet bewaard; uw deugden niet vergeeten:
 Dat heil, dien troost hebt Gij mij toegebracht,
 En zooveel tijds heb ik met vreugd gesleeten,
 Omdat ik uw bevelen nam in acht,
 En die bewaard' in een oprecht geweeten.

VIII. HETH.

29.

De H E E R is mijn genoegzaam-deel, mijn goed;
 Ik heb gezegd: ik zal uw woord bewaaren:
 'k Heb U gebeên met mijn geheel gemoed,
 Dat zich uw heil aan mij mogt openbaaren:
 Wees naar uw woord genadig; ai! behoed,
 Behoed uw' knecht, en red hem uit gevaaren.

30.

Ik heb bedaard mijn wegen nagegaan;
 Mijn' voet gekeerd tot uw getuigenisfen,
 En mij gehaast die paden in te slaan,
 Waarin mijn ziel zich nimmer kan vergisfen;
 'k Heb niet vertraagd, om, op die effen baan,
 Het doel van uw geboden niet te misfen.

31.

Een godloos rot heeft mij ten roof gesteld;
 Nochtans heb ik uw wetten niet vergeeten;
 Ter middernacht heb ik uw' lof vermeld;
 Dan sta ik op, om met een blij geweeten
 Het recht, dat uw gerechtigheid verzelt,
 Tot uwen roem, ten breedsten uit te meeten.

32.

Ik ben een vriend, ik ben een medgezel
 Van allen, die uw' naam ootmoedig vreezen,
 En leeven naar uw goddelijk bevel.
 O H E E R! hoe wordt uw goedheid ooit volpreezen!
 Gij doet op aard aan alle schepslen wel:
 Och! wierd ik in uw wetten onderweezen!

IX. T E T II.

33.

Gij hebt veel goeds bij uwen knecht gedaan;
 Hem, naar uw woord, gered uit al zijn nooden;
 Leer mij, o HEER! een' goeden zin verstaan,
 En wetenschap, der dwaazen waan ontvlooden:]
 Wijs Gij mij zelf den weg der waarheid aan,
 Naardien ik heb geloofd aan uw geboden.

34.

'k Sloeg, eer ik wierd verdrukt, het dwaalspoor af;
 Maar nu, geleerd, houd ik uw woord en wegen.
 Wat zijt Gij goed! wat schenkt uw menschenmin
 Aan ieder, die U vreest, al milden zegen!
 Leer mij uw wet in haaren rechten zin,
 En maak mijn hart tot uw geboën geneegen.

35.

't Hoogmoedig volk dicht leugens tegen mij;
 Doch ik bewaar van harten uw bevelen:
 Hun hart is vet als smeer, vol hovaardij;
 Dies zullen zij in uwe gunst niet deelen:
 Maar uwe wet, waarin ik mij verblij,
 Zal met het zoetst vermaak mijn zinnen streelen.

36.

't Is goed voor mij verdrukt te zijn geweest,
 Opdat ik dus uw godlijk recht zou leeren;
 Sints heeft mijn hart voor hovaardij gevreesd;
 Ai! doe mij steeds uw' wil als heilig eeren:
 Ver boven goud, en zilver, en wat meest
 Den mensch bekoort, zal ik uw wet waardeeren.

X. JOD.

X. J O D.

37.

Uw hand heeft mij gemaakt en toebereid;
 Ai! maak mij ook verstandig in uw wetten;
 Zoo leer ik uw geboën en heiligheid;
 Al wie U vreest, zal op mijn' heilstaat letten,
 Verheugd, dat ik, door uwe hand geleid,
 Niet vruchtloos op uw woord mijn hoop mogt zetten.

38.

Ik weet, o HEER! dat uw gericht en zijn
 Gerechtigheid, en Gij mij liet verdrukken
 Uit enkle trouw. Och! dat uw gunst verschijn',
 Om mij uit angst en nijpend leed te rukken:
 Troost mij, uw' knecht, die nu angstvallig kwijn';
 Mij is die troost beloofd in ongelukken.

39.

Breng over mij al uw barmhartigheên,
 Opdat ik leev'; want al mijn vergenoegen,
 Al mijn vermaak is in uw wet alleen.
 Beschaam, die zoo hovaardig zich gedroegen,
 Wier leugentong zoo valsch mij heeft bestreên;
 Doch ik wil mij naar uw geboden voegen.

40.

Dat ieder, die U vreest, zich tot mij keer',
 Die kundig is in uw getuigenissen:
 Maak, dat mijn hart oprecht uw lesfen eer';
 Dat niets die ooit uit mijne ziel moog' wischen:
 Opdat ik niet beschaamd word', laat, o Heer!
 Laat mij die gunst op aarde nimmer misfen.

XI. C A P H.

41.

Mijn ziel bezwijkt, zij is gansch afgemat ;
 Daar z' aan uw heil met al haar' lust blijft hangen ;
 Waarop uw woord mij hoop gegeeven had :
 Mijn oogen zijn bezweeken van verlangen
 Naar 't geen mij was beloofd, terwijl ik bad :
 „ Wanneer, o God! zal ik uw' troost ontvangen? ”

42.

Ik ben, helaas! een' leedren zak gelijk,
 Die al zijn vocht heeft in den rook verlooren ;
 Hoewel ik niet van uwe wetten wijk'.
 Hoe lang blijft nog uw' knecht dit leed beschooren ?
 Wanneer zult Gij, opdat mijn onschuld blijk',
 Hen rechten, die mijn rust, uit wrevel, flooren ?

43.

Een listig volk heeft, boos en trotsch van aart,
 Tot mijnen val een' diepen put gegraven ;
 Hoezeer uw wet daar tegen zich verklaart.
 Al uw geboôn zijn waarheid; 'k wil die slaaven.
 Ik word vervolgd, met leugentaal bezwaard:
 Help mij, o Heer! ten spijt dier zondeslaaven.

44.

Zij hebben mij bijkans op aard vernield,
 Maar ik bleef uw bevelen dierbaar achten.
 Ai! beur mij op, laat mij, met moed beziel,
 Weêr leeven, en op uwe goedheid wachten :
 Dan zal ik steeds, daar mij uw trouw behield,
 't Getuigenis van uwen mond betrachten.

XII. LAMED.

XII. L A M E D.

45.

O HEEER! uw woord bestaat in eeuwigheid,
 Daar 't hemelheir zich schikt naar uw bevelen;
 In uwe trouw, zoo gunstig toegezeid,
 Zal elk geslacht, ja 't eind der eeuwen deelen:
 Dèez' aard is hecht door uwe hand bereid;
 Haar stand blijft vast, al wislen haar tooneelen.

46.

De hemel blijft nog met den aardkloot staan,
 Naar uw bevel; zij alle zijn uw knechten.
 Ik waar' reeds lang in mijnen druk vergaan,
 Indien ik mij met uwe wet en rechten,
 Tot mijn vermaak en troost, niet had beraên,
 Om aan uw trouw alleen mijn hoop te hechten.

47.

'k Een eeuwiglijk gedachtig aan uw woord;
 Want ik ontving door uw bevelen 't leven:
 'k Ben d'uwe, Heer, geleid mij ongestoord;
 Behoud mij toch, naar 't woord aan mij gegeven:
 Ik heb met lust uw wetten nagespoord,
 En die gezocht, door uwen Geest gedreeven.

48.

Der boozen schaar heeft lang op mij gewacht,
 Om mij te doen vergaan in mijn ellenden.
 Ik neem op uw getuigenissen acht,
 Waar ik het oog op aarde heen moog' wenden,
 't Volmaaktste vindt een eind, en derft zijn kracht,
 Maar uw gebod is wijd, en zal nooit enden.

XIII. MEM.

XIII. M E M.

49.

Hoe lief heb ik uw wet! het is mijn doel
 Den ganschen dag haar ijvrig te betrachten.
 Hoe listig ook mijn snoode vijand woel',
 'k Heb wijzer geest en edeler gedachten
 Door uw geboôn, wier kracht ik staag gevoel,
 Die 'k eeuwig zal met heilgen eerbied achten.

50.

Ik overtref mijn leeraars in beleid,
 Want ik betracht al uw getuigenissen:
 Ik overtref zelfs in voorzichtigheid
 De grijaarts, die de waare godvrucht misfen:
 'k Bewaard' uw wet, die zulk een licht verspreidt,
 En van mijn heil mij best kan vergewisen.

51.

Ik heb mijn' voet geweerd van kwaade paên,
 Opdat ik steeds uw woord zou onderhouden:
 'k Heb mij gewacht die wegen in te slaan,
 Die mij van 't spoor der deugd verbijstren zouden;
 Want Gij hebt mij geleerd daarin te gaan
 Met allen, die op uwen naam betrouwdn.

52.

Hoe zoet zijn mij uw redenen geweest!
 Geen honig kon 't gehemelt beter smaaken:
 Alleen door uw bevelen krijgt mijn geest
 Verstand van God en goddelijke zaaken,
 Dies heb ik al de leugenpaên gevreesd;
 En zal bedrog en flinkse wêgen wraaken.

XIV. NUN.

XIV. N U N.

53.

Uw woord is mij een lamp voor mijnen voet.
 Mijn pad ten licht', om 't donker op te klaaren.
 Ik zwoer, en zal dit met een blij gemoed
 Bevestigen, in al mijn levensjaaren,
 Dat ik uw wet, die heilig is en goed,
 Door uw genaë bestendig zal bewaaren.

54.

Ik ben op 't diepst verdrukt; ai! schenk mij, HEER,
 Vernieuwde kracht, sterk naar uw woord mijn leven.
 Merk op in gunst, mijn God, hoe ik U eer';
 Hoe hart en mond vrijwillig offers geeven:
 Ai! zie daarop met welgevallen neêr;
 Laat in mijn hart uw rechten zijn geschreeven.

55.

Mijn ziel is in mijn hand, steeds in gevaar;
 'k Verlies nochtans uw wet niet uit mijn oogen.
 Zij blijft mijn doel; en, schoon een booze schar
 Mij srikken heeft gelegd door list en logen,
 Ben ik van uw bevelen hier of daar
 Niet afgedwaald, noch tot hun kwaad bewoogen.

56.

Ik heb voor mij al uw getuigenis,
 Ter eeuwig' erv', volvaardig aangenoomen,
 Naardien mijn hart daardoor vervrolijkt is:
 Ik heb gepoogd mijn lusten in te toomen,
 En 't hart geneigd, om eeuwig en gewis,
 Ten einde toe, uw wetten naar te komen.

XV. SAMECH.

XV. S A M E C H.

57.

'k Haat ranken, vol van kwaad' en bittere vrucht;
 Maar ik bemin met al mijn hart uw wetten;
 Gij zijt mijn schild, de rots, waarheen ik vlugt;
 Gij kunt en wilt mijn' ondergang beletten:
 'k Vertrouwd' op U, en 't blijft nog staåg mijn zucht,
 Om op uw woord mijn vaste hoop te zetten.

58.

Gij boozen, wijkt, opdat ik steeds 't gebod
 Van mijnen Heer naauwkeurig moog' bewaaren.
 Schraag mij naar uw beloften, o mijn God!
 Opdat ik leev', U loovend' op mijn smaaren;
 Dat niemand mijn verwachting ooit bespott';
 Ai! laat die mij toch nooit beschaamdheid baaren.

59.

Wees Gij mijn steun, dan zal ik, vrij van leed,
 Mij dag aan dag in uw geboën vermaaken;
 Maar Gij, o Heer! die mij behoudt, vertreedt
 En floot hen weg, die uwe wet verzaaken:
 Want hun bedrog is leugen, 't is gesmeed
 Tot mijn verderf, maar 't zal hen zelv' genaaken.

60.

Al 't godloos volk verdoet G' als schuim van d'aard,
 Dies zal ik uw getuigenisfen vreezen.
 Het heeft mijn ziel verschrikkingen gebaard,
 Ja zelfs is mij het hair te berg' gereezen,
 Als ik op uw gericht en heb gestaard:
 Uw oordeel, Heer, kan niet dan vreeslijk weezen.

P

XVI. HAJIN.

XVI. H A J I N.

61.

Gerechtigheid en recht heb ik gedaan,
 Geef mij dan niet in 's onderdrukkers handen:
 Wees Gij mijn borg, en neem de rechtzaak aan
 Van uwen knecht, daar Gij hem aan ziet randen;
 Laat trotsaarts toch niet stoutlijk meer bestaan
 Mij, naar hunn' wensch, te knellen in hun banden.

62.

Mijn oogen zijn bezweeken, rood geschreid,
 In 't uitzien naar uw heil met heet verlangen,
 Het heil aan mij rechtvaardig toegezeid;
 Ai! wisch dan toch de traanen van mijn wangen.
 Doe bij uw' knecht naar uw goedgunstigheid;
 Leer mij uw wet, dan zal ik troost ontvangen.

63.

Ik ben uw knecht, geef mij dan recht verstand,
 Zoo zal ik uw getuigenissen leeren.
 Nu is het tijd, dat 's HEEREN rechtchand
 Haar kracht vertoon', in 't godloos kwaad te weeren:
 Men schendt uw wet zoo stout van alle kant;
 Men schroomt niet meer uw' grooten naam t'ontceeren.

64.

'k Heb uw geboën, mijn God, dies meer dan goud,
 Ja 't fijnste goud, bemind, en uw bevelen
 In alles recht en vlekkeloos geschouwd,
 Op 't hoogst volmaakt tot in hun minste deelen:
 'k Heb op geen pad der valsheid mij betrouwd,
 Maar dat gehaat, hoezeer 't mijn vleesch kon streelen.

XVII. PE.

XVII. P E.

65.

Hoe wonderbaar is uw getuigenis!
 Dies zal mijn ziel dat ook getrouw bewaaren:
 Want d'oopning van uw woorden zal gewis,
 Gelijk een licht, het donker op doen klaaren;
 Zij geeft verstand aan slechten, wien 't gemis
 Van zulk een' glans een' eeuwgen nacht zou baaren.

66.

Ik heb mijn' mond begeerig opgedaan,
 Ik heb verlangd, gehijgd naar uw geboden;
 Zie, zie mij dan met gunstig' oogen aan,
 En wees mij nu genadig in mijn nooden,
 Naar 't recht van hun, die deugdzaam van bestaan,
 Uit liefde tot uw' naam van 't kwaade vlooden.

67.

Maak in uw woord mijn' gang en treden vast,
 Opdat ik mij niet van uw paên moog' keeren:
 En wordt mijn vleesch door 't kwaade ligt verrast,
 Ai! laat het mij toch nimmer overheeren;
 Verlos mij, Heer, van 's menschen overlast,
 Dan zal ik U, naar uw bevelen, eeren.

68.

Uw aangezicht vertoon' aan uwen knecht
 Een vriendlijk oog, een troostrijk liefdeteeken;
 Leer mij den eisch van 't altoos heilig recht.
 Ik stort bedrukt geheele traanenbeeken,
 Omdat men U gehoorzaamheid ontzegt,
 En zich niet schaamt uw wetten te verbreeken.

P 2

XVIII. TSADE.

XVIII. T S A D E.

69.

Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig, Heer:
 Uw oordeel rust op d'allerbeste wetten;
 Uw loon, uw straf beantwoordt aan uw eer.
 Gij eischt van ons, dat w' op uw waarheid letten;
 Dat wij altoos op hoogen prijs' uw leer
 En 't heilig recht van uw getuignis zetten.

70.

Mijn ijver heeft van smert mij doen vergaan,
 Omdat uw woord zoo schandlijk wordt vergeeten;
 Mijn vijand ziet dat met verachting aan:
 Uw woord is rein, dat mag gelouderd heeten;
 Uw knecht wil zich daar daaglijks meê beraên;
 Hij heeft het lief, wijl 't hem zijn' pligt doet weeten.

71.

Ik ben wel klein, veracht, maar niet verleid;
 'k Vergeet in sijnad noch armoê uw bevelen.
 Uw recht, o Heer! is recht in eeuwigheid;
 Gij zult aan elk zijn loon of straffen deelen.
 Uw wet, waarin zich steeds uw glans verspreidt,
 Kan mij door 't licht der zuivre waarheid freelen.

72.

Als 't mij benaauwd of bang gevallen is,
 Dan heb ik mij vermaakt in uw geboden.
 De zuiverheid van uw getuigenis
 Blinkt altoos uit, zelfs in de zwaarste nooden:
 Leer mij 't verstaan, zoo leeft mijn ziel gewis,
 Het naar verderf in eeuwigheid ontvlooden.

XIX. KOPH.

XIX. K O P H.

73.

Ik riep U aan, o HEER! met al mijn hart;
 Verhoor mij, en ik zal uw wet bewaaren:
 Ik riep U aan, in druk en leed verward;
 Verlos mijn ziel uit angsten en gevaaren;
 Dan houd ik uw getuignis, en in smart
 Zal ik daar troost en wijsheid uit vergaëren.

74.

Ik heb somtijds het scheemrend morgenlicht
 Verrast, om U mijn schreien te doen hooren;
 'k Heb op uw woord gehoopt, en mijn gezicht,
 Eer nog het uur der nachtwaak was gebooren,
 Den slaap ontroofd, om naar mijn' lust en pligt,
 De wijsheid van uw reednen na te spooren.

75.

Hoor, HEER, mijn stem naar uw goedgunstigheid,
 En geef mij naar uw rechten kracht en leven.
 Zij naadren mij, wier list mijn' val bereidt;
 Zij zijn in 't kwaad, in 't listig kwaad bedreeven,
 En wijken van uw wet, zoo wijd verleid,
 Terwijl zij zich aan boosheid overgeeven.

76.

Maar, HEER, Gij zijt nabij, Gij ziet mij aan;
 De waarheid is aan uw geboën verbonden;
 Ik wist van ouds reeds uit uw woord en daën,
 Dat al, wat Gij getuigd hebt, ongeschonden
 En vlekkeloos voor eeuwig zal bestaan,
 Gevestigd op onwankelbaare gronden.

XX. RESCH.

77.

Zie mijn ellend', o Heer! en help uw' knecht;
Want uwe wet is in mijn hart geschreeven.

Ai! twist Gij zelf mijn twistzaak naar uw recht;
Verlos mij, sterk met nieuwen moed mijn leven,
Naar 't godlijk woord, mij gunstig toegezegd,
En mij ten troost, in angst en druk, gegeven.

78.

Het heil is ver van 't goddeloos geslacht;
Dat, gansch vervreemd van deugd en reine zeden,
Den inhoud van uw wetten niet betracht.

O HEER! hoe veel zijn uw barmhertigheden!
Ai! beur mij op, vernieuw mijn levenskracht,
Naar 't godlijk recht, verhoor toch mijn gebeden.

79.

't Getal van mijn vervolgers is zeer groot,
Van hun, die mij als weêrpartijders haaten:
Maar 'k wijk van uw getuignis in geen' nood.
Ik heb gezien, hoe zij, die U vergaten,
Trouwloosheid doen; Gij weet, hoe 't mij verdroot,
Als ik hen zag uw heilig woord verlaaten.

80.

Ai! zie, o HEER! dat ik uw wet bemin;
Uw gunst vernieuw' mijn leven en mijn krachten.
Uw godlijk woord is waarheid van 't begin;
Uw recht heeft nooit verandering te wachten;
Dies houd ik dat met een' verblijden zin;
Leer door uw' Geest mij dat gestaag betrachten.

XXI. SCHIN.

XXI. S C H I N.

81.

Toen vorsten mij vervolgden zonder reên,
 Vreesd' ik uw woord, met die uw heil beminden.
 Ik ben verblijd om uw goedgunstigheên,
 Die meer en meer mij aan uw' dienst verbinden;
 'k Vind grooter vreugd in uw beloft' alleen,
 Dan hij, die ooit een' grooten buit mogt vinden.

82.

Ik haat bedrog en valsheid van gemoed,
 'k Heb in mijn hart een' grouwel van die zonden:
 'k Bemin uw wet, die mijne ziel behoedt.
 Ik loof, o HEER! aan uwen dienst verbonden,
 U zevenmaal des daags, om al het goed
 En 't recht, in uw gerechtigheid gevonden.

83.

Wat vree heeft elk, die uwe wet bemint!
 Zij zullen aan geen' hinderpaal zich stooten.
 Ik, HEER, die al mijn blijdschap in U vind,
 Hoop op uw heil met al uw gunstgenooten:
 'k Doe uw geboôn oprecht en welgezind;
 Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrooten.

84.

Mijn ziel bewaart uw trouw getuigenis;
 Dat heb ik lief, ook doe ik uw bevelen.
 Uw woord kan mij, offchoon ik alles misf',
 Door zijnen smaak, en hart en zinnen streelen.
 Gij weet mijn' weg, en hoe mijn wandel is;
 'k Wil niets daarvan voor U, mijn God, verheelen.

P 4

XXII. THAU

XXII. T H A U.

85.

O HEER! sta toch op mijn geschrei uw oog;
 Wil naar uw woord mijn' geest verstandig maaken:
 Zie gunstig op mij neder van omhoog;
 Laat mijn gebed voor uw en troon genaaken:
 Red, daar mij 't leed zoo diep ter neder boog,
 Red mij naar uw beloft', en richt mijn zaaken.

86.

Dan vloeit mijn mond steeds over van uw eer,
 Gelijk een bron zich uitstort op de velden.
 Wanneer ik door uw' Geest uw wetten leer,
 Dan zal mijn tong uw redenen vermelden;
 Want uw geboën zijn waarlijk recht, o Heer
 Gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden.

87.

Kom mij te hulp; mijn ziel, die U verbeidt,
 Heeft uw bevel met lust en liefd' ontvangen.
 Ik haak, o HEER! naar 't heil, mij toegezeid;
 Bestier in gunst naar uwe wet mijn gangen;
 Al mijn vermaak stel ik, met rijp beleid,
 In uw gebød, dat is mijn hoogst verlangen.

88.

Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond
 Uw trouwe hulp: stier mij in rechte sporen:
 Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond,
 Dat, onbedacht, zijn herder heeft verlooren.
 Ai, zoek uw' knecht, schoon hij uw wetten schond;
 Want hij volhardt naar uw geboën te hooren.

D E

D E C X X . P S A L M .

I.

'k **R**iep tot den Oorsprong aller dingen,
 Tot God, in mijn bekommeringen,
 En Hij verhoorde mijn gebeden,
 Naar zijne goedertierenheden.
 O **HEER!** doe mij den strik ontslippen
 Der veinzerij en valsche lippen;
 Behoed mij voor de bitse tong,
 Die mij met leugentaal besprong.

2.

Wat voordeel zal 't bedrog u baaren,
 Vermetel rot van lasteraaren?
 Wat voordeel zal u in dit leven
 Uw bitse tong, uw boosheid geeven?
 Gij haalt op u, 'o leugenspreekers!
 De pijlen eenes sterken wreekers,
 En cen' jeneverkoolengloed,
 Waardoor gij haast verbranden moet.

3.

Wee mij! die rust en hulp moet derven,
 In Mesech als een vreemdling zwerven,
 En steeds in Kedars tenten wonen,
 Bij menschen, die mij bitter hoonen.
 Ik heb reeds lang mij opgehouden
 Bij hen, die nooit op God betrouwden;
 Bij hen, die, tot mijn bitterst wee,
 Een' afschrik hebben van den vrede.

4.

Ik zoek den vrede steeds aan te kweeken;
 Maar kan er nauwelijks van spreken,
 Of 'k zie mijn reden afgebrooken,
 En hen tot woed' en krijg ontstooken,

D E C X X I . P S A L M .

I.

* Sla d'ooogen naar 't gebergte heen,
 Vanwaar ik dag en nacht
 Des Hoogften bijstand wacht.
 Mijn hulp is van den HEER alleen,
 Die hemel zee en aarde
 Eerst schiep, en sints bewaarde.

2.

Hij is, al treft u 't felst verdriet,
 Uw wachter, die uw' voet
 Voor wankelen behoedt:
 Hij, Isrels Wachter, sluimert niet;
 Geen kwaad zal u genaaken;
 De HEER zal u bewaaken.

3.

Zijn wacht, waarop men hoopen mag,
 Zal, daar zij u bedekt,
 En u ter schaduw strekt,
 De maan bij nacht, de zon bij dag,
 In koud' en gloed vermindren,
 Opdat zij u niet hindren.

4.

De HEER zal u steeds gadeslaan,
 Opdat Hij in gevaar
 Uw ziel voor ramp bewaar':
 De HEER, 't zij g' in of uit moogt gaan,
 En waar g' u heen moogt spoeden,
 Zal eeuwig u behoeden.

D E

D E CXXII. P S A L M.

I.

Ik ben verblijd, wanneer men mij
 Godvruchtig opwekt: zie wij staan
 Gereed, om naar Gods huis te gaen;
 Kom, ga met ons, en doe als wij.
 Jerufalem, dat ik bemin,
 Wij treden uwe poorten in;
 Daar staan, o Godstad! onze voeten.
 Jerufalem is wel gebouwd,
 Wel saamgevoegd; wie haar befchouwt,
 Zal haar voor 's Bouwheers kunstwerk groeten.

2.

De stammen, naar Gods naam genoemd,
 Gaan derwaards op, daar elk zich buigt
 Naar d'ark, die van Gods gunst getuigt;
 Daar elk zijn' naam belijdt en roemt:
 Want d'achtbre zetel van 't gericht
 Is daar voor Davids huis gesticht;
 De rechterstoelen staan daar binnen.
 Bidt, met een algemeene stem,
 Om vrede voor Jerufalem:
 Het gaa hun wel, die u beminnen!

3.

Dat vreed', en aangenaame rust,
 En milde zegen u verblij';
 Dat welvaart in uw vesting zij,
 In uw paleizen vreugd en lust.
 Om vriend en broedren spreek ik nu:
 De vrede zij en blij' in u;
 Nooit moet haar nijd of twist verkloeken:
 Om 's HEEREN huis, in u gebouwd,
 Daar onze God zijn woning houdt,
 Zal ik het goede voor u zoeken.

D E C X X I I I . P S A L M .

I.

Ik hef tot U, die in den hemel zit,
 Mijn oogen op, en bid;
 Gelijk een knecht ziet op de hand zijns heeren,
 Om nooddrufst te begeeren,
 En 't oog der maagd is op haar vrouw geflagen,
 Om hulp of gunst te vraagen;
 Zoo slaan wij 't oog op onzen HEER, tot Hij
 Ook ons genadig zij.

2.

Geef ons genaê, geef ons genaê, o HEER!
 En red ons tot uw eer.
 Wij zijn reeds moê van al de fchampre woorden,
 Die wij van fmaaders hoorden;
 Ons treurig hart is moê van al het spotten,
 En 't hoonend famenrotten
 Der hovaardij, die needrigen veracht,
 En weelderig belacht.

D E C X X I V . P S A L M .

I.

Dat Israël nu zegge, blij van geest:
 Indien de HEER, die bij ons is geweest;
 Indien de HEER, die ons heeft bijgestaan,
 Toen 's vijands heir en aanval werd gevreesd,
 Niet had gered, wij waren lang vergaan.

Dan

2.

Dan hadden zij ons leevendig vernield;
 Hun heete toorn had ons gewis ontzield;
 Bedolven in een' diepen jammervloed:
 Dan had een stroom, die niemand tegenhield,
 Ons gansch versmoord, had God het niet verhoed.

3.

Dan had geen mensch naar onze klagt gehoord;
 Dan had een zee van rampen ons versmoord.
 Geloofd zij dies de HEEER, die redt van 't graf,
 Die ons, schoon wreed vervolgd van oord tot oord,
 Tot eenen roof niet in hun tanden gaf.

4.

W'ontkwamen haast des vogelvangers net,
 Den loozen strik, tot ons bederf gezet;
 De strik brak los, en wij zijn vrij geraakt:
 De HEEER is ons tot hulp op ons gebed;
 Die God, die aard en hemel heeft gemaakt.

DE CXXV. P S A L M.

1.

Hij zal noch wanklen, noch bezwijken,
 Die op den HEEER vertrouwt,
 En op zijn goedheid bouwt:
 Hij zal, als Sions berg, nooit wijken;
 Wiens grondslag door geen aardsch vermogen
 Ooit wordt bewoogen.

P 7

Gelijk

2.

Gelijk 't gebergt, dat hoog greezen
 Om Salem ligt gespreid,
 Zoo is, in eeuwigheid,
 De HEER rondom hen, die Hem vreezen;
 Rondom zijn volk, 't welk Hij wil hoeden
 Voor tegenspoeden.

3.

Want hoe de boozen zich doen schroomen
 Door wreede heerschappij,
 Nog zal hun dwinglandij
 Niet rusten op het lot der vroomen,
 Opdat zij nooit, van 't recht gewecken,
 Zich zelven wreeken.

4.

Geef, HEER, den goeden uwen zegen;
 Doe wel aan 't vroom gemoed;
 Maar hem, die onrecht doet,
 En die zich neigt tot kromme wegen,
 Zal God verdoen; doch Isrel leven
 En vrede geeven.

 D E CXXVI. P S A L M.

I.

Wanneer de HEER, uit 's vijands magt,
 't Gevangen Sion wederbragt,
 En dat verlostt' uit nood en pijn,
 Scheen 't ons een blijde droom te zijn:
 Wij lachten; juichten; onze tongen
 Verhieven 's Heeren naam, en zongen.
 Toen hieven zelfs de heidnen aan:
 „ De HEER heeft hun wat groots gedaan. ”

Cod

2.

God heeft bij ons wat groots verricht;
 Hij zelf heeft onzen druk verligt;
 Hij heeft door wondren ons bevrijd:
 Dies juichen wij, en zijn verblijd.
 Breng, HEER, al uw gevangnen weder;
 Zie verder op uw erfvolk neder;
 Verkwik het, als de watervloed,
 Die 't zuiderland herleeven doet.

3.

Die hier bedrukt met traanen zaait,
 Zal juichen als hij vruchten maait;
 Die 't zaad draagt, dat men zaaien zal,
 Gaat weenend voort, en zaait het al;
 Maar hij zal, zonder ramp te schroomen,
 Eerlang met blijdschap wederkomen,
 En met gejuich, ter goeder uur,
 Zijn schooven draagen in de schuur.

D E CXXVII. P S A L M.

I.

Vergeefs op bouwen toegelegd;
 Vergeefs, om 't huis voltooid te zien,
 Gezwoegd, gezweet, o arbeidsliên!
 Zoo God zijn hulp aan 't werk ontzegt.
 Vergeefs, o wachters! is uw vlijt,
 Zoo God niet zelf de stad bevrijdt.

Ver-

2.

Vergeefs van 's morgens vroeg geslaafd
 Tot 's avonds, en het brood der snart
 Gegeeten, met een angstig hart;
 Vergeefs den ganschen dag gedraafd:
 God geeft het, hoe een ander schraap',
 Dien Hij bemint, als in den slaap.

3.

Zoo gaat het elk, dien God bemint.
 Wie kindren voortbrengt tot Gods eer,
 Verkrijgt een erfdeel van den HEER:
 Wie zich met kroost gezegend vindt,
 Dat zich oprecht en dankbaar toont,
 Ziet al zijn zorg naar wensch beloond.

4.

Gelijk de pijlen in de hand
 Eens sterken helds, die, fier en blij,
 Door hunne kracht zijn' weêrpartij
 Doet zwichten voor zijn' tegenstand;
 Zoo zijn ook, tot der vaadren vreugd,
 De braave zoonen hunner jeugd.

5.

Welzalig hij, die, als een held,
 Deez' pijlen in zijn' koker gaêrt,
 En zijne zoonen ziet gespaard.
 Zij zullen, schaamrood noch ontsteld,
 Het hoofd den weêrpartijdren biên,
 En in de poort voor hun niet vliên.

D E CXXVIII. P S A L M.

I.

U mag men zalig heeten,
 Dien 's HEEREN vrees bekoort;
 Die, met een goed gewecten,
 Steeds wandelt naar zijn woord.
 Gij zult uw nooddrift vinden
 Door d'arbeid van uw hand:
 Wat g'u moogt onderwinden,
 Komt, naar uw' wensch, tot stand.

2.

Uw echtvriendin zal bloeien,
 Gelijk een wijnstok tiert,
 Die, vruchtrijk onder 't groeien,
 Uw' huismuur dekt en fiert.
 Niets zal uw welvaart stuiten:
 Uw kroost zal blij en frisch,
 Als groen' olijvenspruiten,
 Versieren uwen disch.

3.

Dit lot is u beschooren,
 Zoo gij, met diep ontzag,
 Naar 's HEEREN wet blijft hooren.
 Voor u zal, dag aan dag,
 Het heil uit Sion vloeien:
 Gij zult, zoo lang gij leeft,
 Jerusaleem zien bloeien,
 't Welk God zijn' zegen geeft.

4.

Blijft gij op Hem betrouwen,
 Dan zult gij, op uw beê,
 't Kroost van uw kroost aanschouwen:
 In Israël zij vree.

D E CXXIX. P S A L M.

I.

Men heeft mij fel benaauwd van jongs af aan,
 Zegg' Isrel nu: men juichte, toen wij vielen;
 Men heeft mij reeds van jongs af leed gedaan;
 Geen overmagt kon m' echter ooit vernielen.

2.

Men heeft mijn' rug door ploegers diep geploegd;
 Die hebben wreed hun voren lang getoogen;
 En smert bij smert tot mijn verderf gevoegd,
 Voor 't kernen doof, en wars van mededoogen.

3.

De HEER, die goed, doch ook rechtvaardig is,
 Hieuw gunstig af der goddeloozen touwen.
 Dat smaad hen treff', en dat hun aanslag misf';
 Drijf hen te rugg', die Sion rampen brouwen.

4.

Maak hen gelijk aan 't ligtverdorrend gras,
 Dat hier en ginds gezien wordt op de daken;
 Dat, eer men 't plukt', alreê verwelkerd was,
 Ontbloot van grond om wortels in te maaken.

5.

Maak z' als dat gras, waarmeê de maaier nooit,
 Wanneer hij gaêrt, de nijvre hand zal vullen;
 Dat in den oogst geen garvenbinders ooit,
 Bij een gepakt, in d'armen draagen zullen.

6.

Waarvan ook geen voorbijgaand wandelaar
 Ooit zeggen zal: God will' uw' oogst vermeêren!
 Dat's **HEEREN** gunst zich met uw' arbeid paar!
 Wij zegenen u in den naam des **HEEREN**.

D E

DE CXXX. PSALM.

I.

Uit diepten van ellenden,
 Roep ik, met mond en hart,
 Tot U, die heil kunt zenden;
 O HEER! aanschouw mijn snart;
 Wil naar mijn smeekstem hooren;
 Merk op mijn jammerklagt;
 Verleen mij gunstig' ooren,
 Daar 'k in mijn' druk verfinacht.

2.

Zoo Gij in 't recht wilt treden,
 O HEER! en gadeslaan
 Onz' ongerechtigheden;
 Ach! wie zal dan bestaan?
 Maar neen, daar is vergeeving
 Altijd bij U geweest;
 Dies wordt Gij, Heer, met beeving,
 Recht kinderlijk gevreesd.

3.

Ik blijf den HEER verwachten;
 Mijn ziel wacht ongestoord;
 Ik hoop, in al mijn klagten,
 Op zijn onfeilbaar woord.
 Mijn ziel, vol angst en zorgen,
 Wacht sterker op den Heer,
 Dan wachters op den morgen;
 Den morgen. Ach! wanneer?

Hoopt

4.

Hoopt op den HEER, gij vroomen:
 Is Israël in nood,
 Er zal verlossing komen;
 Zijn goedheid is zeer groot:
 Hij maakt, op hun gebeden,
 Gansch Israël eens vrij
 Van ongerechtigheden:
 Zoo doe Hij ook aan mij!

DE CXXXI. P S A L M.

I.

Mijn hart verheft zich niet, o HEER!
 Mijn oogen zijn niet hoog; 'k verkeer,
 Ik wandel niet in 't geen te groot,
 Te vreemd is voor uw' gunstgenoot.

2.

Heb ik mijn ziel niet stil gezet,
 En mij verloochend naar uw wet,
 Gelijk het pasgespeende kind
 Zich stil bij zijne moeder vindt.

3.

Mijn ziel, die naar den vrede haakt,
 En 't morrend ongenoegen vraakt,
 Is in mij als een kind gespeend,
 En heeft zich met uw' wil vereend.

4.

Dat Isrel op den HEER vertrouw',
 Zijn hoop op Gods ontferming bouw',
 En stil berust' in zijn beleid,
 Van nu tot in al eeuwigheid.

DE CXXXII. PSALM.

I.

Gedenk aan David, aan zijn leed;
 Gedenk den duurgezwooren eed,
 Dien hij, o HEER! U plegtig deed;
 Dien eed, waarmee zijn hart en mond
 Aan Jakobs God zich dus verbond.

2.

„ Zoo ik in mijne wooning treê,
 „ Of klimm' op mijne legersteê;
 „ Zoo ik ter nachtrust gaa in vreê;
 „ Zoo ik de sluimring zelfs geheng',
 „ Tot dat ik dezen eed volbreng' :

3.

„ Tot ik een rustplaats voor den HEER
 „ Gevonden hebb' ter zijner eer,
 „ Daar Jakobs Magtige verkeer',
 „ En Hij, naar mijn gemaakt bestek,
 „ Zijn vaste wooningen betrekk' .”

4.

Zie, 't blij gerucht der ark liep voort,
 En werd in Efrata gehoord:
 Wij vonden haar in Jaärs oord;
 In 't boschrijk veld van Kiriath,
 Dat God dus ver verkooren had.

5.

Wij zullen in zijn wooning gaan;
 Ons buigen, daar zijn troon zal staan,
 En bidden voor zijn voetbank aan.
 Sta op tot uwe rust, o HEER!
 Met d'arke van uw sterkt' en eer.

Re;

6.

Bekleed, o hoogste Majesteit!
 Uw priesters met gerechtigheid;
 Uw gunstvolk juich', door U geleid;
 Versmaad hem, dien Gij zalven liet,
 Om uwen knecht, om David, niet.

P A U Z E.

7.

Tot staaving van de waarheid, deed
 De HEER, die van geen wanklen weet,
 Aan David eenen duuren eed.
 „ Ik zal, dus sprak Hij, uwen Zoon
 „ Eens zetten op uw' glorietroon.

8.

„ Houdt uw geslacht mijn heilverbond,
 „ En 't vast getuignis van mijn' mond,
 „ Dat ik hen leer ten allen stond,
 „ Dan is hun 't rijksbestuur bereid,
 „ Op uwen troon, in eeuwigheid.”

9.

Want Sion is van God begeerd,
 't Wordt met zijn wooning hoog vereerd:
 „ Hier, sprak Hij die het al beheert,
 „ Hier zal ik wonen naar mijn' lust;
 „ Hier is in eeuwigheid mijn rust.

10.

„ 'k Zal Sions, 'k zal der armen spijs',
 „ Hier zegnen op de ruimste wijze;
 „ Hier zal ik, mijnen naam ten prijs',
 „ De priesters met mijn heil bekleên,
 „ En 't volk doen juichen wel te vreên.

„ Daar

II.

„ Daar zal ik David, door mijn kracht,
 „ Een' hoorn van rijkdom, eer en magt
 „ Doen rijzen uit zijn nageslacht.
 „ 'k Heb mijn' gezalfden knecht een licht,
 „ Een heldre lampe toegericht.

12.

„ Wat vijand tegen hem zich kant',
 „ Mijn hand, mijn onweêrstaandre hand
 „ Zal hem bekleên met schaamt' en schand':
 „ Maar eeuwig bloeit de gloriekroon
 „ Op 't hoofd van Davids grooten Zoon.

D E CXXXIII. P S A L M.

I.

Ai ziet! hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zoonen
 Van 't zelfde huis, als broeders, samenwoonen,
 Daar 't liefdevuur niet wordt verdoofd;
 't Is als de zalf op 's Hoogepriesters' hoofd,
 De zalf, waarmee hij is aan God gewijd,
 Die door haar' reuk het hart verblijdt.

2.

Die liefdegeur moet elk tot liefde noopen,
 Als d'olie, die, van Arons hoofd gedroopen,
 Zijn' baard en kleederzoom doortrekt;
 Z' is als de daauw, die Hermons kruin bedekt,
 Die Sions top met vruchtbaar vocht besproeit,
 En op zijn bergen nedervloeit.

3.

Waar liefde woont, gebiedt de HEER den zegen;
 Daar woont Hij zelf, daar wordt zijn heil verkregen,
 En 't leven tot in eeuwigheid.

DE CXXXIV. PSALM.

I.

Looft, looft nu aller heeren **HEER**,
 Gij, zijne knechten, geeft Hem eer;
 Gij, die des nachts zijn huis bewaakt,
 En voor zijn' dienst in ijver blaakt.

2.

Heft uwe handen naar omhoog;
 Slaat naar het heiligdom uw oog,
 En knielt eerbiedig voor Hem neêr;
 Looft, looft nu aller heeren **HEER**.

3.

Dat 's **HEEREN** zegen op u daal';
 Zijn gunst uit Sion u bestraal':
 Hij schiep 't heelal, zijn' naam ter eer.
 Looft, looft dan aller heeren **HEER**.

DE CXXXV. PSALM.

I.

Prijs den naam van uwen God,
 's **HEEREN** knechten, hier vergaêrd;
 Prijst zijn' naam en wijs gebod,
 Daar g' in 't voorhof staat geschaard,
 En uw ampt bekleedt met eer
 In het huis van onzen **HEER**.

God

2.

God is goed: looft Hem te saam
 Met gezang en snaarenspel;
 Prijst zijn' lieffelijken naam:
 Want de H E E R heeft Israël
 Zich ten eigendom geschikt;
 Jakob door zijn heil verkwikt.

3.

God is groot: ik weet, dat Hij
 Hooger is dan alle goën.
 Onze God voert heerschappij.
 Hij beheerscht van zijnen troon
 Hemel, afgrond, zee en aard.
 God is aller hulde waard.

4.

't Eind der aard werpt dampen uit
 Door Gods magt, die 't al volbrengt,
 En met 's donders schor geluid
 Bliksemvuur en regen mengt:
 God brengt winden, door een woord;
 Uit zijn schatgewelven voort.

5.

God, die vreeslijk is en groot,
 Sloeg, zijn' heiligen naam ter eer,
 Alle d'eerstgeboornen dood;
 Velde vee en menschen neêr:
 Daar Hij teeknen van zijn kracht
 Over gansch Egypten bragt.

Q

Hij

6.

Hij verbaasde Faroo's hof;
 Sloeg de volkeren alom;
 Wierp de koningen in 't stof:
 Sihon, Og, en 't vorstendom
 Van den trotschen Kananiet,
 En den stouten Amoriet.

7.

Isrel kwam door 's Hoogsten hand
 In 't bezit van hunnen staat:
 God gaf hun gezegend land
 Tot een erf aan Jakobs zaad.
 H E E R, uw naam en majesteit
 Blijven tot in eeuwigheid.

P A U Z E.

8.

Van geslachte tot geslacht'
 Wordt, naar onzen duuren pligt,
 Bij het volk uw gunst herdacht,
 Wij! Gij zelf, o H E E R! hen richt,
 En aan hun, schoon diep in schuld,
 Met berouw gedenken zult.

9.

D'afgoôn van het heidendom,
 Goud of zilver, goôn in schijn;
 Hebben lippen, maar zijn stom:
 Zij, die 't werk van menschen zijn;
 Daar men geenen geest in vindt,
 Hebben oogen, maar zijn blind.

Ooren

10.

Ooren ziet men aan hun hoofd,
 Maar zij hooren er niet meê:
 Zij, van ademtucht beroofd,
 Zijn nog minder dan het vee:
 Die tot hen om hulp genaakt
 Worde hun gelijk gemaakt.

11.

Israëllers, looft al t'faam
 Uwen God, den God der eer:
 Loof, Aärons huis, zijn' naam:
 Huis van Levi, loof den HEER:
 Looft gij alle, die Hem vreest,
 Looft Hem met verheugden geest.

12.

Sion, loof met dankbre stem
 God, uw' HEER, die eeuwig leeft;
 En het schoon Jerusaleem
 Door zijn woning luister geeft:
 Loof Hem voor uw heilrijk lot;
 Loof al juichend uwen God!

DE CXXXVI. PSALM.

I.

Looft den HEER, want Hij is goed;
 Looft Hem met een blij gemoed;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

Q 2

Looft

2.

Looft den grooten God, wiens troon
Hooger rijst dan die der goën;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

3.

Looft der heeren Opperheer;
Buigt u needrig voor Hem neêr;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

4.

Looft Gods magt, die, onbeperkt,
Gadelooze wondren werkt;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

5.

Looft Gods wijsheid: door zijn woord
Bragt Hij al de heemlen voort;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

6.

D'aard hief uit der waatren schoot
Zich omhoog, toen 't God gebood;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

7.

God schiep aan des hemels trans
Groote lichten, rijk van glans;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid.

8.

Aan de zon schonk Gods gezag
 D'opperheerschappij bij dag;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

9.

Maan en sterren, min in pracht,
 Schonk Hij heerschappij bij nacht;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

I. P A U Z E.

10.

Looft Hem, die Egyptens Staat
 Sloeg in 't eerstgebooren zaad;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

11.

Looft den Heer, wiens heerschappij
 Isrel voerd' uit slavernij;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

12.

Looft den Heer, wiens sterke hand
 Isrel leidd' uit Faroos land;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

13.

Looft Hem, die het roode meir
 Heeft verdeeld voor Mozes heir;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

14.

Die, door dien verdeelden plas,
 Israëls geleider was;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

15.

Die vorst Faroos legermagt
 In de schelfzee t'onderbragt;
 Want zijn gunst, alom verspreid;
 Zal bestaan in eeuwigheid.

16.

Die zijn volk, als bij de hand,
 Leidde door woestijn en zand;
 Want zijn gunst, alom verspreid;
 Zal bestaan in eeuwigheid.

17.

Die, tot weering van 't geweld,
 Koningen heeft neêrgeveld;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

18.

Die de vorsten, trotsch van moed,
 Heeft doen smooren in hun bloed;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

II. P A U Z E.

19.

Looft Hem, die den Amoriet
 Van zijn' grootschen zetel stiet;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

Looft

20.

Looft Hem, wiens geduchte magt
 Bazans Koning t'onderbragt;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

21.

Die hun land, dat d'oogen streelt,
 Israël heeft toegedeeld;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

22.

Looft Hem, nu die erfenis
 Naar zijn woord bevestigd is;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

23.

Die in onzen laagen stand
 Ons genadig bood de hand;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

24.

Die ons, onder 't leed gebukt,
 Heeft uit 's vijands magt gerukt;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

25.

Looft Hem, looft Hem, al wat leeft,
 Die al 't vleesch zijn voedsel geeft;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

26.

Geest den God des hemels eer;
 Lof zij aller scepflen Heer';
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid.

D E CXXXVII. P S A L M.

1.

Wij zaten neêr, wij weenden langs de zoomen
 Van Babylons wijduitgebreide sroomen;
 Elk stortte daar zijn bitter jammerklagt,
 Als hij met snert aan 't heilig Sion dacht;
 Elk, wars van vreugd en vrolijke gezangen,
 Liet daar zijn harp aan sombre wiigen hangen.

2.

De vijand dorst, bij al ons leed, ons tergen,
 't Gevangen volk, in zijne jammren, vergen,
 Dat elk zijn hart, schoon overstelpt, bedwong,
 En een gezang uit Sions liedren zong.
 Hoe zou, zaid' elk, ons, die in rampen zwoegen,
 In 't vreemd gewest een lied des H E E R E N voegen?

3.

Jerusalem! dat, zoo ik u vergeete,
 Mijn rechthand niet van zich zelve weete:
 Dat mijne tong aan mijn gehemelt kleev',
 Indien ik u niet steeds mijn achting geev';
 Zoo ramp of leed mijn hart van Sion scheure,
 En ik Gods Stad mijn hoogste vreugd niet keure.
 Gedenk,

4.

Gedenk, o H E E R ! gedenk aan d'Edomieten,
 Aan Salems dag, toen wij ons land verlieten;
 Dien bittren dag, zoo vol van grievend leed;
 Gedenk aan hun, die zoo ontaart en wreed
 Nog zeiden, toen z'ons zagen overvallen:
 „ Ontbloot, ontbloot ten grondslag toe hun wallen.”

5.

O Babylon! wij zien eerlang u straffen;
 Gelukkig hij, die u zal loon verschaffen,
 Die u vergeldt alwat g'ons hebt misdaan.
 Gelukkig hij, die u ter neêr zal slaan,
 Uw kinderkens zal grijpen, o gij trotschen!
 En wreedelijk verplettren aan de rotfen.

DE CXXXVIII. PSALM.

I.

'k **Z**al met mijn gansche hart uw eer
 Vermelden, Heer,
 U dank bewijzen:
 'k Zal U in 't midden van de goên,
 Op hoogen toon,
 Met psalmen prijzen.
 Ik zal mij buigen, op uw' eisch,
 Naar uw paleis,
 Het hof der hoven,
 En, om uw gunst en waarheid saam,
 Uw' grooten naam
 Eerbiedig looven.

Q 5

Door

2.

Door al uw deugden aangespoord,
 Hebt Gij uw woord
 En trouw verheven.
 Gij hebt mijn ziel, op haar gebed,
 Verhoord, gered,
 Haar kracht gegeven.
 Al 's aardrijks vorsten zullen, **HEER,**
 Uw' lof en eer
 Alom doen hooren;
 Wanneer de rede van uw' mond,
 Op 't weerdronde,
 Hun klinkt in d'ooren.

3.

Dan zingen zij, in God verblijd;
 Aan Hem gewijd,
 Van 's **HEEREN** wegen:
 Want groot is 's **HEEREN** heerlijkheid;
 Zijn Majesteit
 Ten top gesteegen;
 Hij slaat toch, schoon oneindig hoog,
 Op hen het oog,
 Die needrig knielen;
 Maar ziet van ver met granschap aan
 Den ijdlen waan
 Der trotsche zielen.

4.

Als ik, omringd door tegenspoed;
 Bezwijken moet,
 Schenkt Gij mij leven:
 Is 't, dat mijns vijands gramschap brandt,
 Uw rechthand
 Zal redding geeven.
 De HEER is zoo getrouw als sterk;
 Hij zal zijn werk
 Voor mij volenden:
 Verlaat niet wat uw hand begon,
 O Levensbron!
 Wil bijstand zenden.

DE CXXXIX. PSALM.

I.

Niets is, o Oppermajesteit!
 Bedekt voor uw alweetendheid.
 Gij kent me; Gij doorgront mijn daên.
 Gij weet mijn zitten en mijn staan.
 Wat ik beraad', of wil betrachten,
 Gij kent van verre mijn gedachten.

2.

G'omringt mijn gaan en liggen, Gij,
 O Heer! zijt altoos nevens mij.
 Uw onbepaalde weetenschap
 Kent mijnen weg van stap tot stap:
 Geen woord is nog mijn tong ontgleeden,
 Of Gij, Gij weet alreeds mijn reden.

Q 6

Gij

3.

Gij hebt van achtren mij bezet;
 Vooruit wordt mij de vlugt belet:
 Ik word bepaald door uwe hand.
 Hoe zou ik met mijn zwak verstand
 Naar uwe wondre kennis streeven?
 Z' is mij te groot, te hoog verheven.

4. -

Waar zou ik uwen Geest ontvliên?
 Waar zou m', o Heer! uw oog niet zien?
 Al voer ik op naar 's hemels trans,
 Daar zijt Gij, daar vertoont G'uw glans.
 Al daald' ik zelfs ter helle neder,
 Daar vond ik ook uw aanschijn weder.

5.

Al nam ik van den dageraad
 De vleugelen des lichts te baat:
 Al waar' aan 't uiterste der zee
 De plaats van mijne legersteê,
 Daar zoud' ook uwe hand mij leiden,
 Uw rechthand niet van mij scheiden.

6.

Indien ik zeg: „ de donkerheid
 „ Bedekt mij voor uw majesteit;”
 Dan is de nacht een helder licht,
 Dat mij ontdekt aan uw gezicht:
 Voor U, o HEER! is 'taaklig duister
 Den dag gelijk in glans en luister.

7.

Gij hebt mijn gansch gestel doorgrond,
 Zelfs voor mijn' eersten levensfond.
 Ik ben verbaazend voortgebracht.
 Op 't nagaan van uw wondre magt,
 Sla ik verrukt het oog naar boven:
 'k Zal U, mijn' Schepper, altoos looven.

P A U Z E.

8.

Mijn ziel bepeinst uw wonderdaên,
 Die al 't begrip te boven gaan.
 Uw oog heeft mijn gebeent' verzeld,
 Toen ik, verborgen, saamgesteld
 Als een borduurfel, lag verschoolen:
 Van mij was niets voor U verhoolen.

9.

Gij hebt, wijl niets uw oog weêrhoudt,
 Mijn' ongevormden klomp beschouwd;
 Ja, Gij, wiens wijsheid nimmer faalt,
 Hadt mijn' geboortestond bepaald.
 Eer iets van mij begon te leeven,
 Was alles in uw boek geschreeven.

10.

Hoe dierbaar zijn m' uw wonderdaên!
 Zij zijn onmooglijk na te gaan.
 Hoe menigvuldig zijn z', o Heer!
 Zou ik die tellen? 'k zou veeleer
 't Getal der korlen zands bepaalen.
 Uw wondren zijn niet af te maalen.

II.

Wanneer ik in den nacht ontwaak,
 Ben ik bij U, mijn zielvermaak.
 O God! laat door uw groote magt
 De boozen worden omgebragt;
 Doe, doe hen voor uw' arm bezwijken.
 Gij, bloedvergieters, gij moet wijken.

I2.

Stel hunnen hoogmoed perk en paal;
 Zij hoonen U door snoode taal;
 Z' ontzien zich niet U r'allèn stond'
 Te lasteren met hart en mond:
 Daar zij, ten spot van uw vermogen,
 Al uwer haatren trots verhoogden.

I3.

Zou 'k hen niet haaten in mijn hart,
 Wier snoode haat uw goedheid tart?
 Zou ik hen, die U weêrstand biên,
 Niet met verdrietig' oogen zien?
 'k Zal hen altijd volkomen haaten,
 Die trotschlijk uwen dienst verlaaten.

I4.

Doorgrond m', en ken mijn hart, o Heer!
 Is 't geen ik denk niet tot uw eer?
 Beproof m', en zie of mijn gemoed
 Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';
 En doe mij toch met vaste schreden,
 Den weg ter zaligheid betreedden.

DE CXL. PSALM.

I.

O HEER! verlos mij uit de banden,
 Waarin de booze mij beknelt;
 Behoed mij voor des wreedaarts handen,
 Voor dwinglandij en woest geweld.

2.

Red mij van hun, die kwaad bedenken,
 Die daaglijks famen zich beraên,
 Om mij door 't oorlogszwaard te krenken,
 En t'eenemaal ter neêr te slaan.

3.

Hun tongen scherpen zij als slangen;
 Zij smeeden valsheid en bedrog:
 Zij pasfen loos op mijne gangen,
 Met monden vol van adderspog.

4.

Bescherm mij voor de goddeloozen,
 O HEER! o Richter van 't heelal!
 Verlos mij van 't geweld der boozen,
 Die niets bedoelen dan mijn' val.

5.

De trotschen, nijdig om mijn' zegen,
 Belaagen mij met koord en net;
 Zij hebben heimlijk op de wegen
 Voor mij een' valstrik uitgezet.

6.

Ik dacht in mijn verdriet te smooren;
 Dies riep ik: HEER, Gij zijt mijn God;
 Neem mijne smeekingen ter ooren;
 Verzacht in 't eind mijn droevig lot.

PAUZE.

7.

O H E E R, mijn rotssteen, mijne sterkte!
 Gij hebt mij steeds tot heil verstrekt,
 En in den strijd, daar 't elk bemerkte,
 Mijn hoofd, als met een schild, bedekt.

8.

Laat nooit des boozen wensch gelukken,
 Maar stuit hem, eer zijn hand mij treff';
 Verhinder zijne gruwelstukken,
 Opdat hij zich niet trotsch verheff'.

9.

Doe tot vergelding, Heer der heeren,
 Op mijner haatren moedig hoofd
 Den snaad der lippen wederkeeren
 Die mij van al mijn eer berooft.

10.

Schud, daar zij dus mijn' roem verkorten;
 Schud vuurge koolen op hen uit;
 Laat hen in 't vuur, in kuilen storten;
 Geef hen aan 't naare graf ten buit.

11.

Een lasteraar, een leugenspreker
 Zal nooit op aard bevestigd zijn.
 Men jaag' een' twist- en onrustkweker,
 Totdat hij uit elks oog verdwijn'.

12.

Ik weet, dat God, getrouw in 't richten,
 Des armen rechtzaak, daar hij schreit,
 Hoe valsch hem d'ontrouw moog' betigten,
 Beslisen zal naar billijkheid.

13.

De vroomen zullen U verhoogen,
Gezegend door uw milde hand.
D'oprechten zullen voor uw oogten
Steeds bloeien in gewenschten stand.

DE CXLI. P S A L M.

1.

'k **R**oep, H E E R, in angst tot U gevlooden,
Ai! haast U tot mijn hulp, en red;
Hoor naar de stem van mijn gebed,
Daar ik U aanroep in mijn noodten.

2.

Mijn beê, met opgeheven handen,
Klimm' voor uw heilig aangezicht,
Als reukwerk, voor U toegericht;
Als offers, die des avonds branden.

3.

Zet, H E E R, een wacht voor mijne lippen!
Behoed de deuren van mijn' mond,
Opdat ik mij, tot geenen stont,
Iets onbedachtzaams laat' ontglippen.

4.

Neig nooit mijn hart tot kwaade zaaken;
Om tot godloosheid mij te spoên,
Met mannen, die verkeerdheên doen;
Laat mij hun lekkernij niet smaaken.

5.

D'oprechte slaa mij zonder vreezen,
Ik reken zulks weldaadigheid;
En zijn bestraffing, die niet vleit,
Zal olie op mijn' schedel weezen.

PAUZE.

P A U Z E.

6.

Dat slaan zal mij het hoofd niet breeken;
 'k Zal, door dat liefdeblijk vermaakt,
 Als een uit hun in rampspoed raakt,
 Te vuurger om zijn redding smeeken.

7.

'k Heb hunne richters vrij gelaaten;
 De rots getuigt: elk heeft gehoord,
 Hoe aangenaam mijn vriendlijk woord
 Was ingericht tot die mij haaten.

8.

Men heeft ons wreed van een gereeten;
 Verstrooid als beenders aan het graf,
 Als iets, daar niemand acht op gaf,
 Gekloofd, verdeeld, en weggesmeeten.

9.

Doch op U zien mijn schreiend' oogen;
 Op U betrouw ik in 't verdriet;
 Verlaat, ontbloot mijn ziel toch niet,
 O H E E R! o eeuwig Alvermogen!

10.

Bewaar mij voor 't geweld der strikken;
 Die tot mijn' val mij zijn gelegd,
 Door hun, die, wars van 't heilig recht,
 Het booze doen al oogenblikken.

11.

Dat, die godloos zijn, siddrend vreezen,
 Elk hunner in zijn garen vall';
 Tot dat ik, onverhinderd, zal
 Voorbijgegaan en veilig weezen.

DE CXLII. PSALM.

I.

'k Riep tot den HEER met luider stem;
Ik smeekt' en riep vol angst tot Hem,
'k Heb, voor zijn aangezicht, mijn klagt
In mijn benaauwdheid voortgebracht.

2.

Als mij geen hulp of uitkomst bleek;
Wanneer mijn geest in mij bezweek,
En overstelpt was door ellend',
Hebt Gij, o Heer! mijn pad gekend.

3.

Zij hebben, vol arglistigheid,
Een' strik op mijnen weg gespreid:
'k Zag uit, in nood, ter rechthand,
Maar vond noch vriend, noch onderstand.

4.

'k Wou vlugten, maar kon nergens heen,
Zoo dat mijn dood voorhanden scheen,
En alle hoop mij gansch ontviel,
Daar niemand zorgde voor mijn ziel.

5.

Ik riep tot U, ik zaid': o HEER!
Gij zijt mijn toevlugt, sterkt' en eer;
Gij zijt, zoo lang ik leef, mijn deel,
Mijn God, wien ik mij aanbeveel.

6.

Hoor mijn geschrei; 'k ben uitgeteerd;
Door mijn vervolgers overheerd:
Ai! help en red mij uit den nood,
Want hunne magt is mij te groot.

Voer

7.

Voer mij uit mijn gevangenis,
 Tot roem uws naams, die heerlijk is:
 Dat mij 't rechtvaardig volk omring',
 En vrolijk van uw weldaên zing'.

DE CXLIII. PSALM.

1.

O HEER! wil mijn gebeden hooren;
 Neig tot mijn smeeken gunstig' ooren:
 Verhoor m', o Oppermajesteit!
 Om uwe trouw, aan mij gezworeen:
 Verhoor m' om uw gerechtigheid.

2.

Wil uwen knecht, door schuld verflagen,
 O Heer! niet voor uw vlietschaar daagen:
 Want niemand zal in dat gericht,
 Daar zelfs zijn hart hem aan moet klaagen,
 Rechtvaardig zijn voor uw gezicht.

3.

Ik zie mijn ziel vervolgd door snooden:
 Ik zie, voor 's vijands haat gevloeden,
 Mijn leven in het stof vertreên;
 Ik lig, helaas! gelijk de dooden,
 Omringd van naare duisterheên.

4.

Dit overstelt mijn' geest met rouwe:
 Als ik mijn deerlijk lot beschouwe,
 Bezwijkt mijn afgeloterd hart.
 Gij weet, dat ik op U betrouwe,
 Algoede God! genees mijn smart.

5.

Ik denk, in 't midden der gevaaren,
Nog aan uw gunst van vroeger jaaren:

Ik tracht uw werken na te gaan.

O God! wie kan U evenaaren?

Hoe heerlijk zijn uw wonderdaên!

6.

Ik hef mijn handen naar den hoogen:

Mijn ziel is voor uw alziend' oogen,

Gelijk een dor, een dorstig land,

Dat sedert lang ligt uit te droogen,

Verkwijnend' in dien doodschen stand.

P A U Z E.

7.

HEER, doe mij spoedig adem haalen;

Wil mijn' bezweeken geest bestralen;

Verberg m'uw vriendlijk aanschijn niet!

Ik zal eerlang ten grave daalen,

Indien Ge mij geen' bijstand biedt.

8.

Laat mij uw dierbre goedheid prijzen,

Wanneer ik 't morgenlicht zie rijzen:

'k Betrouw op U in mijn ellend'.

Wil mij het waare heilspoor wijzen;

Mijn ziel heeft zich tot U gewend.

9.

O HEER, mijn toevlugt! hoor mij klaagen;

Verlos mij uit des vijands laagen;

Red mij van hun, die mij vertreên:

Ik schuil, in mijn benaauwde dagen,

Bij U, mijn God, bij U alleen.

Leer

10.

Leer mij, o God van zaligheden!
 Mijn leven in uw' dienst besteeden;
 Gij zijt mijn God, vat Gij mijn hand:
 Uw goede Geest bestier' mijn schreden,
 En leid' mij in een effen land.

11.

Laat uwe gunst mij niet begeeven;
 Schenk mij, om uwes naams wil, leven:
 Laat mijne ziel, die tot U schreit,
 Van haar benaauwdheid zijn ontheven;
 Red mij om uw gerechtigheid.

12.

Laat nooit mijns vijands wensch gelukken;
 Roci z' allen uit, die mij doen bukken,
 Om uwe gunst, mij toegezegd:
 Verdelf hen, die mijn ziel verdrukken;
 Want ik, o Heer! ik ben uw knecht.

 D E CXLIV. P S A L M.

I.

Gezegend zij de H E E R, die t' allen tijde
 Mijn rotssteen is, mijn handen leert ten strijde,
 En tot den krijg mijn vingers toebereidt:
 Mijn hooge burg, mijn goedertierenheid;
 Die mij bevrijdt; mijn schild, op wiens vermogen
 Ik vast vertrouw; wiens arm mij wil verhoogen;
 Die heerschappij en roem en sterkte geeft,
 En die mijn volk mij onderworpen heeft.

Wat

2.

Wat is de mensch? wat is in hem te prijzen?
 Dat Gij, o H E E R! hem gunsten wilt bewijzen:
 Dat Gij hem kent? wat is des menschen kind.
 Dat Gij het acht, en zoo getrouw bemint?
 Hij mag den naam van ijdelheid wel draagen:
 Zijn tijd is kort, en al zijn levensdagen,
 Hoe groot, hoe sterk hij op deez' aarde zij,
 Gaan snel, gelijk een schaduwe, voorbij.

3.

Daal neder; neig, in granschap fel ontstoken;
 Uw heemlen; raak de bergen dat zij rooken,
 En bliksem, H E E R, uw bliksems op den grond;
 Verftrooi hen; zend uw pijlen uit in 't rond;
 Verniel hen: steek uw handen uit den hoogen,
 Ontzet mij, toon uw godlijk alvermogen,
 En ruk mij uit een zee van ramp en nood;
 Der vreemden hand dreigt mij een' wisfen dood!

4.

Hun mond is vol van lastren, en van liegen;
 Hun rechthand bevlekt zich met bedriegen.
 Ik heilig U, na al mijn zielverdriet,
 Getrouwe God, een nieuw en vrolijk lied:
 Ook zal mijn luit en harp van U niet zwijgen,
 Die koningen de zege doet verkrijgen,
 Die uwen knecht, die David gunstig redt,
 En door uw' arm van 't booze zwaard ontzet.

PAUZE

P A U Z E.

5.

Ontzet mij, red mij uit der vreemden handen,
 Wier leugenmond mij wreecvlig aan durft randen:
 Hun rechthand wordt door de list bestierd,
 Daar z' aan 't bedrog den ruimen teugel viert.
 Zoo zullen zich, als planten, onze zoonen,
 In hulme jeugd, reeds groot en sterk vertoonen;
 De dochters zijn, als steenen, naar den eisch
 Gehouwen, op de hoeken eens paleis.

6.

Zoo word' in 't land de handel ruim gedreeven,
 En voorraad steeds na voorraad uitgegeven:
 Zoo blijk' uw gunst, die 't vee in overvloed,
 Bij duizend, ja tienduizend werpen doet.
 Ons rundervee zij sterk en wel gelaaden;
 Geen uitval of geen inbreuk moog' ons schaaden;
 Dat geen gekrijsch de rust der stad verstoort,
 Noch iemand daar van boozen oproer hoor'.

7.

Welzalig is het volk, dat, dus gezegend,
 Dit heuglijk lot door 's Hemels gunst bejegent;
 Welzalig is het volk, dat, bij 't genot
 Van overvloed, den H E E R heeft tot zijn' God!

DE CXLV. PSALM.

1.

O God! mijn God! Gij aller vorsten Heer,
 Ik zing, verheugd, uw' grooten naam ter eer.
 Ik zal den roem van uwe majesteit
 Verhoogen tot in d'eindlooz' eeuwigheid.
 'k Zal dag aan dag U eer en dank bewijzen.
 De HEER is groot; al 't schepsel moet Hem prijzen:
 Zijn grootheid streeft het kloekst begrip te boven.
 Laat elk geslacht zijn werk en alnagt looven.

2.

Ik zal, o Heer! dien ik mijn' Koning noem,
 Den luister van uw majesteit en roem
 Verbreiden, en uw wonderlijke daën
 Met diep ontzag aandachtig gadeslaan.
 Elk juichend hart zal uw geducht vermogen,
 De groote kracht van uwen arm verhoogen:
 Ik zal mijn stem met aller lofzang paaren,
 En overal uw grootheid openbaaren.

3.

Zij zullen, uit de volheid van 't gemoed,
 Gedachtig aan den milden overloed
 Van uwe gunst, die roemen bij elkeen,
 En juichen van al uw gerechtigheën.
 De HEER is goed en vriendlijk en weldaadig,
 Barmhartig, mild, langmoedig en genadig:
 Hij doet zijn gunst aan allen klaar bemerken:
 Zijn goedheid is verspreid op al zijn werken.

R

PAUZE.

P A U Z E.

4.

Al wat Gij wrocht, zal juichen tot uw eer:
 Uw gunstvolk zal verblijd U zeeunen, HEER,
 En roemen van uw koningrijk, uw magt,
 Uw heerlijkheid en goddelijke kracht;
 Om, waar zich 't hart ooit voelt in leerzucht blaaken,
 Uw heerlijkheid, uw magt bekend te maaken,
 En d'eer uws rijks, zoo groot, zoo hoog verheven,
 Voor aller oor, den hoogsten roem te geeven.

5.

Uw heerschappij verduurt zelfs d'eeuwigheid.
 Uw koningrijk is eindloos uitgebreid.
 Gij ondersteunt hem, die voor 't onheil zwicht:
 Wie nederftort wordt door U opgericht.
 't Ziet al op U; 't blijft alles op U wachten;
 Gij sterkt door spijs', ter rechter tijd, hun krachten.
 G'ontsluit uw hand, ontfermend' en weldaadig,
 Opdat uw gunst al wat er leeft verzadig'.

6.

De HEER is recht, in al zijn' weg en werk;
 Zijn goedheid kent in 't gansch heelal geen perk.
 Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht:
 Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlugt;
 Dat ongeveinsd, in 't midden der ellenden,
 Zich naar Gods troon met zijn gebeên blijft wenden:
 Hij geeft den wensch van allen, die Hem vreezen;
 Hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.

De

7.

De HEER bewaart de ziel, die Hem bemint;
 Maar Hij verdelgt dien Hij godloos bevindt.
 Mijn blijde tong zal roemen in den HEER,
 En alle vleesch zal juichen tot Gods eer.

D E CXLVI. P S A L M.

1.

Prijs den HEER met blijde galmen;
 Gij, mijn ziel, hebt rijke stof;
 'k Zal, zoo lang ik leef, mijn psalmen
 Vrolijk wijden aan zijn' lof:
 'k Zal, zoo lang ik 't licht geniet,
 Hem verhoogen in mijn lied.

2.

Vest op prinsen geen betrouwen,
 Daar men nimmer heil bij vindt:
 Zoudt g'uw hoop op menschen bouwen?
 Als Gods hand hunn' geest ontbindt,
 Keeren zij tot d'aarde weêr,
 Storten met hunn' aanslag heêr.

3.

Zalig hij, die, in dit leven,
 Jakobs God ter hulpe heeft!
 Hij, die, door den nood gedreeven,
 Zich tot Hem om troost begeeft;
 Die zijn hoop in 't hachlijkst lot
 Vestigt op den HEER, zijn' God!

4.

't Is de HEER, wiens alvermogen
 't Groot heelal heeft voortgebracht;
 Die genadig uit den hoogen
 Ziet, wie op zijn' bijstand wacht,
 En aan elk, die Hem verbeidt,
 Trouwe houdt in eeuwigheid.

P A U Z E.

5.

't Is de HEER, die 't recht der armen,
 Der verdrukten gelden doet;
 Die, uit liefderijk erbarmen,
 Hongerigen mildlijk voedt;
 Die gevangnen vrijheid schenkt,
 En aan hun ellende denkt.

6.

't Is de HEER, wiens mededoogen
 Blinden schenkt het lieflijk licht:
 Wie in 't stof lag neêrgeboogen,
 Wordt door Hem weêr opgericht.
 God, die lust in waarheid heeft,
 Mint hem, die rechtvaardig leeft.

7.

't Is de HEER, die vreemdelingen
 Met een waakend oog beschouwt;
 Weêuw en wees, in twistgedingen,
 En in kommer, staande houdt:
 Maar zijn arm, der vroomen hoop,
 Stuit de boozen in hunn' loop.

't Is

8.

't Is de **HEER** van alle heeren,
 Sions God, geducht in magt,
 Die voor eeuwig zal regeeren,
 Van geslachte tot geslacht.
 Sion, zing uw' God ter eer;
 Prijs zijn grootheid: loof den Heer.

D E CXLVII. P S A L M.

I.

Laat 's**HEEREN** lof ten hemel rijzen;
 Hoe goed is 't onzen God te prijzen!
 't Betaamt ons psalmen aan te heffen,
 Die lieflijk zijn, en harten treffen.
 De **HEER** wil ons in gunst aanschouwen:
 Hij wil Jerusaleem herbouwen;
 Vergaëren en in vreë doen leeven
 Hen, die uit Isrel zijn verdreeven.

2.

Hij heelt gebrookenen van harte,
 En Hij verbindt z' in hunne smarte,
 Die, in hun zonden en ellenden,
 Tot Hem zich ter geneezing wenden.
 Hij telt het groot getal der starren,
 Die 't scherpst gezicht op aard verwarren;
 Hij roept dat talloos heir te samen,
 En noemt die alle bij haar naamen.

3.

Zeer groot is onze Heer, vol krachten;
 Onpeilbaar diep zijn Gods gedachten;
 Daar zijn verstand, nooit af te meeten,
 Ver overtreft al wat wij weten.
 Zachtmoedigen wil Hij bewaaren,
 Hij houdt ze staand' in hun gevaaren:
 Maar goddeloozen doet Hij bukken,
 Bezwijken onder d'ongelukken.

4.

Zingt beurteling, en dankt den HEERE;
 Zingt psalmen onzen God ter eere,
 Dien God, die, voor het oog der volken,
 De heemlen dekt met dikke wolken;
 Die d'aarde kroont met gunst en zegen,
 En haar besproeit met vruchtbren regen,
 Die 't gras, door mild' en frische droppen,
 Doet groeien op de heuveltoppen.

P A U Z E.

5.

God wil al 't vee steeds spijzen, laaven;
 Hij hoort de stem der jonge raaven:
 Hij heeft geen' lust aan 's menschen krachten,
 Aan hun, die daaruit heil verwachten:
 De magt van 't paard en 's mans vermogen
 Zijn beide nietig in zijn oogen;
 Aan die vertrouwen op hun beenen
 Wil Hij geen' gunst of hulp verleenen.

6.

De HEER betoont zijn welbehagen
 Aan hun, die needrig naar Hem vraagen,
 Hem vreezen, zijne hulp verbeiden,
 En door zijn hand zich laten leiden;
 Die, hoe het ook moog' tegenloopen,
 Gestadig op zijn goedheid hoopen.
 O Salem! roem den HEER der heeren:
 Wil uwen God, o Sion! eeren.

7.

Hij wil in gunst uw heil bewerken,
 De grendels uwer poorten sterken,
 En zegent in uw land uw kindren;
 Hij doet geen' krijg uw' wasdom hindren:
 Hij deelt den lieffelijken vrede,
 Zelfs aan uw verste grenzen, mede:
 Met vette tarw wil Hij u spijzen,
 En kroonen met zijn gunstbewijzen.

8.

Hij zendt op aarde zijn bevelen;
 Zijn woord loopt snel door 's weerelds deelen;
 Hij geeft de sneeuw, om 't land te dekken,
 En tot een zachte wol te strekken,
 Wier wondre vlokken, voor elks oogen,
 Gods magt en wijsheid klaar betoogen;
 Of itrooit weêr, ten bekwaamen stonde,
 Den rijm, als stuiwend' asch, in 't ronde.

9.

Wie zou niet voor Gods grootheid bukken!
 Hij werpt zijn ijs daar heen als stukken;
 Wie zal bestaan voor zijne koude?
 Daar niemand die verduuren zoude,
 Moet rijn en ijs weêr met elkandren,
 Op zijn bevel, in vocht veranderen:
 Want, waait zijn wind, de waatren vloeien,
 Rivier en beek begint te groeien.

10.

Hij gaf aan Jakob zijne wetten,
 Deed Isrel op zijn woorden letten;
 Hij leerde z' in zijn wegen wandlen:
 Zoo wou Hij met geen volken handlen;
 Die moesten zijn getuigenisfen
 En zijn verbondsgeheimen misfen.
 Laat dan Gods lof ten hemel rijzen;
 Laat al wat adem heeft Hem prijzen!

 D E CXLVIII. P S A L M.

1.

Looft God; zingt eeuwig 's HEEREN lof,
 Gij, die in 't glansrijk hemelhof,
 Die in de hoogste plaatsfen woont,
 Daar God u zijn nabijheid toont.
 Looft Hem, gij, englen, legermagten,
 Die op zijn' wil en wenk blijft wachten.
 Looft, heldre starren, maan en zon,
 Looft d'Almacht, looft der lichten Bron.

Ver-

2.

Verbaazend hof van d'Opperheer,
 Gij, hoogste hemel, zing zijn eer:
 Gij, wateren, die uit de lucht
 Uw druppelen stort op veld en vrucht,
 Looft allen, looft Hem met gezangen,
 Hem, die u 't wezen deed ontvangen;
 Die u een perk, niet t' overtreên,
 Gesteld heeft door al eeuwen heen.

3.

Loof, aarde, loof Gods wonderdaên;
 Gij, walvisch, grondlooz' oceaân;
 Gij, sneeuw en hagel, damp en gloed;
 Gij, stormwind, die zijn' last voldoet;
 Gij, bergen, heuvels, landen, stroomen;
 Gij, dierbre vrucht- en cederboomen,
 Looft, looft des Scheppers oppermagt,
 Die u uit niet heeft voortgebragt.

4.

Looft, kruipend wild en tam gediert;
 Looft, vogels, Hem, die 't al beeftiert;
 Gij, koningen en richters, t' saam;
 Gij vorsten, volken, roemt Gods naam;
 Gij, maagden, en gij, jongelingen,
 Laat nimmer af zijn' lof te zingen:
 Eerwaarde grijsheid, frische jeugd,
 Weest in den God uws heils verheugd!

R. 5.

Looft,

5.

Looft, looft, met waar' erkentenis,
 Zijn' naam, die hoog verheven is;
 Dewijl zijn wondre majesteit
 Door aard en hemel is verspreid.
 Hij wou den hoorn, zoo vol vermogen,
 Den roem van Israël verhoogen;
 Dat woont bij Hem, 't heeft zingens stof.
 Looft God: zingt eeuwig 's HEEREN lof!

D E CXLIX. P S A L M.

I.

Looft, looft den HEER, dien, onbedwongen,
 Een nieuw gezang zij toegezongen,
 In 't midden zijner gunstelingen,
 Die hem ter eere zingen.
 Dat Israël, met blijden klank,
 Zijn' milden Schepper loof' en dank';
 Dat Sions kroost, met lofgejuich,
 Zich voor zijn' Koning buig'.

2.

Laat d' ijverige tempelreien
 Op fluiten 's Hoogsten naam verbreien;
 Hun psalmingezangen vrolijk paaren
 Met trommelen en snaaren:
 Nu God met lust zijn oogen slaat
 Op Jakobs uitverkooren zaad;
 Zachtmoedigen zijn gunst betoont,
 En hen met heil bekroont.

3.

Op 't heuglijkst zien zijn gunstgenooten,
 Door 't heilsieraad, hun eer vergrooten;
 Dies moogen zij van blijdschap springen,
 En op hun legers zingen.

Het lied, gewijd aan 's Heeren lof,
 Die hooger rijst dan 't hemelhof,
 Vervult hun keel: hun hand aanvaart
 Een scherp tweesnijdend zwaard.

4.

Dus wil d'Almagtig', op hun smecken,
 Door hen zich aan de heidnen wrecken;
 Door hen de wreevle volken straffen;

Elk loon naar werk verschaffen;
 Hun koningen in ketens slaan;
 Hun grooten doen in boeien gaan,
 En 't recht, gelijk 't beschreeven staat,
 Volvoeren naar zijn' raad.

5.

Zoo zal de heerlijkheid der vroomen
 Op 't luisterrijkst te voorschijn komen;
 Zoo schenkt Gods goedheid hun begeeren:
 Lof zij den Heer der heeren!

D E C L. P S A L M.

I.

Looft God, looft zijn' naam alom ;
 Looft Hem in zijn Heiligdom ;
 Looft des Heeren groote magt,
 In den hemel zijner kracht ;
 Looft Hem , om zijn moogendheden ;
 Looft Hem , naar zoo menig blijk
 Van zijn heerlijk koningrijk ,
 Voor zijn' troon en hier beneden .

2.

Looft God , met bazuïngeklank ;
 Geeft Hem eer , bewijst Hem dank ;
 Looft Hem , met de harp en luit ;
 Looft Hem , met de trom en fluit ;
 Looft Hem , op uw blijde snaaren ;
 Laat zich 't orgel overal
 Bij het juichend vreugdgeschal ,
 Tot des Heeren glorie , paaren .

3.

Looft God , naar zijn hoog bevel ,
 Met het klinkend cymbelspel ;
 Looft Hem , op het schel metaal
 Van de vrolijke cymbaal ;
 Looft den Heer ; elk moet Hem eeren ,
 Al wat geest en adem heeft ;
 Looft den HEER , die eeuwig leeft ;
 Looft verheugd den Heer der heeren !

EINDE DER PSALMEN.

EENIGE

EENIGE GEZANGEN.

DE TIEN GEBODEN DES HEEREN.

Exod. XX: 1.

1.

Mijn ziel, hardenk met heilig beeven,
 Hoe God, met majesteit bekleed,
 Zijn wet op Horeb heeft gegeven,
 Daar Hij deez' woorden hooren deed:

2.

Ik ben de **HEER**, uw God en Koning,
 Die van Egypten u bevrij,
 U leidend' uit uw slaafsche wooning;
 Dient dan geen goden nevens mij,

3.

Voor beeldendienst zult gij u wachten:
 Ik ben de **HEER**, een ijvrig God;
 'k Straf dien in drie en vier geslachten;
 Maar schenk mijn dienaars 't zaligst lot.

4.

Misbruikt geenszins den naam des **HEEREN**;
 Zweert nimmer eenen valschen eed;
 Want hun, die zijnen naam onteeren,
 Is zijn getergde wraak gereed.

5.

Gedenkt en viert, met vee en maagen,
 Den Sabbath, na zesdaagsche vlijt:
 God schiep 't heelal in zooveel dagen,
 En heeft den Sabbath zich gewijd.

R 7

Gij

6.

Gij zult uw ouders needrig eeren,
 Opdat uw God, die eeuwig leeft,
 Uw dagen gunstig moog' vermeerren
 In 't land, dat zijne hand u geeft.

7.

Gij zult niet doodslaan, noch u wreken:
 Breekt nooit den echt: steelt niemands goed:
 Gij zult geen valsch getuignis spreken:
 Bemint elk met een vroom gemoed.

8.

Uw hart zal nimmer iets begeeren
 Van alles wat uws naasten is:
 Uw ziel zal als uw mond God eeren,
 En houden zijn getuigenis.

9.

Och of wij uw geboën volbragten!
 Genâ, o hoogste Majesteit!
 Gun door 't geloof in Christus krachten,
 Om die te doen uit dankbaarheid.

DE LOFZANG VAN MARIA.

Lukas I: 46.

I.

Mijn ziel verheft Gods eer:
 Mijn geest mag blij den Heer
 Mijn' Zaligmaker noemen,
 Die, in haar' laagen staat,
 Zijn dienstmaagd niet vermaadt,
 Maar van zijn gunst doet roemen.

Want

2.

Want ziet, om 's Heeren daên,
Zal elk geslacht voortaan,
Alom mij zalig spreken;
Wijl God, na ramp en leed,
Mij groote dingen deed:
Nu is zijn magt gebleeken.

3.

Hoe heilig is zijn naam!
Laat volk bij volk te saam'
Barmhartigheid verwachten:
Nu Hij de zaligheid,
Voor die Hem vreest, bereidt,
Door al de nageslachten.

4.

Des Heeren arm is sterk:
Hij deed een krachtig werk;
Die hoog zijn van gevoelen,
Heeft Hij verstrooid, verward,
Met alles, wat het hart
Dier trotschen mogt bedoelen.

5.

Die stout zijn op hun magt,
Heeft Hij versmaad, veracht,
Gestooten van de troonen:
Maar Hij verhoogt en hoedt
Het nederig gemoed,
Waar in zijn Geest wil wonen.

Hij

6.

Hij heeft, na lang geduld,
 Met goederen vervuld
 Der hungerigen monden:
 Hij zag geen rijken aan;
 Maar heeft z', in hunnen waan,
 Gansch ledig weggezonden.

7.

Zijn goedheid klom ten top:
 Hij nam zijn Isrel op,
 Naar 't heil, zijn' knecht beschooren,
 Gelijk Hij, ons ten troost,
 Aan Abram en zijn kroost,
 Voor eeuwig, had gezworen.

DE LOFZANG VAN ZACHARIAS.

Lukas I: 68.

I.

Lof zij den God van Israël,
 Den Heer, die aan zijn erfvolk dacht,
 En, door zijn liefderijk bestel,
 Verlossing heeft te weeg' gebragt;
 Een' hoorn des heils heeft opgerecht:
 't Geen Davids huis was toegezegd,
 Dat wil Hij ons nu schenken.
 Gelijk Gods trouw, van 's aardrijks ochtendstond,
 Door der profeten wijzen mond,
 Zich hiertoe aan de vaderen verbond.

God.

2.

God had hun, tot hunn' troost, gemeld,
 Hoe zijn genaë ons redden zou
 Van onzer haatren wreed geweld:
 Nu blijkt zijn onverwrikbre trouw:
 Nu toont Hij zijn barmhartigheid,
 Van ouds den vaadren toegezeid;
 En dat Hij wil gedenken
 Aan 't heilverbond, aan dien gestaafden eed,
 Dien Hij weleer aan Abram deed,
 Aan zijn verbond, dat van geen wanklen weet.

3.

Hij speld' ons, dat wij t'aller tijd,
 Wanneer die blijde heildag rees,
 Van 's vijands dienstbaar juk bevrijd,
 Hem dienen zouden zonder vreez',
 Naar 't heilig recht, in waare deugd.
 O dierbaar kind! o stof van vreugd!
 Geschenk van 't Alvermogen!
 Elk noem' u Gods profeet, en geev' u eer;
 Gij treedt voor 't aanschijn van den Heer,
 En baant zijn' weg door leven en door leer.

4.

Dus wordt des Heeren volk geleid,
 Door 't licht, dat nu ontflooken is,
 Tot kennis van de zaligheid,
 In hunne schuldvergiffenis;
 Die nooit in schooner glans verscheen
 Dan nu, door Gods barmhartigheên,
 Die, met ons lot bewoogen,
 Om ons van zond' en ongeval t'ontflaan,
 Een star in Jakob op doet gaan,
 De zon des heils doet aan de kimmen staan.

Voor

5.

Voor elk , die in het duister dwaalt ,
 Verstrekt deez' zon een helder licht ,
 Dat hem in schaauw des doods bestraalt ,
 Op 't vredepad zijn voeten richt.

DE LOFZANG VAN SIMEON.

Lukas II. 29.

I.

Zoo laat Gij , Heer , uw knecht ,
 Naar 't woord , hem toegezegd ,
 Thans henen gaan in vrede ;
 Nu hij uw zaligheid ,
 Zoo lang door hem verbeid ,
 Gezien heeft , op zijn bede.

2.

Een licht , zoo groot , zoo schoon ,
 Gedaald van 's hemels troon ,
 Straalt volk bij volk in d'oogen ;
 Terwijl 't het blind gezicht
 Van 't heidendom verlicht ,
 En Isrel zal verhoogen.

HET GEBED DES HEEREN.

Matth. VI. 29.

4.

O allerhoogste Majesteit !
 Die , in het rijk der heerlijkheid ,
 De heemlen hebt tot uwen troon ,
 Wij roepen U , in uwen Zoon ,
 Die voor ons heeft genoeg gedaan ,
 Als onzen Vader needrig aan.

Gehei-

2.

Geheiligd word' uw naam; ai! geef,
Dat elk, waar hij op aarde leev',
Dien Vadernaam erkennen moog';
Uw deugden roeme hemelhoog;
Dat elk, als kind, aan U gelijk',
En in zijn doen uw beeldnis blijk'.

3.

Uw koningrijk koom' toch, o Heer!
Ai! werp den troon des fatans neêr;
Regeer ons door uw' Geest en woord;
Uw lof word' eens alom gehoord,
En d'aarde met uw vreez' vervuld,
Tot dat G' uw rijk volmaaken zult.

4.

Uw wil geschied', uw wil alleen,
Als in den hemel, hier beneên;
Uw wil is altoos wijs en goed;
't Is majesteit al wat Gij doet;
Dat ieder stil daarin berust',
En uw bevelen doe met lust.

5.

Geef heden ons ons daaglijksch brood;
Betoon uw trouwe zorg in nood;
Gij weet, wat elk op aard behoev';
Dat ons dan geen gebrek bedroev';
Dat nooit uw zegen van ons wijk';
Die maakt alleen ons blij en rijk.

6.

Vergeef ons onze schulden , Heer ;
 Wij schonden al te snood uw eer ;
 De boosheid kleeft ons altijd aan ;
 Wie onzer zou voor U bestaan ,
 Had Jesus niet voor ons geleên ?
 Wij schelden kwijt , wie ons misdeên .

7.

Leid ons in geen verzoeking ooit ;
 Verberg voor ons uw aanzicht nooit ;
 Gij weet het , onze kracht is klein ;
 De driften veel , en 't hart onrein ;
 Wat wordt er van ons in dien staat ,
 O Vader ! zoo Gij ons verlaat ?

8.

Verlos ons uit des boozen magt ;
 Bescherm , en sterk ons door uw kracht ;
 Wij zijn toch zwak , zijn sterkt' is groot ;
 Dus zijn w' elk oogenblik in nood ;
 Hier komt nog vleesch en weereld bij ,
 Ai ! sterk ons dan , en maak ons vrij ,

9.

Want uw is 't koningrijk , o Heer !
 Uw is de kracht , uw is al d' eer .
 U , die ons helpen wilt en kunt ,
 Die , in uw' Zoon , verhooring gunt ,
 Die door uw' Geest ons troost en leidt ,
 U zij de lof in eeuwigheid .

10.

Ja, Amen! trouwe Vader, ja!
 Wij maaken staat op uw genaë.
 Ons hart, o God! die alles ziet,
 Veroordeelt ons in 't naadren niet;
 Het zegt, daar G'op ons bidden let,
 Geloovig Amen op 't gebed.

DE EERSTE BERIJMING
 VAN DE
 XII. ARTIKELEN DES GELOOFS.

1. 'k Geloof in God, den Vader, groot van magt,
 Die hemel, aard en zee heeft voortgebracht;
 En in Gods Zoon, zijn' eengen, onzen Heer,
 In Jesus, dien ik als den Christus eer;
 Die uit een maagd, na heilg' ontvangenis
 Van 's Heeren Geest, voor ons gebooren is;
 Die voor ons leed in Pontius gerecht,
 Bespot, gekruist, gedood, in 't graf gelegd,
 Ter helle daald', en op den derden dag,
 Zijn volk tot heil, op nieuw het leven zag;
 Ten hemel voer, en daar in 't heerlijk leven
 Ter rechthand zijns Vaders zit verheven;
 Vanwaar Hij weër zal komen, op zijn' troon,
 Ten oordeel van de leevenden en doën.
2. 'k Geloof ook in den Heiligen Geest, dien w'eeren;
 Die onzen geest wil troosten, leiden, leeren.
 'k Geloof één Kerk, een algemeen genootschap,
 Gheiligd, en vergaërd door 's Hemels boodschap:
 Dat Christus volk in heilgemeenschap leeft:
 Dat God, om 't bloed zijns Zoons, mijn schuld vergeeft:
 Dat ook mijn vleesch zal uit het stof verrijzen,
 En ik mijn' God in 't eeuwig leven prijzen.

DE

DE TWEEDE BERIJMING
 VAN DE
 XII. ARTIKELN DES GELOOFS.

I.

'k Geloof in God, den Vader, die 't heelal
 Geschapen heeft, en houdt in weezen;
 En dat Hij, om zijns Zoons wil, zal
 Mijn Vader zijn, mijn smert geneezen,
 Mij schenken al het noodig goed,
 En 't kwaad, dat mij op aard ontmoet,
 Genadig doen ten besten keeren:
 Zijn almagt zal mij steeds behoën,
 Dat wou Hij, als mijn Bondgod, zweeren;
 Dit wil Hij, als mijn Vader, doen.

2.

'k Geloof daarbij in Jesus, onzen Heer,
 Des Vaders Zoon, zijn' eengebooren';
 Dien ik gelijk den Vader eer,
 Den Christus, van God uitverkooren,
 Ontvangen van den Geest van God,
 Mariaas Zoon, gehoond, bespot;
 Die, in Pilatus tijd, door lijden
 En kruisdood, heeft voor ons betaald;
 Begraaven is, na angstig strijden,
 En dus ter helle neêr gedaald.

Hij

3.

Hij stond weêr op, ons tot gerechtigheid,
 Toen 't derde licht rees uit de kimmen,
 Om, nu bekleed met majesteit,
 Ten derden hemel op te klimmen;
 Daar Hij, in hoogstverheven stand,
 Ten troon zit aan Gods rechthand,
 Vanwaar wij Hem ten oordeel wachten,
 Met englen en bazuïngeschal;
 Wanneer Hij alle de geslachten,
 't Zij dood of leevend, richten zal.

4.

'k Geloof ook in den Heiligen Geest, die één
 Met Zoon en Vader is in wezen:
 'k Geloof één Kerk, die algemeen,
 Die Christlijk, van God uitgelezen,
 En heilig is; daar klein en groot
 Van 't zelfde heil is deelgenoot;
 Dat God mijn zonden wil vergeeven;
 En dat mijn vleesch, weêr opgewekt,
 Dan eeuwig, met mijn ziel, zal leeven,
 Volzalig, heerlijk, onbevlekt.

BEDE.

 BEDEZANG VOOR DE PREDIKATIE.

O God! die onze Vader zijt,
 Die t'aller tijd
 Ons uwe tegenwoordigheid,
 In Christus, wilt betoonen,
 Wanneer men, in uw' naam vergaërd,
 Uw woord verklaart:
 Zie ons nu saam daartoe bereid:
 Uw Geest koom' bij ons wonen;
 Ontsluit des dienaars hart en mond;
 Wil hem en ons verlichten,
 Opdat hij, uit uw heilverbond,
 Zich zelv' en ons moog' stichten,
 En wij, op uwe leer gegrond,
 Ons leven daar naar richten.

 M O R G E N Z A N G.

1.

Wij danken U, barmhartig God,
 Beschikker van ons deel en lot,
 Voor uwe hoed', en trouwe wacht,
 Ons weër betoond in dezen nacht.

2.

Verleen ons, na genooten rust,
 Op nieuw gezondheid, kracht en lust;
 Daar 't lichaam, door den slaap verkwikt,
 Zich weder tot den arbeid schikt.

Dat

3.

Dat wij ons ampt en plicht, o Heer!
Getrouw verrichten, tot uw eer;
Dat uwe gunst ons werk bekroon';
Uw Geest ons leid', en in ons woon'.

4.

Zie op ons neder in genaê,
Opdat ons werk voorspoedig gaa;
En scheld ons alle misdâen kwijt,
O Heer! die vol ontferming zijt.

5.

Verlicht ons hart, dat duister is;
Wil ons, naar uw getuigenis,
Doen vlieden alle kwaade paên,
En ijvrig in uw wegen gaan.

6.

Schenk uwen zegen bij uw woord;
Het rijk des satans word' verstoord;
Sterk leeraars, sterk onz' overheid,
In 't werk door U hun opgeleid.

7.

Troost allen, die, in nood en smart;
Tot U verheffen 't angstig hart;
Maak ons in tegenspoeden stil:
Hoor ons, o God! om Jesus wil,

 BEDEZANG VOOR HET EETEN.

O Vader! die al 't leven voedt,
 Kroon onze tafel met uw' zegen,
 En spijs en drenk ons met dit goed,
 Van uwe milde hand verkreegen.
 Leer ons voor overdaad ons wachten;
 Dat w' ons gedraagen als 't behoort;
 Doe ons het hemelsche betrachten;
 Sterk onze zielen door uw woord.

 DANKZANG NA HET EETEN.

O Heer! wij danken U van harte,
 Voor nooddruft en voor overvloed;
 Daar menig mensch eet brood der smarte,
 Hebt Gij ons mild en wel gevoed:
 Doch geef, dat onze ziele niet
 Aan dit vergankelijk leven kleev',
 Maar alles doe, wat Gij gebiedt,
 En eindelijk eeuwig bij U leev'.

 A V O N D Z A N G .

I.

O groote Christus, eeuwig licht!
 Niets is bedekt voor uw gezicht;
 Die ons bestraalt, waar wij ook gaan,
 Al schijnt geen zon, al licht geen maan.

Toon

2.

Toon ons uw goedheid en uw magt,
Door uw bescherming, dezen nacht;
Behoed ons tegen ramp en leed,
En blijf tot onze hulp gereed.

3.

Verkwik ons door een zoete rust,
Om goed te doen met nieuwen lust;
Dat onze slaap gemaatigd zij,
Ja zelfs uw' naam tot eer gedij'.

4.

Houd ons gemoed voor U bereid,
Opdat het blij uw komst verbeid',
Daar 't in een stil vertrouwen leeft,
Dat Gij ons onze schuld vergeeft.

5.

Bescherm ons, in den bangen tijd
Van zielverzoeking en van frijd;
Laat nooit den boozen vijand toe,
Dat hij ons eenig hinder doe.

6.

Behoed het gansche Christendom;
Geef dat in kruis uw vreugd weêrom;
Vertroost het neêrgeboogen hart,
En heel in gunst der Kranken smart.

7.

O Vader, dat uw liefd' ons blijk'!
O Zoon, maak ons uw beeld gelijk!
O Geest, zend uwen troost ons neêr!
Drieëinig God, U zij al d'eer!

E I N D E.

VERKLAARING,

gevoegd achter het

AUTHENTIQUE AFSCHRIFT DER PSALMEN.

Wij ondergeschreevene Predikanten, door de Heeren Staaten der respective Provincien en van het landschap Drenthe gecommitteerd, en volgens Resolutie van hunne Hoog Mog: de Heeren Staaten Generaal der vereenigde Nederlanden vergaderd zijnde tot de verbetering der Nederduitsche Rijm-psalmen, verklaaren het voorenstaande *Boek der Psalmen, nevens de gezangen, bij de hervormde kerk van Nederland in gebruik*, overeenkomstig onze gedaane keuze, gemaakte veranderingen, aangenoemene spel- en schrijffregels geboekt te zijn, en dus voor het eenige echte afschrift van dezelve te houden; dat ook de hier voor staande *verbeteringen en nadere bepaalingen* volgens ons besluit hier bij gevoegd zijn; alsmede dat wij met alle naauwkeurigheid hebben toegezien, dat in deze nieuwe berijming niets mogte voorkomen eenigzins strijdig met de aangenoemene leer der Nederlandsche hervormde kerke, zoo als die naar Gods woord, in den Heidelbergfchen Catechismus, de belijdenisse des geloofs, en de canones van het Synode nationaal, te Dordrecht in de jaaren 1618 en 1619 gehouden, bevat is; gelijk wij ook in gemoede verklaaren, dat

VERKLARING. 413

dat in deze berijming niets gevonden wordt in het allerminste afwijkende van de bovengemelde Formulieren van eenigheid: 't welk alles wij getuigen met onderteekening onzer handen.
(is geteekend)

Uit GELDERLAND, A. v. D. BERG *Predikant te Barneveldt.*

Uit ZUIDHOLLAND, JOANNES VAN SPAAN *Predikant in 's Graavenhaage.*

Uit NOORDHOLLAND, RUTGER SCHUTTE *Predikant te Amsterdam.*

Uit ZEELAND, JOSUA VAN IPEREN *Predikant te Veere.*

Uit UTRECHT, JACOBUS HINLÓPEN *Predikant te Utrecht.*

Uit FRIESLAND, GEORGIUS LEMKE, *Predikant te Harlingen.*

Uit OVERIJSSSEL, DIRK SEMEINS VAN BINNEVEEST *Predikant te Deventer.*

Uit STAD EN LANDE, THEODORUS LUBBERS *Predikant te Groningen.*

Uit DRENTHE, HENRIKUS JOHANNES FOLMER *Predikant te Dwingelo.*

(laager staat)

De bovenstaande onderteekening is geschied den 19den Julij 1773. mij present,

PIETER LEONARD VAN DE KASTEELLE,
Amanuensis van de Edele Mog: Heeren Commissarissen tot de verbetering der Rijmzalmen.

Nota. De verbeteringen en nadere bepaalingen van welke in de bovenstaande verklaring gemeld wordt, en die achter het authentique afschrift der psalmen te vinden zijn, betreffen eenige latere veranderingen, en sommige bijzonderheden omtrent de spelling, die men in dezen afdruk in acht genoomen heeft.

A A N W I J Z I N G V A N E E N I G E P S A L M E N,

Die bij bijzondere gelegenheden, en bij het
verklaaren van de Christelijke leere kon-
nen gezongen worden.

V O O R L A N D E N K E R K.

In vruchtbaare tijden	Psalm 65. 67.
In tijden van schaarsheid	———— 33. 107. 145. 146.
In tijden van onweder	———— 29.
In de Lente	———— 104.
In den Zomer	———— 65.
In den Oogst	———— 65, 67.
In den Winter	———— 147.
In verdrukkingen der kerke	———— 46. 79. 80.
In Vrede	———— 85. 147.
In Oorlog	———— 3. 27. 83.
In pest en besmettelijke ziekte	———— 91. 121.
In tijden van vervolging	———— 10. 12. 13. 14. 44. 94. 123.
In verlossing der kerke	———— 124. 126.
In tijden van overwinning	———— 46. 74. 108. 124.

V O O R B I J Z O N D E R E P E R S O O N E N.

Boetpsalmen	Psalm 6. 25. 32. 38. 51. 130. 143.
Van 't geloofs vertrouwen	———— 56. 57. 62. 121. 125. 138.
In tijden van twijfelmoedig- heid	———— 77. 88.

In

AANWIJZ. VAN EENIGE PSALMEN. 415

In Bestrijding over der god- loozen voorspoed	Psalm 37. 49. 73. 92. 94.
In gebrek van toegang tot den openbaaren Godsdienst.	———— 42. 63. 84.
In verdrukking van vijanden	———— 4. 7. 17. 26. 31. 64.
Wanneer men met laster be- zwaard is	———— 7. 120.
Gebeden om heiligheid des levens	———— 25. 86. 119. 143.
In krankheden	———— 6. 38. 39. 41.
Dankzegging voor genee- zing	———— 30.
Op het huwelijk	———— 127. 128.
In ouderdom	———— 71. 92 de Pauze.

BIJ PLEGTIGE GELEGENHEDEN.

Op de Kerstdagen	Psalm 89 't begin. 98. 132 de Pauze. de Lofzangen.
Op den eersten dag van 't jaar	———— 39. 90. 144.
Op 's Heilands lijden	———— 16. 22. 40. 41. 55 de Pauze. 69. 109 't begin.
Op de paaschdagen	———— 16. 22, 3 Pauze. 40 de Pauze. 69, 3 Pauze. 118, 3 Pauze.
Op den hemelvaartsdag	———— 8. 47, 68, 2 Pau- ze. 110.
Op de pinksterdagen	———— 45 de Pauze. 68, 2 Pauze. 72 de Pau- ze. 87. 133.
Voor de belijdenis Predika- tien	———— 19. 86 de Pauze. 119. de 12 Art. des geloofs.

416 AANWIJZ. VAN EENIGE PSALMEN.

Bij de Voorbereiding tot het Heilig Avondmaal	Psalm 15. 24. 25. 26. 27. 32. 139 de Pauze.
Op het Heilig Avondmaal	———— 23. 42. 43. 63. 65. 84. 130.
Op de dankzegging na het Heilig Avondmaal	———— 66, de Pauze. 103. 106 't beg. 116. 118.
Op bededagen	———— 60. 79. 80. 85. 144.
Op dankdagen	———— 66. 81. 107. 136. 147.
Bij het aanvaarden van anip- ten	———— 75. 101.
Bij de bevestiging of intrede van Opzienders	———— 115 de Pauze 122. 132 de Pauze. 133. 134. 138.

BIJ HET VERKLAAREN VAN DEN HEIDEL- BERGSCHEN CATECHISMUS.

1 Zondag van den eenigen troost	Psalm 73, 2 Pauze.
2 ——— de kennis der el- lende uit de wet	———— 19 de Pauze.
3 ——— den oorsprong der ellende	———— 51 aan 't begin.
4 ——— de straf der zonde	———— 5 't begin. 11.
5 ——— de voldoening	———— 49 't begin.
6 ——— den Middelaar.	———— 25. 36. 130.
7 ——— het geloove	———— 2, de Pauze.
8 ——— God	———— 139 't begin. 145 't begin.
—— de H. Drieën- heid	———— 33 't begin. 9. Zon-

AANWIJZ. VAN EENIGE PSALMEN. 417

- 9 Zondag van de Schepping Psalm 115 de Pauze. 136
'tbegin. 146.
- 10 — de Voorzienig-
heid — 33. 104. 147.
- 11 — den naam Jesus De Lofz: van Maria.
- 12 — den naam Chris-
tus Psalm 2 'tbegin. 89.
— den naam Chris-
tenen — 45 de Pauze. 72
de Pauze.
- 13 — Gods eenigge-
booren Zoon,
onzen Heere — 2, de Pauze. 45 de
Pauze 72 de Pau-
ze.
- 14 — 's Heilands ont-
vanging, en ge-
boorte De Lofz. van Maria.
- 15 — 's Heilands lij-
den Psalm 22.
- 16 — 's Heilands dood,
begraving, en
nederdaaling ter
helle — 22.
- 17 — 's Heilands op-
standing — 16. 118, 3 Pauze.
- 18 — 's Heilands he-
melvaart — 47. 68, 3 Pauze.
- 19 — 's Heilands zit-
ting aan Gods
recht-hand — 110.
— 's Heilands we-
derkomst ten
oordeel — 96 de Pauze.

418 AANWIJZ. VAN EENIGE PSALMEN.

20	Zondag van den H. Geest	Psalm 119, 3 Pauze.	143.
21	— de Kerk	—	48.
	— de gemeenschap der heiligen	—	133.
	— de vergeeving der zonden	—	32.
22	— de opstanding des vleesch	—	49 de Pauze.
	— het eeuwigleven	—	73, 2 Pauze. 84 de Pauze.
23	— de rechtvaardig- ging	—	32. 103. 130.
24	— de ongenoeg- zaamheid onzer goede werken voor God	—	19 de Pauze. 143.
25	— de sacramenten	—	III.
26	— den H. Doop	—	51.
27	— den kinderdoop	—	71, 2 Pauze. 87.
28	— het H. Avond- maal	—	23.
29	— de wederlegging der transubstan- tiatie	—	119, 4 Pauze.
30	— de paapſche mis — de vereichtens der avondmaal- gangers	—	115. 25 de Pauze. 26 de Pauze.
31	— de ſleutelen des hemelrijks	—	15. 24. 65.
32	— de noodzaak- lijkheid der goe- de werken	—	119 't begin. 33 Zon.

AANWIJZ. VAN EENIGE PSALMEN. 419

33	Zondag van de bekeering	Psalm	119, 9&22	Pauze.
34	— Gods wet	—	1.	
	— het eerste gebod	—	81, 1	Pauze.
35	— het tweede gebod	—	115.	
36	— het derde gebod	—	145	de Pauze.
37	— den eed	—	24.	
38	— het vierde gebod	—	63. 84. 92.	
39	— het vijfde gebod	—	34, 1	Pauze. 78 't begin.
40	— het zesde gebod	—	5.	
41	— het zevende ge- bod	—	50 de Pauze. 51 de Pauze. 119, 5	Pauze.
42	— het achtste gebod	—	62	de Pauze.
43	— het negende ge- bod	—	120.	
44	— het tiende gebod	—	131.	
	— de noodzaake- lijkheid der wet- prediking	—	19	de Pauze.
45	— de noodzaake- lijkheid en ver- eischens des ge- beds	—	65. 145.	de Pauze.
46	— de aanspraak des gebeds	—	103	de Pauze.
47	— de eerste bede	—	89	't begin.
48	— de tweede bede	—	72	't begin.
49	— de derde bede	—	119.	
50	— de vierde bede	—	145	de Pauze.
51	— de vijfde bede	—	51.	
52	— de zesde bede	—	141	't begin.
	— het besluit des gebeds	—	5	't begin.

L I J S T

Van alle Psalmen naar den rang van 't A. B. C.

A.

	P S A L M.
Aardsche Magten, looft den HEER;	XXIX.
Ai ziet! hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zoonen	CXXXIII.
Al d' aard, en alles wat zij geeft,	XXIV.

B.

't Behaag' U, HEER, naar mijn gebed,	XVII.
't Behaag' U mij gehoor te geeven;	LXIV.
Behoud, o HEER! wil ons te hulpe komen,	XII.
'k Betrouw op U; hoor mijn gebeden:	LXXI.
Bewaar mij toch, o alvermoogend God!	XVI.

D.

Daal haastig ter verlossing neêr,	LXX.
D'algoede God zij ons genadig,	LXVII.
Dat Israël nu zegge, blij van geest:	CXXIV.
Dat op uw klagt de hemel scheure!	XX.
De God des heils wil mijten herder weezen:	XXIII.
De HEER is groot; elk zing' zijn' lof	XLVIII.
De HEER zal opstaen tot den strijd;	LXVIII.
De HEER regeert: de hoogste Majesteit.	XCHI.
De lofzang klimt uit Sions zaalen	LXV.
Der goden God verheft zijn stem met magt,	L.
De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed:	XIV.
De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed:	LIII.
Dus heeft de HEER tot mijnen Heer gesproken:	CX.

G.

Gedenk aan David, aan zijn leed;	CXXXII.
Geduchte God, hoor mijn gebeden;	XLIII.
Geef, Heer, den Koning uwe rechten,	LXXII.
	Genaê,

PSALM.

Genaê, o God! bescherm mij door uw hand:	LVI.
Genaê, o God! genaê, hoor mijn gebed;	LI.
Genaê, o God! genaê, hoor mijn gebeên:	LVII.
Getrouwe God, de heidnen zijn gekomen,	LXXIX.
Gezegend zij de HEER, die t'allen tijde	CXLIV.
Gij hebt uw land, o HEER! die gunst betoond,	LXXXV.
Gij, 'sHEEREN knechten, looft den HEER;	CXIII.
Gij, volken, hoort; waar g'in de weereld woont,	XLIX.
Gij zijt, o Heer! van d'allervroegste jaaren,	XC.
God, de HEER, regeert!	XCIX.
God heb ik lief; want die getrouwe HEER	CXVI.
God heerscht als Opperheer:	XCVII.
God is bekend bij Judaas stam,	LXXVI.
God is een toevlugt voor de zijnen;	XLV.
God is mijn licht, mijn heil, wien zou ik vreezen?	XXVII.
Groot en eeuwig Opperwezen,	XXXVIII.

H.

'k Heb lang den HEER in mijnen druk verwacht,	XL.
HEER, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!	VIII.
'k Hef mijn ziel, o God der goden!	XXV.
Het ruime hemelrond	XIX.
Het trotsch gedrag des boozen doet	XXXVI.
Hoe lang, o HEER, mijn toeverlaat!	XIII.
Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,	LXXXIV.
Hoe vreeslijk groeit, o God!	III.
Hoor, o HEER! verhoor mijn smeeken;	CII.
Hij, die op Gods bescherming wacht,	XCI.
't Hijgend hert, de jagt ontkomen,	XLII.
Hij zal noch wanklen, noch bezwijken,	CXXV.

I.

Ja waarlijk! God is Isrel goed,	LXXIII.
Ak ben verblijd, wanneer men mij	CXXII.

Ik hef tot U, die in den hemel zit,	PSALM.
Ik loof den HEER, mijn' God;	CXXIII.
Ik roep tot U, o eeuwig Wezen!	XXXIV.
Ik zal met al mijn hart den HEER,	XXVIII.
Ik zal met hart en mond, o HEER!	IX.
Ik zei: nu zal ik letten op mijn paën,	XXX.
In d'achtbre godsvergaderingen	XXXIX.
Juich, aarde; juicht alom den HEER;	LXXXII.
Juich, aarde, juich, met blijde galmen,	C.
Juicht, o volken! juicht;	LXVI.
	XLVII.

K.

Komt, laat ons samen Isrels HEER,	XCVI.
-----------------------------------	-------

L.

Laat 'sHEEREN- lof ten hemel rijzen;	CXLVII.
Laat ieder 's HEEREN goedheid looven,	CXVIII.
Laat ons den rustdag wijden	XCI.
Looft den HEER, want Hij is goed:	CXXXVI.
Looft God, looft zijn' naam alom;	CL.
Looft God; zingt eeuwig 'sHEEREN- lof,	CXLVIII.
Looft God, den trouwen Opperheer;	CVI.
Looft, Halelujah, looft den HEER!	CXI.
Loof, loof den HEER, gij heidendom:	CXVII.
Looft, looft den HEER gestadig;	CVII.
Loof, loof den HEER, mijn ziel, met alle krachten;	CIII.
Looft, looft den HEER, dien, onbedwongen,	CXLIX.
Looft, looft nu aller heeren HEER,	CXXXIV.
Looft, looft, verheugd, den HEER der heeren!	CV.

M.

Men heeft mij sel benaauwd van jongs af aan,	CXXIX.
Mijn geroep, uit angst en vreezen,	LXXVII.
Mijn God! mijn God! waarom verlaat Gemij,	XXII.
Mijn hart. o Hemelmajesteit!	CVIII.
	Mijn

Mijn hart verheft zich niet, o HEER! PSALM. CXXXI.
 Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen, XLV.
 Mijn ziel is immers stil tot God; LXII.

N.

Neem, HEER, mijn bangeklagt ter ooren; V.
 Neem, Isrels Herder, neem ter ooren, LXXX.
 Neem, o mijn volk! neem mijne leer ter ooren; LXXXVIII.
 Neig, o HEER! uw gunstig' ooren, LXXXVI.
 Niets is, o Oppermajesteit! CXXXIX.
 Niet ons, o HEER! niet ons, uw' naam alleen CXV.
 Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen, XVIII.

O.

O God! mijn God! gij aller vorsten Heer, CXLV.
 O God! Gij zijt mijn toeverlaat; LXIII.
 O God! hoe hebben wij getreurd, LX.
 O God mijns heils, mijn toeverlaat! LXXXVIII.
 O God! neem mijn gebed ter ooren, LV.
 O God! verlos, en red mij uit den nood; LXIX.
 O God! verlos mij uit den nood, LIV.
 O God! wij mogten met onz' ooren XLIV.
 O God, zoo waardig mijn gezangen! CIX.
 O gij vergadering! gezeten LVIII.
 O HEER! de Koning is verheugd. XXI.
 O HEER, doe Gij mij recht; XXVI.
 O HEER! Gij zijt weldaadig; VI.
 O HEER, mijn God, volzalig Wezen! VII.
 O HEER! verlos mij uit de banden, CXL.
 O HEER! wil mijn gebeden hooren; CXLIII.
 Op God alleen betrouw ik in mijn nooden; XI.
 Op U betrouw ik, Heer der heeren; XXXI.

P.

Prijs den HEER met blijde galmen; CXLVI.
 Prijst den naam van uwen God, CXXXV.

R.

Red mij, o God! uit 's vijands handen; LIX.
 'k Riep tot den HEER met luider stem; CXLII.
 'k Riep tot den Oorsprong aller dingen, CXX.
 'k Roep, HEER, in angst tot u gevloeden, CXLI.

S.

'k Sla d'oogen naar 't gebergte heen, CXXI.

T.

Toen Israël 't Egyptisch rijksg gebied, CXIV.
 Twist met mijn twisters, Hemelheer; XXXV.

U.

U alleen, U looven wij; LXXV.
 Uit diepten van ellenden, CXXX.
 U mag men zalig heeten, CXXVIII.

V.

Vergeefs op bouwen toegelegd; CXXVII.
 Verschijn nu blinkend, God der wraake; XCIV.

W.

Waak op, mijn ziel, loef d'Oppermajesteit; CIV.
 Waarom, o God! zijn wij in eeuwigheid LXXIV.
 Waarom, o HEER! blijft Gij van verre staan? X.
 Waartoe u dus beroemd in 't kwaade, LII.
 Wanneer de HEER, uit 'svijands magt, CXXVI.
 Wat drift beheerscht het woedend heidendom, II.
 Wees over 't heil der boozen niet ontfooken; XXXVII.
 Welzalig hij, die in der boozen raad I.
 Welzalig hij, die zich verstandig draage XLI.
 Wel

Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeeven;	XXXII.
Welzalig zijn d'oprechten van gemoed,	CXIX.
Wie zal verkeeren, groote God,	XV.
Wil mij, wanneer ik roep, verhooren,	IV.
Wil, o God! mijn bede hooren;	LXI.
Wij zaten neêr, wij weenden langs de zoonen.	CXXXVII.

Z.

'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;	LXXXIX.
'k Zal met mijn gansche hart uw eer	CXXXVIII.
'k Zal van de deugd der milde goedheid zingen,	CI.
Zingt nu blij te moê	LXXXI.
Zingt vrolijk, heft de stem naar boven;	XXXIII.
Zingt, zingt den lof van 't Opperwezen.	CXII.
Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE;	XCVI.
Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE,	XCVIII.
Zwijg niet, o God! houd u niet doof;	LXXXIII.
Zijn' grondslag, zijn onwrikbre vastigheden	LXXXVII.

EENIGE GEZANGEN.

De tien geboden des Heeren.
De lofzang van Maria.
De lofzang van Zacharias.
De lofzang van Simeon.
Het gebed des Heeren.
Eerste berijming van de twaalf artikelen des Geloofs.
Tweede berijming der Geloofsartikelen.
Bedezaag voor de predikatie.
Morgenzang.
Bedezaag voor het eeten.
Dankzang na het eeten.
Avondzang.

N A R E D E
V A N D E N
D R U K K E R.

Zie hier, Waerde Dicht- en Zanglievende Leezer! de eerste volledige openbaere Uitgaeve van het BOEK DER PSALMEN EN GEZANGEN, zo als dezelve in dit Jaer 1773. door last van de Hoog Mogende Heeren Staeten Generael der Vereenigde Nederlanden, uit de drie Berijmingen van den Heere JOHANNES EUSEBIUS VOET, van het Genootschap: LAUS DEO SALUS POPULO, en van wijlen HENDRIK GHYSEN, zijn verkoozen, en op zeer veele plaetsen merklijk veranderd.

Ik heb deeze Uitgaeve op herhaelde aenraedingen van veele Beminnaeren der Dichtkunst, die, van den beginne aen, eene ongemeene achting voor dit Boek betoonden, ondernomen, en de tijd zal doen zien, of mijn oogmerk van een goed gevolg zijn zal, daer ik bedoelde, den Beminnaeren der Dichtkunst hiervan een sierlijken druk te bezorgen, en der aenkomende Jeugd, die geneegen is, deeze Nieuwe Psalmen van buiten te leeren, gemak te verschaffen.

Dewijl mij achter deeze Psalmen nog eenige bladen overschieten, vinde ik niet ondienstig alhier een kort bericht te plaetsen, wegens de *Commissie* ter verbeetering der Rijm psalmen.

Nadat bij de Hooge Overheid van deezen Lande beslooten was eene andere Berijming der Psalmen

N A R E D E.

men, uit de drie voorgemelden te verkiezen, en in de Hervormde Kerke in te voeren, werden wegens 's Lands Staeten als Commisfarisfen benoemd de Hoog aanzienlijke en in Kunst ervaerene Heeren **WILLEM BARON VAN LYNDENTOT HEMMEN**, Gedeputeerde ter Vergadering van Hunne Hoog Mog. wegens Gelderland, en **Mr. THOMAS HOOG**, Raedsheer in den hoogen Raed over Holland, Zeeland en Vriesland.

Daerna vaerdigden de Staeten der onderscheidene Provincien ijder eenen Predikant af, behalven, dat uit Zuid- en Noordholland twee Predikanten, en uit het Landschap Drenthe ook een, benoemd werden, wier naemen wij hier voor, onder de Verklaering, gemeld vinden.

Dit groote werk werd begonnen op den 12. van Louwmaend deezes jaers; Nadat de Heeren Predikanten alvorens hunne opwachting gemaakt hadden bij de Ed. Mog. Heeren Commisfarisfen van den Staet, en bij den Hoog Ed. Geb. Heer **BARON VANDER DOES**, Heer van beide de Noordwijken; Presideerende ter Vergaderinge van Hunne Hoog Mog. begaven dezelve zich op deezzen dag, des morgens ten half elf uren, naer het zoogenacmd Huis van Prins Maurits, in 's Hage, alwaer de plaets ter Zitting gesteld was, en waer de opgemelde Heeren Commisfarisfen zich reeds bevonden, nevens een aanzienlijk aental van Regeerders en andere voornaeme perfoonen, de plegtigheden deezzer Bijeenkomst, die in 't openbaer geschieden, bijwoonende.

De Heeren Predikanten, op de hun aangewezen, en naer de orde der Provincien volgende, plaetsen, gezeten zijnde, deed *Do. Joannes van Spaan*.

N A R E D E.

Spaan, op verzoek der Ed. Mog. Heeren Commisfarisfen een krachtig Gebed, 't welk geëindigd zijnde, verzocht dezelve aen de E. M. Heeren Commisfarisfen eene nadere opening, omtrend het oogmerk van de H. M. Heeren Staeten, welk verzoek door den Hoog Welgeb. Heer **BARON VAN LYNDEN TOT HEMMEN** werd beantwoord.

Daerna werd de Lastbrief van H. H. Mog. geleezen, waaruit vernomen werd dat opgemelde Heeren Commisfarisfen, tot dit werk waren afgevaardigd; en dit verricht zijnde, meldden Hunne Ed. Mog. dat naer goedkeuring van H. H. Mog. tot hunne *Amanuenses* waren aengesteld de WelEd. Heeren *Mr. Jacob Visser* en *Mr. Pieter Leonard van de Kastele*, Advocaeten voor de Hoven van Justitie.

Wijders traden op verzoek der E. M. Heeren Commisfarisfen binnen, de Heeren Deputaten der Zuidhollandsche Synode, *Petrus Isaïc de Fremery*, *Petrus Theodorus Couperus*, *Wigbold Muilman*, en *Andreas Vos*, Predikanten te Overschie, Gouda, in 's Hage en 't Brielsche Nieuwland, ten einde deeze Vergadering te begroeten en met deeze gewenschte omstandigheden te feliciteeren, 't welk *Ds. P. I. de Fremery*, uit aller naem, op eene uitmuntende wijze verrichtte, waerna deeze Predikanten door de E. M. Heeren Commisfarisfen op de minzaamste wijs werden bedankt.

Dit verricht zijnde, werden de Geloofsbriefen van de afgevaardigde Heeren Predikanten ingezameld en geleezen, blijkende daeruit dat de voorgemelde, en onder de Verklaering staende, Heeren afgezonden waren.

De-

N A R E D E.

Dewijl bij H. H. Mogende was beslooten en vastgesteld, dat de Voorzitting in deeze Vergadering, van week tot week zoude overgaen van den eenen Predikant tot den anderen, achterevolgens den rang der onderscheidene Provintien, bekleede dan ook *Ds. Abafueer van den Berg* deezen aenzienlijken post in de eerste week, doende bij den aenvang deezer Voorzitting eene weldoorwrochte en treflijke redevoering, welke zijn WelEerw. met de tederste zegenwenschen besloot.

Tot *Scriba* deezer Vergadering werd *Ds. Dirk Semeins van Binnevest*, en tot plaatsvervangenden *Scriba*, wanneer eerstgemelde Heer het Voorzitterampt bekleeden moest, *Ds. Abafueer van den Berg*, verkooren.

De eerste bijeenkomst afgeloopen zijnde, maekten de gezamenlijke Heeren Predikanten hun opwachting bij den Doorluchtigen Erfstadhouders, bij welke gelegenheid *Ds. van den Berg* een beknopte Aenspraek aen den Heere Prinse deed, die ook door Hoogstdenzelfden zeer minzaam werd beantwoord.

Nadat de Leden deezer Vergaderinge de hoognoodige maetregelen, omtrend tael en spelling, en wat verder tot het voorhanden zijnde werk dienstig was, genomen hadden, werd, tot uitvoering van deezen gewigtigen arbeid, de Vergadering alle dagen, uitgenomen op *Saturdag*, (tenzij de noodzaaklijkheid ook op dien dag eene bijzondere samenkomst vorderde) voortgezet, beginnende des morgens op het vastbepaalde uur van half tien, en geduurde meest al, tot na den middag ten half drie uren toe; en met welk eene ongemeene vlijt deeze wakkere Leden gearbeid moeten hebben, kan ijder, wie eenige
kun-

N A R E D E.

kunde van dit foort van werk heeft, oordeelen uit den korten tijd hiertoe befteed, zijnde met het een en ander nog geene zes maenden doorgebracht.

De laetste Bijeenkomst werd op den 2. van Hooimaend deezes jaers 1773. en even als de eerste Zitting op den 12. van Louwmaend, plegtig in het openbaer, gehouden. Do. *Semeins van Binnevest* bekleedde den post als Voorzitter, terwijl Do. *van den Berg* het ampt van *Scriba* waarnam. De Heer Voorzitter opende deeze Bijeenkomst, volgens gewoonte, met het Gebed, waerna dezelve, met goedvinden der E. M. Heeren Commisfariſen, den Heer *Scriba* verzocht voort te gaen met de laetste *refumtie* der verkooren en verbeeterde Psalmen, gelijk dan ook voorts gefchiedde.

Vervolgens deed de Ed. Mog. Heer **BARON VAN LYNDEN TOT HEMMEN** eene uitmuntende Aenspraek, waerin zijn E. M. het genoegen der Heeren Commisfariſen openbaerde, wegens den aangewenden ijver en de eendragtige verrichtingen der Heeren Leden, doende hun Wel Eerw. tevens de hartlijkſte zegenwenschen; 't welk wijders door den Eerw. Heer Voorzitter *van Binnevest*, met eene deſtige welſprekenheid werd beantwoord, in eene korte Redevoering aen de onderscheidene perſoonen, deeze Vergadering uitmaekende; fluitende dezelve deeze plegtigheid met eene uitvoerige Dankbede.

Op den 19. van Hooimaend, deeden de gezamenlijke Heeren Afgevaardigden, in de Vergadering van Hunne Hoog Mogende, de Heeren Staeten Generael der Vereenigde Nederlanden, in dewelke zich ook de Doorluchtige Erſtadhouder bevond, verſlag van hunnen ten einde
ge-

N A R E D E.

gebragten arbeid, 't welk in deezer voege geschiedde. De Ed. Mog. Heeren Commisfariſen zaten aen het boven einde der Gehoorzael; naest dezelve ſtonden de Heeren Predikanten, naer de orde van hunne Provintien, en achter dezelve, de Heeren *Amanueſes*, met het Verbael der *beſoignes* en het Handschrift der Psalmen. De Ed. Mog. Heer BARON VAN LYNDEN TOT HEMMEN, deed een Aenspraek, waerbij zijn Ed. Mog. een beknopt verſlag van de *Commiſſie* gaf, ſtelde tevens de zo evengemelde Stukken in handen van Hunne Hoog Mogende; en beſloot met de vurigſte zegenwenschen over deeze Hooge Landsvergadering, gelijk ook over den Perſoon en het Huis van den Doorluchtigen Erſtadhouder.

Dit werd achtervolgd van eene Aenspraek door Ds. *van den Berg*, waermede dezelve, uit naem van alle de Heeren Predikanten, derzelver dankbaerheid en uiterſte vergenoeging betuigde, en met tedere zegenwenschen beſloot.

De President van Hunne Hoog Mog. de Hoog Welgeb. Heer BARON DE COCK VAN HAAFTEN, Heere van Wadenoien, beantwoordde deeze Aenspraeken op het minzaamſt, en wijders werd den Heeren Predikanten vrijheid gegeven, om naer hunne Standplaetsen terug te keeren.

Dit groote Werk dus verricht zijnde, begaven zich de Heeren Afgevaardigden weder naer hunne gewoone Vergaderplaets terug, alwaer de Wel Eerw. Heer *Joannes van Spaan*, met een verheven en hartlijke Dankzegging tot God, deeze *Commiſſie* ten einde bragt.

Alzo wij meenen dat veele Leezers begeerig
zul.

N A R E D E.

zullen zijn te weeten, uit welke der drie voorgemelde Berijmingen ijder Psalm en Gezang is gekoozen, zullen wij de opgave daervan hier laeten volgen.

P S A L M E N

Uit de Berijming van den Heere

JOHANNES EUSEBIUS VOET.

I. 3. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 14. 15. 16. 18. 20. 21.
22. 25. 27. 28. 30. 31. 32. 36. 38. 39. 40. 41.
44. 45. 48. 50. 51. 53. 54. 55. 57. 58. 60. 62.
63. 65. 68. 69. 72. 73. 76. 77. 78. 81. 83. 84.
85. 86. 87. 89. 94. 95. 96. 98. 99. 101. 103. 107.
109. 110. 111. 112. 114. 116. 117. 118. 119.
124. 129. 131. 132. 133. 137. 138. 141. 142.
144. en 147. *De 10. Geboden; De Lofzang van Maria; Het Gebed, en de 2de Berijming van het Geloof.*

Uit de Berijming van 't Genootschap:

LAUS DEO SALUS POPULO.

2. 5. 11. 13. 17. 19. 23. 24. 26. 29. 33. 34. 35.
37. 42. 43. 46. 47. 49. 52. 56. 59. 61. 64. 66.
70. 71. 74. 79. 80. 88. 90. 91. 92. 93. 97. 102.
104. 105. 106. 108. 113. 115. 120. 121. 125. 127.
128. 134. 136. 139. 140. 143. 145. 146. 148. 149.
De Lofzang van Zacharias, en de Lofzang van Simeon.

Uit de Berijming van

H E N D R I K G H Y S E N.

4. 67. 75. 82. 100. 122. 123. 126. 130. 150. *en de 1ste Berijming van het Geloof; Bedezang voor de Predicatie; Morgenzang; Bedezang voor het eeten; Dankzang na het eeten, en Avondzang.*